

STICHTING INDISCHE DOCUMENTEN

C. DINGLER N.V.
47/695

1951-1952.

1953.

Stichting Indische Documenten

Het begon 23 April 1951 Maandagochtend.

Om 6 uur 's morgens heerste in Muires V'sker
reeds een kortsichtige drukte, want om 8 uur
kon Teddybeer in Rotterdam debarkeren.

Eindelijk....! Na een eikelonne wachttyd van
precies 6 maanden konden we weer bij elkaar zijn.
Vanaf vrijdag de 20de zat ik met Marion
al bij Vera op vele hete kolen, en eindelijk
waren we dan rover, dat de taxi om kwart
over 7 voor stond en ik, gehuld in geel pakje
van Jean de pêche, Marion in nieuw door mij (!) ge-
breid wit truitje met knikentjes en eigenwijs
blauw rokje, en Vera in grijs pakje instapten
om de Big Boss te halen! En vanaf die dag
begon een reeks van blijde belevenissen, die ik
nu in dit boekje van dag tot dag zal gaan
verslaan, zodat we straks weer in Makassar,
opgesloten voor 4 jaren, nog steeds kunnen
nagenieten van C in Holland!

Maandag, 23 April.

De dag van aankomst maakten we allereerst met Haronneke een wandeling in de omgeving van de Harconistraat, waar Ted st. zijn eerste Hollandse toeho's bekeek en natuurlijk prompt de haringman ontdekte! Binnen minimum van tijd waren er 3 versluisen.... Ik hoekt toen maar een bosje fresia's.

De zon scheen prachtig na enkele regen dagen. En tussen al die bleekgerichten liep ik met een stralende roodbruin gebrande Teddybeer.

's Middags ging Ted eerst eentjes regelen bij de Borsum, waar hij meteen hoorde, dat we geboekt zijn voor de "Oranje" van 23 Augustus. Precies 4 maanden hebben we dus de tijd voor drinkende dingen die we van plan zijn! We komen tijd te kort. En we zullen voorlopig nog maar niet aan die datum denken. Ted heeft aan boord met een stel plannen gemaakt voor de Riviera, half Juni. Het z'n messen in onze auto!

Happy days are here again! ~ *Small 20*

Dinsdag, 24 April.

Het weer blijft schitterend en met de dag wordt het warmer. Vansochtend zijn we naar Scherpenheuvel geweest. Honden jas. Stralend in ziele pakje met zwart fluweel hoedje, zwarte handschoenen, zwarte tas en hooggehekte zwarte schoentjes, tippelke ik trots naast mijn grote brede man... Meerlijk is het, dit alles samen te kunnen doen, na 6 maanden van eenzaamheid. ~ Na koffie in het zonnetje op een platje ergens aan het strand, stapten we weer in een tram en reeden naar de stad. Heken onze ogen uit op diverse fantastische etalages en kwamen uiteindelijk terecht in de Lange Boten, waar we een drink haalden bij "Centraal". 's Middags bij deer op het balkonnetje geotese nog steeds van het zonny zonnetje. En 's avonds hebben we voor het eerst weer samen gebrildged. Teedere ochtend staat Ted op en zegt: ~ Jam. eruit, vier maanden zijn zo om! ~ En zo is het! ~

Woensdag, 25 April.

Met Marion zijn we vanochtend gaan winkelen. Vraaiend liep ons goudgeel hoopje in haar eigenwijze rolje iedere keer precies de andere kant op... Bij Manfield kreeg madammeke een paar mooie blauwe molieretjes, waarmee ze trots in het rond stapte. Teel pakte een paar mooie bruine schoenen en na veel gersens van mij ook nog een paar van die leuke blauwe pantoffels van hier. Toen kreeg ik ook nog een paar stoffen van schoentjes en ook een paar rood leren pantoffels. En verder kochten we jurkjes voor Marion bij Droom en Dreesman, waar Marion in haar enthousiasme bijna een pop met mooie jurk omver haalde! Verder kreeg ik petty coats en een ballpoint, een lile mooie, en we dronken koffie bij The House of Lords, waar Marion op haar stoel plaste en haar ijsje te hard vond. Toen at Papa het op: 's is beraakt; 's soll herunter... maar dat smaakt ons Marionneke nog niet.

's Middlags lag Marion, doodloper van haar eerste winkelstag, in bed en zijn we met Vera gaan zwemmen in Regentes. Morgen naar huis! ~

Donderdag, 26 April.

We rondten met de trein van 11 uur gaan. Hal 11 stond de taxi voor en werd alles ingeladen. Teel bracht nog roze rozen mee voor Vera en handjes voor de Beantjes. Toen we goed en wel zaten, vonden we het toch ook weer rondte om weer uit te moeten stappen en zijn we dus naar doorgereden tot Castricum, waar we om half één aan kwamen in een stiekem huisje. Met belofte een drukke dag te worden, en dat werd het ook. Tante Cor kwam die middag ook nog aan zetten. 's Avonds zijn we met ons allen bij Meyer gaan eten. Oma speelde piano en zelfs Opa waggde een walsje. Ik danste voor het eerst weer een mislukte tango met mijn Brune Beer en het was een enig gezellige avond. We zongen, we dansten, we aten met een wijtje, en toen we eindelijk om 12 uur voor het eerst in ons eigen bed lagen, waren we doodloper maar ok, zo happy!

Alles is voorbij. In gaat het leven beginnen. Ons Marionneke en ons Famke kijken hun oogjes uit naar dat grote brede geveel naast Mama in bed. Ze zijn er stil van en soms is er een kreet van verrukking. Door hem is nu de Pappa van het plaatje verdwenen. Er is weer een echte grote Pappa. ~

Vrijdag, 27 April.

Onze eerste dag alleen, at home, is stil verlopen. Ted moet naar Amsterdam: centjes regelen en Oom Jan spreken. Om 8 uur 's morgens was hij al weg en bleef ik tot 4 uur 's middags alleen. Het huishouden ging z'n oude gangetje, en maakt ik z'n koffers had uitgepakt, moest ik me werkelijk even afvragen, of het nu echt allemaal anders was... Ted terug! Het leek zo vreemd. Ik voelde me nog veel zenuwamer dan ik die zes maanden ben geweest.

's Avonds was het weer goed. Morgen is ons Marionnetje jarig. Twee jaar wordt onze oudste! Ze kaner hebben we toen helemaal versierd met mooie gele en roze slingers. Het was een enig gezicht.

Toen Ted thuis kwam, lag er een brief van de Borsum met het ontstellend bericht, dat we een maandel eroder terug moeten. We zijn nu geplakt voor de "Rijds" van 23 Juli. Ik vind het wel erg, maar ik vind alles best, zolang we maar samen terug kunnen. Het heeft nu ook geen zin meer om voor die 2 1/2 maand nog een auto te gaan kopen. Ted heeft met Oom Jan voor Dinsdag afgesproken om naar een wagentje te kijken met John. Het is inderdaad zonde, maar ik vind het toch wel een beetje jammer.

Zaterdag, 28 April.

Marion 2 jaar. Het werd een drukke dag met ons meisje als feestvakken. Ze kreeg mooie jurkjes en een heelboel leuke dingen: een Astrid op wielen, een tasje, een stoel met twee wielen met een bel, een emmer en een gietertje, een truitje en een prentboek. Ze was verrukt en stralend blij met al die mooie dingen. - 's Morgens kwam de familie. 's Middags hebben we een lange wandeling gemaakt met als gisteravond en Ted plukte blaasnetjes. Het regende, maar het kon ons niets schelen. We dronken koffie ergens in een gezellige herberg op de weg naar zee en kwamen doodsbare thuis. 's Avonds kwam weer de hele familie en ze wilden maar niet weg. Het was wel erg veel ops na eergisteren pas al die drukte van onze eerste dag en nu vandaag weer. Erg veel hebben we nog niet van elkaar gehoord. Maar onze oudste is slechts één maal twee jaar oud zo is! Ik moest als maar aan onze wandeling denken en aan het grote stuk worst wat we op de terugweg kochten....

Ted wil nu een paar bromfietsen kopen. Ik hoop nog maar steeds dat Oom Jan met één of ander voorstel komt. Ik heb wil zo graag een auto. Het zo'n bromfietser zie ik me nooit in die Riviera komen. En daar had ik me al zo heel erg op verheugd.

Zondag, 29 April.

We hebben vandaag een heerlijk dagje gehad! Het begon 's morgens met een wandeling naar huis en de eendjes met de Beantjes in de wagen.

Heerlijk zonnig stralend weer! Bij Ma een kopje koffie gedronken, lekker warm in het zonnetje.

12 uur naar huis en om 2 uur lagen de Beantjes in bed. Eerst kon Ted alleen gaan naar een voetbalwedstrijd met Jan. Ik kon gaan strijken. Even later komen ze met hem allen terug, want Kie ging toch mee, en ik was dolgelukkig dat ik toch meeging. Nadere keer als ik nu alleen ben, voel ik me zo zielig en verlaten.

Het droegde eerst te gaan regenen, maar de zon brak weer door en we zaten heerlijk warm op het vellet na een korte wandeling door de duinen. Na afloop zaten we nog even bij de "Borst", waar ik en Ted in Jan met jongvrouwen versloeg. Om half 7 waren we eindelijk weer thuis, waar de Beantjes door Oma en Pa al zorgzaam gevoederd waren en hoefde ik ze alleen maar in bed te stoppen. 's Avonds zijn de twee gaan etens. Bij "Kussink". Heel erg gezellig en daarna nog een kopje koffie bij "Mezer", waar Ted nog even ging bijjarten. Heel erg happy lagen we om 12 uur in ons nest. Morgen weer een leuke dag, want we gaan julicantje bieren in Molen!

Maandag, 30 April.

Dinsdag uitgedost in sharkskin strapless en Oma's bontjas ging ik voor het eerst met Teddiebeer naar Amsterdam. Ted heeft me een heliboel laten zien en we hebben heel wat afgetippeld. Het allerleukste vond ik zijn onderlijk huis in de Billeverdiestraat en het drogistje Jörrens, waar Ted als jongen van 12 jaar begon zijn handels talenten te ontplooien. Ik voelde echt een beetje mijn hart draaien toen ik dat kleine krot binnen stapte en het kastje met de oelen flesjes zag, dat Teddiebeer toen (zo heel lang geleden) heeft omgevoerd en dat hij toen moest afbetalen met een paar centen iedere week van zijn jongensloon. Hij heeft het nooit afbetaald. En de man, die het hem kwijt schold, stond nu, na 24 jaren, gemakkelijk met ons te praten....

We hebben in vele tenten geeten. Overal even drink. En veel lawaai. Om 7 uur stapten we toen in een Rondvaartboot en voeren door de Amsterdamse grechten langs prachtige gebouwen van vergane Hollandse Glorie. Ik genoot! Daarna zijn we gezellig gaan eten bij het "Spinnewiel" op het Heideke Plein, na een drink aan de bar met een wijnenale visket, die ook nog vroeg wat of hij voornamde spelen.... Ik wist het niet van het laatste Ted een rondje Cognac...! We hadden erg veel plezier en kwamen doodmoe om 1 uur met de laatste trein thuis. Ons laatste tentje was Ted's stamcafé waar hij eens 2 in broek verloor. Ma is die toch gaan roken....!!

Dinsdag 1 Mei.

Wier zaten we om 8 uur in de trein naar Amsterdam.
We kochten geen retourtje. We gaan een bromvlieg kopen!
Ik heb me er al helemaal mee versouwd. Wedge een
per brommertje overal naar toe en gaan er een soort
Zigenerverlof van maken. Zippe! Ik ben eens
enthousiast geworden sinds we die dingen gisteren bij
Kaptein hebben bekeken ~ eerst zijn we thuis naar
Dom Jan gegaan, waar we ons plaknetje vertelden van
geen auto, en waar we meteen een paar kaartjes kregen
voor de kampioenschapswedstrijden in het stadion
tussen D.W.S. en B.S.V. Nietes! Dat is Donderdag.
Toen zijn we bij Kaptein onze Mobilettes gaan bestellen,
die we om 2 uur konden halen. In die tussentijd
kochten we leuke dingen in de "Bijenkorf". Teel een
enig colbertjasje (na veel aarzelen en sterven!) en een
regenjas. Ik een gele short, een groene trui en een leuke
wijnrode regenjas. We lunchten in de Korf en om
om half 3 vertrokken we van Kaptein met onze
splinternieuwe karretjes. Het zijn juweeltjes en ik
ben er finaal verrukt van. We bereikten onze eerste
tochtje naar Castricum, weliswaar met enige stralle-
lingen van mijn "vlieg", maar dat is gauw verholpen.
Over de pont naar ^{Hemburg} Vlaardingen, Koog ^{van} Zaan, Zaanstreek,
Warmervier, Krommenie, Uitgeest, waar we koffie dronken
en zo naar Castricum, waar we natuurlijk 's avonds show
reiden voor de hele familie!

Woensdag, 2 Mei.

Teel ging alleen naar Amsterdam op zijn fiets.
Feministe, op mijn fiets, om hem meteen na te laten
lijken. Ik ben er nog steeds enthousiast over, maar hij
moet onderweg niet plotseling weigeren. Dan vind ik er
niets aan. ~ Om 4 uur kwam Teel thuis met zijn
eerste bekenning want we hebben nog steeds geen plaatjes.
Verder bracht hij de kaartjes van Dom Jan voor morgen
en een paar schattige foto's. De eerste goede foto die ik
ooit van mijn Teel heb gezien.

's Avonds hebben we nog een klein ommetje gemaakt.
Even de fietsen laten zien aan de familie Overes en
vroeg naar best. Mijn vlieg doet het weer prima,
en we hebben hopen mooie plannen. Als Frank nu
maar weer gauw op knapt. Ze heeft het loopboek in de
buis. Gisteravond heeft ze alles overgegeven. Dokter
zeft: een darmcatastr. Het is alsof ze in een paar dagen
zo mager is geworden, dat ik gewoon mijn hart vast heb.
Hofelous! Het ging met zo goed met dat bulletje. Ze
heeft nu ook hoge hoorts. Vind het helemaal niet leuk
dat we morgen weg moeten. Oma zorgt wel goed voor die
hummels, maar er kan toch iets gebeuren. Ze is zo slap
en zo zielig ziet ze eruit, dat er niet eens een lachje
afkan. Gafmer van ons stikke Stamke. ~

Donderdag, 3 Mei.

Het was prachtig weer en ik had een ontzettende spijt dat we niet met onze fietsen zijn gegaan. De wedstrijd was enig. Het Stalband viel tegen. Had het niet mooier voorgesteld. De afloop moest om Jan met een doorrijden naar Bergen Dal, waar Tante Annie zit. Had ik me daarvoor zo aan-gehoort en ik had nu het land omdat het nu juist ook mooi weer was. We zouden in Amsterdam blijven eten, maar zijn toch maar vroeg naar huis gegaan, waar we de fietsen pakte en lekker uitwaaien naar Bergen aan Zee. Het was een zedig ritje. Om half 8 waren we weer in Alkmaar, waar we bij "Koehembier" zelig hebben gevrotten met Kalkaentje! Om half 11 waren we weer thuis, waar Tante in een drama van vieringheid lag. Ik weet ook niet meer wat ik haar te eten moet geven. Wat ze mege hebben, eet ze niet. Wanhopig. We kunnen ook niets doen voor ze weer op gang komt, want het is wel heel erg met haar. En we wilden nog wel gaan naar Den Haag. Ted moet gaan praten over die ene aanval, die nu ons zo veld hebben afgetrokken!

Vrijdag 4 Mei

13 Middags lekker in de tuin zitten komen. Toen om half 4 voor een bad naar Beverwijk. De fietsen nog even na laten kijken. Het bad was een zeligheid en gaan we dat nu iedere week doen. We hebben snoepjes voor Oma gekocht en dit leuke gezellige boekje. De hele dag had ik op die volkster zitten wachten, en nu was hij niet geweest toen ik er natuurlijk niet was. Enfin, veel dan hij er ook niet aan sloot. Toch is ze alweer iets vrolijker. 's Avonds kwam Ma. wij moesten die avond gaan bridgen bij Brokema. Het was erg gezellig om na al die maanden weer met een paar goede spelers te bridgen. In het begin ging het gelijk op, maar later maakte ik de meeste stomme fouten. Was misschien te veel met mijn gedachten bij Tante. Maar volgende week komen ze bij ons, en dan zullen wij eens wat laten zien! We waren pas half twee thuis, maar Tante had rustig doorgeslapen.

Morgen gaan we op de fiets naar Amsterdam. Middags terug. Oma gaat met Ma naar een touwvoering. Tante merkt dat ik nu met Uncle Pete kreeg.

Zaterdag 5 Mei.

Bevrijdingsdag. Heerlijk hing de vlaggen te wapperen, het zonnetje scheen heerlijk, maar het was niet zo warm. Het ritje naar Amsterdam wat nu al zo bekend geworden is, was halig en het ging vlot in een uur en 10 minuten.

Bij Kaptein kochten we nog een benzinetas voor mijn fiets en een stunstas. Bij Droomen Dreesman kochten we de lange broek, die Teel voor me had gekocht, maar die veel te wijel was. Van heb ik een hele mooie passende zwarte broek voor op de fiets. En voor Carle's verjaardag kochten we voor beide meisjes een mooie pop, en ook nog een Amsterdamse vlag voor onze fietsen.

Toen ging het terug naar Castricum. Dit maal over Purmerend, waar we koffie dronken en een stuk worst kochten voor onderweg langs de Beemster.

Het was een prachtig ritje langs de Kingvaart, de Lek en door de plaatsjes: Volendam, Watergang, IJpendam, Purmerend, Spijkerveen, Oost Graftdijk, en bij Oost Graftdijk staken we over met een gezellig kleine pont en kwamen zo in Alkmaar. Toen ging de weg heel smal door een paar gehuchten en kwamen we zo weer in Castricum terug. Weliswaar door en door koud, maar het was mooi geweest! Ik was die avond wel doodop!

Zondag, 6 Mei.

Oma is ook ziek geworden. En met Tante gaat het eerder achter - plan vooruit. Ze heeft vanavond een vreselijk vrese huier gemaakt en heeft zeker wel een uur liggen brullen van de pijn in haar buikje.

's Morgens zijn we met Marion de duinen in geweest. Voor het eerst want ze trots in haar stoeltje op de fiets. En in de honte in de duinen vond ze het prachtig. Bij 'Bont' nog even gezeten en toen naar Edmond aan toe, waar Marion geen chocola wilde drinken...

Om 1 uur weer thuis. Het werd hard werken, want er waren geen Ans en geen Oma. Ik was blij dat Teel en paar barrels had gekocht! Hij sloop ten minste lekker de hele middeldag door en had geen aspiraties om nog ergens heen te gaan, wat nu goed uitkwam. Ik gaf al mijn kwakhalen nu nog om een massagoroging in de hand te zetten. Ten minste was dat te eetbaar was. 's Avonds 8 uur eindelijk met alles klaar en gingen we naar Meyer voor een partijtje biljart. Ons eigaretten mandje was er ook weer! Het grote verhalen over al zijn dochters en enige zoon.

En als slot van deze dag, zoals ik al zei: een milie huier en huilpartij van Tante. Amen!

Maandag, 7 Mei.

Ik was bij de kapper vanochtend, toen natuurlijk het weer die dokter kwam. Sedere heer het zelfde liefje: dieet en met den dag wordt ze magerder.

Oma ook vrij triek. Dus ons verlof begint wel goed. Kieftig door Teel. Gelukkig werkt het weer ook niet al te best mee, zodat we toch niet veel spijt kunnen hebben. Tante is vandaag veel vrolijker geweest. Ze gisteravond heeft ze niets meer gedaan. Dat gaat ten minste goed. Ze is ook veel fleuriger.

's Avonds zijn we naar Jan en Kie geweest en nog even met Omm bij Meijer gezeten. Maar die tenten hier sluiten al om 11 uur. Vraag ik je. 's Middags is Teel nog in 'n eentje op stap geweest naar de kasten langs de weg maar ^{bevestigd} Maar het was barbaal. Zeft Teel kwam gisteren thuis!

In nu maar afwachten hoe lang onze zieken dueren! ~

Dinsdag, 8 Mei.

Tante vandaag, na 6 dagen, voor het eerst mooie ronde kuiltjes in haar buik. Ik was goetebly! Tenminste één, die we zien opknappen. Oma is nog steeds erg slap. Ze heeft een flinke kon gewat die Waterdagochtend in de tuin met blote benen. Kieftig. Vanmiddag lag ze gewoon te huilen en ik had er helemaal niet van gedacht haar kamertje te regeren. Dat had ze zelf geprobeerd en nu volde ze niet zo mee. Ik had me wel slaan dat ik dat even helemaal niet zelf had bedacht. Heb gann lekker de kamers gerandabberd en geshuield. Tante is weer helemaal tierig en eet goed haar dieet. Ben volgelukkig! ~ Cadeau Hertelbag vandaag jarig. Hebben er vanochtend een kopje koffiedrunkel, en vanavond een barrel bij hun gehaald.

Tante knapt goed op, maar dokter zegt dat we nog erg voorzichtig moeten zijn. Voorlopig nog geen vooruitzichten voor tochtjes. ~

Woensdag, 9 Mei.

Tanke nog steeds goed. Oma iets beter.
Verder geen nieuws. Kom me voorstellen dat
Ted en Genoege van krieg. Die ging vanochtend
op stap en kwam pas om 3 uur thuis. Wij hadden
al gegeten. Ted heeft hele middelen gepit en ik
kroop toen ook maar in bed.

's Avonds een ommeetje gemaakt. Eindigden
bij "Meyer", waar ik probeerde te bijjarten. Ted
kwam er ook nog een leuke bollen kweker met
twee oudjes van Engelsen en hebben we gezellig
zitten kletsen.

Donderdag, 10 Mei.

Het weer wordt iets beter. Ook de ziekten thuis.
Zijn vanochtend met Marion naar Wijk van Lee
geweest en over Nelsen, langs de hoogovens terug.
Vanmiddag ons weligheidsbed in Beverwijk.
Vanavond de fam. Brokma en Hr. Meyering te
bruiden gehad. Waar ingemaakt. Kunnen nog veel
keren wandelen heen.

Morgen gaan we naar Den Haag. Eindelijk weer
een tochtje maken.

Vrijdag, 11 Mei.

Het was prachtig weer en het werd een prachtig rit!
De tocht ging over Beverwijk, ^{voordwijken} bij Nelsen de pont over
naar Saultpoint, waar we afwaken van de hoofdweg
en langs Meerenberg, Bloemendaal, Overveen,
Elkwarden en Waestdun naar Vogelenvang reden.
We waren toen een goed uur onderweg, en hoewel
wind mee en mooi zonnetje, had ik het bar koud.
Hier werd ons koffie gedronken. Daarna ging het
verder langs: Zulk, Rijnzand, Noordwijkerhout,
Noordwijk (binnen) en hier kreeg ik heel mooie
bloemenkrans van tulpen en narcissen, toen Rijnburg,
Valkenburg, Voelgeest, den Deyl, Warrenaar en om
half elf waren we bij Vera. Precies $2\frac{1}{2}$ uur na ons
vertrek uit Castricum.

Om 4 uur waren we weer weg en mochten dit
keer de tocht met een onware wind tegen. Ted kwam
maar niet voort. Die hield zoveel wind tegen.
Om 7 uur waren we thuis, waar alles goed gegaan was.
In wij vraag naar bed. Gisteravond lagen we er
pas om 2 uur in en vanochtend al zo vroeg op. Het is
een prachtige dag geweest. We hebben gedronken en
onze fietsen doet het toch maar goed.

Zaterdag, 12 Mei.

Het was vandaag een stralend zonnige dag.
Het de hele dag in de tuin gezeten met Tante in
de box en Hadrian versukt rennen in schattig
zomerjurkje. Ted was naar Amsterdam voor eentjes
en kwam om 3 uur thuis, toen ik net weg was
voor de diverse "Moederdag" cadeautjes. Ted
bracht voor mij voor Moederdag een nil van een
stofbril mee! Een vreselijk ding. Mijn teleurstelling
was gelukkig vlot verdwenen. Had is zijn Ted nu
eenmaal.... De hele dag waren we in spanning, of
weer en Wim's avonds op de brommertjes zouden
komen! Om 4 uur kreeg ik telefoon: - We komen
niet - want er was geen fiets te krijgen. Aan het
eind van het gesprek: - We komen wel - want Wim
had er toch een kunnen krijgen. Wij rekenen: ± 4.30
vertrokken, dus moeten ze tegen half 6 bij de Scheerpoort
zijn, wat ruim berekend was!! Ogh die doodgelaast.
7.15 stonde we aan de pont. Om 8 uur was ik zo
koud geworden, dat we een "js" tent insloken voor koffie.
Om 9 uur zijn ze niet meer te verwachten. Dus werd
Hoe Mesker opgebeld en we hoorden het onverwachte,
tervens zeer hingselijk nieuws, dat ze inderdaad
vertrokken waren. We bleven dus wachten, hoewel we nog
niet eens hadden gegeten. Toch kregen we er om half 10 een

ruaar hoofel in. Ze waren vast onderweg teruggekeerd.
Hoewel het weer erg mooi was, werd het hoe langer
hoe kouder. Om half 10 zei Ted: - Dit is de laatste
pont. Ze kunnen't me slaen! - Deze pont kwam,
vele mensen eraf, maar geen kleine Meskers....
De gaven de moka al op, toen ik toch eindelijk nog
twee late fietsers van de pont zag afkomen.
En jawel hoor: twee kleine witte hupjes bleken weer en
wind te zijn. Het was half 10....

We lieten ze rustig passeren, stapten toen vlot op, en onder
luid gejoel werd het tweetal ingehaald. Ze bleken
veel later vertrokken te zijn en ze hadden zelfs uitgebid
onderweg gegeten! En wij maar wachten... Tenminste niet
voor niets. Arme Oma en Opa hadden ook nog niet
gegeten. Het werd een gezellige kletsavond, en moige
hopen we op een mooi warm konnetje voor onze tochten.
Vera's gekruide Solex gaat vreselijk langzaam
en Ted en ik, ware "hellodriverts", waren dan ook nog
nooit zo koud geworden als dit kleine ritje van
Beverwijk. ~

Zondag, 13 Mei.

Bestweer geweest! Terwijl het gisteren zo mooi was. We zijn toen 's morgens maar thuis gebleven en hebben leuke gebroeders met blerende kinderen en een halve portjes. Na de lunch zijn we ondanks regen en wind op onze fietsen gestapt en reden over Egmond. 't Hof naar Bergen aan Zee, waar we ons weer warm dronken bij "Trianon" boven op het dorp.

Om half 5 ging het toen over Bergen naar Alkmaar. Teel weet ons allerlei mooie gevelletjes anno 1600 en in Alkmaar kwamen we net te laat voor het mooie ruitertjes carillon van de kerk op de beroemde kaasmarkt. Na een rondrit door Alkmaar vielen we verkleumd "Kokenbier" binnen, waar we heerlijk geborrelt en gegeten hebben met wijntjes.

Om 8 uur weer Castricum waarts, en daar hebben we tot 12 uur bij "Meyer" gezeten. Eerst gepokert, toen gebroeders. Om 1 uur lagen we op oliviers bedden en matrassen, volkomen happy van een goed-geleegde avond en dag ondanks regen en kou.

Voor Maandag kwam er voor mij een grote taart met $2\frac{1}{2}$ kaasjes, zodat ik pas $2\frac{1}{2}$ jaar maaker ben! Schattige beddende van mij! Oma kreeg een pot met gele bloemen en een grote doos met handdoeken.

Maandag, 14 Mei.

Tweede Pinksterdag. Helemaal werd de terugtocht naar de ma een ochtend van brisken en vele vele portjes. De vrouwtjes gingen erg happy aan tafel! Om kwart over 3 zaten we op onze brommertjes. Teel en ik wonden ze halverwege wegbrengen. 't Was enorm koud, maar we hielden de wind mee. In Zulk werd een cafeetje gevonden, waar we gauw weer warm werden. Teel moesten wij terug en kregen dus de wind tegen. We maakten nog een afspraak voor volgende week Maandag, de 21ste om weer een paar dagen bij Wim en veer te logeren en al onze hemissen meteen af te doen.

In een vreselijke regen en ijskoude wind reden wij terug. Over de Kilsport bij onze jstent even een eigendruet en warme koffie, en om 7 uur waren we weer thuis. Ik was lekker moe, maar volde me toch fit. We zijn niet meer uitgeweest, en hebben lekker bij het kacheltje zitten koken.

Donderdag gaan we proberen naar Bussum te rijden.

Dinsdag, 15 Mei.

Moet met dat regentschijfje van gisteren een
goeie kon gevat hebben. Ben er weer erg aan toe,
want alles zit vast op de oude bekende manier.
's Nicklegrs is dokter geweest en constateerde
griep. Kan ik weer een week rust mee zijn.

Hopeloos! En we zouden juist vanavond
mee gaan staan aan het wereldrijelbrilje. Wel
er gebedelg de pest in. Teel is nu lief om ook thuis
te blijven. Wat minstens gedacht, dat hij er toch
alleen heen zou gaan...!

Woensdag, 16 Mei.

Voel me vandaag nog rotter dan gisteren. Heb er
zo' het land in. Ik wil niet ziek worden en alleen
zijn. Anders had ik vanavond mee kunnen gaan.

Ik is hij alleen weg met die sufferd van een Jan, en
amochteral bracht Teel gele rozen mee. Hij is nu lief
geweest, maar dan ben ik toch altijd bang dat er iets
mis gaat. God mag weten hoe laat hij nu thuis komt.
Waarom moet ik nu verdomme weer ziek worden.

.. Leen, Teel kwam niet laat thuis. Ik ben nog
nooit zo gelukkig geweest. We zijn niet voor niets
6 maanden van elkaar weg geweest. Ik hoef niet
meer bang te zijn. Teel is lief geworden. En we
zullen altijd happy zijn. Hij had immers zo veel
goed te maken!

Donderdag, 17 Mei.

Regendag. Niets te beleven. 's Avonds weer
voor het eerst een toertje naar het strand gemaakt.
Teel doet onrustig. Wilde zelfs nergens gaan zitten.
En morgen moet hij weer alleen naar Amsterdam!!!

Vrijdag, 18 Mei.

Eindelijk kwam Teel om half 5 thuis. Niet tipsy.
Leen. Maar er is wel iets gebeurd. Natuurlijk
hebben we herrie. Alles is weer net zo rot als
vroeger. Hij loopt beslist met iets rond. Zijn
gedachten zijn mijlen ver. En nooit vermoedde ik een
andere vrouw...

Zaterdag, 19 Mei.

Vanochtend met de broetjes naar het strand
geweest. Prachtig weer. En vanmiddag een tocht
naar Hoorn gemaakt langs Alkmaar en
Schiermonnikoog. 's Avonds stormweg thuis gered.
Teel nog steeds met gedachten mijlen ver.
Schijnt veel er ook niet veel van aan te trekken;
dat we nu weer herrie hebben. Doet zelfs geen
moeite om mij van het waanidee af te helpen.
Beschouwt me zo ongeveer als lucht.
Wat is er toch gebeurd! Als twee vrienden slapen
we in. Ik heb nu'n verdriet, maar kan niet lief
doen. Hoe moet dat nou? Zijn we nu daarvoor
zo lang van elkaar geweest..

Dondag, 20 Mei.

Teel doet nu helemaal, alsof hij er geen bal om geeft, dat we hierre hebben. Ging vanochtend netjes in grijs pak met Marion uit wandelen. Vroeg niet eens of ik zin had om mee te gaan. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik voel me nu werkelijk als een belasterde slagervrouw. Waarom doet hij helemaal geen moeite om me tegen te spreken, om me ervan te overtuigen, dat het niet zo is. Moet het dan na 3 weken alweer mis zijn. ~ Wel, ik sprak een beetje al mijn boosheid met Teel uit en was vreselijk verbrietig. Omdat ik uiteindelijk geen baret verloor was gekomen en omdat ik hem nog niet geloof. ~ Enfin, we gingen om 6 uur naar Amsterdam. Barrelden bij de Berry met een aardige barkeeper, aten bij het huwte schaap op het heidsche Plein en kwamen weer bij de Berry terug, waar we met moed der wanhoop beide achter grote cocktails, water, enkel en alleen om neerschopjes te krijgen! Schattige babykoppes. Als je erop drukte, kwam er een tongetje te voorschijn. Marion had dat tongetje er al meteen uitgepukt, toen we haar en Fanne de volgende morgen met moed der wanhoop die babykoppes toedroegen op dat ze maar stil zouden zijn! Die lagen opas bij half 3 in bed, aangesien laatste trek veel vertraging had.

Maandag, 21 Mei.

Dit was de dag van een leuke tocht geweest zijn! Het wel: zon, want het werd een dikke. Allereerst begonnen we op te staan met regen. We vertrokken met regen, en we kwamen als twee versopen katten in Amsterdam aan. Het ergste vond ik, dat die rotregens had afgegeven en mijn mooie gele sokje helemaal dood gekleurd was. Ik had zelfs mijn modie schoentjes aan, waar ik zo dol op was ben, en ik kon wel huilen, dat ik nu'n sufferd was om in stromende regen een tocht te maken op een motor via Bussum naar Den Haag.... Enfin, we hebben er alweer iets van gekleurd. ~ Na in Amsterdam gewarmd te zijn door koppen luffie en een doosje vinger weer wat regen te hebben ingeklaard, ging dit volmaakt getikte stel er weer vandoor. En nog steeds stroomde de regen! Einde! In de velden vonden we het huis van Carla en Theo en rampzalig genoeg, die waren niet thuis. Ik was bijna dood van de honger en voelde ook een rare pijn in mijn rug en benen. Ik wist dat het voor mij nooit goed zou aflopen.... Toen naar Bussum. En Tante Annie was wel thuis. Ik hield me nog even goed, maar kon onmogelijk warm worden. Na de lunch knapte ik af, kreeg hoofdpijn, en waren dus gangeweren of onvoldoende logesparties op dit nivo in content.

Dinsdag, 22 Mei.

Heel lang mij hoge huarts gebaat; voelde me
vanochtend nog wat dizzy van alle kinine,
maar was woensdag alweer hip lekker.

De dokter kwam en maakte bewaren dat ik
morgen alweer naar huis wilde (moest minstens
een week blijven liggen!...), maar ging toch accord
met "vervoer in gesloten wagen", want we konden
naar huis gereden worden door Johan en de fietsjes
komen later. Nou, daar ging onze tocht ten
afsprake met Vera en Wim van Hatt, die morgen
aankomt. Dat ik de pest heb, heb ik niet meer
te vertellen. Wie laat ons nou ook zonder haars
in een stromende regen rijden ???

De dokters bezoeken ben ik lekker eruitgekomen.
Heb zâlig gesmikkeld en enig leuk mahjong
gespeeld met de family. Ooan Jan poepzotig
met mijn smartmahjong van erwtsoepen
daardoor zijn mooie mahjong naar de bliksem!
Heb me doodgelachen.

Toch nog een leuke dag geweest.
En mijn teddiebeer heeft mooie hoed (indig)
een grijs van Tante Annie gekregen. 50 p.p.!
Hoera! Die man van mij zit gewoon
op m'n centen!

Woensdag, 24 Mei.

En na precies een maand, word ik voor het
eerst weer alleen wakker. Jek, dat ik Teel gisteren
zo makkelijk weg kon sturen, terwijl ik zo verdrietig
erom was. Ik moest een paar dagen thuis blijven,
anders kom ik nooit van die rot hoest af. Maar
ik zeg Teel, na 5 minuten thuis zijn, zo rielig
in die stoel zitten in die benauwde kamer, dat
ik knots werd bij het idee alleen. Dus Teel moest
maar weg. Als hij nu maar niet een paar dagen
weg blijft.

En dat word het eind van een nog maar
niet begonnen verlof! Van 14 juni tot 28 juni
onze trip door België, wat nog het enige was aan
mooie dagen. Later alleen nog de hurrie van
het inpakken en weggaan.

En Teel, na ons maanden zonder mij, was
precies alsof ik in verschillende land.

Maharassar, 10 October 1951, ~

We schrijven verder in Indië. Onze Hollandse dagen werden te druk. Ik had geen 5 minute meer tijd voor mezelf. Laat staan dat ik iets kon gaan zitten verslaan.

Het was een prachtig. En tijd, waar ik altijd met blijdschap aan terug zal denken; Ook met dankbaarheid, voor alles wat mijn ~~terugkeer~~ me gaf. Het is voor hem dubbel moeilijk, omdat hij ~~en~~ centjes zo heel moeilijk uitgeeft. Maar ik kreeg alles wat ik maar hebben wilde. !!!

Het de bromfietsen heel Holland en heel België door: dagen, die ik nog nooit van m'n leven zo heb meegemaakt. Hoe vlot ik zijn!

In zijn we terug. En nu we een beetje door de grootste rotsvlei heen zijn, mijn hotelkamer weer een gezellig hok is, en er voorlopig niet veel te doen is, komt natuurlijk weer mijn enige hobby te voorschijn en moet ik weer steekjes zo het een en ander verslaan.

Het leven is niet makkelijk zonder huis. En iedere dag zoek je je weer een ongeluk naar dingen die je zou kunnen doen.

Goddank mocht ik gaan tennissen van Teel.

dat is drie maal in de week 's ochtends vroeg. Dan is er één maal in de twee weken een Bridge-ochtend van de vrouwenclub. Slats all!

Heb nu een paar druk bezette dagen achter de rug vanwege mijn heerlijke Hollandse kisten, die Teel wonder veel moeite feilloos door de douane heen kreeg. Oh die kisten; met al hun blijde herinneringen aan zorgeloze dagen! Ik had een vreselijk verdriet, dat ik alles nu ging plaatsen in een hotelkamer. Alles, wat met zoveel zorg en blijdschap werd uitgerocht voor een huusje met ons viertjes alleen. En huus: tegenwoordig een complex in mijn levendje. Sinds ik met Teel getrouwd ben hebben we nog nooit iets alleen gehad. Zets helemaal van ons zelf. Altijd mensen. Altijd rekening houden met mensen. Nooit alleen. Zelfs op de Malabar weg hebben we nooit alleen gezeten. En nu zitten we weer tussen mensen. Boven op elkaar. En nog erger: niets te doen. Altijd ben je aan het zoeken.

Wat was het gisteren? Dinsdag, 9 October.

De laatste kist met oude barang heb ik open gemaakt. De laatste hand aan de kamer gedaan,

zoekt die nu weer helemaal gezellig is.

Om half 12 met Tell onze rijbewijsjes ge-
haald voor de bromvliegers. & uiteindelijk met
de Bioetes gereden en &avondsfam. Winters
op bezoek.

Vandaag ben ik melig. Heb nu alles klaar
en weet niets meer te verinneren. Met Marion
heb ik even Deetjes rechet teruggebracht.
En nu ben ik dan weer bezig met mijn eigen
leventje van alle dag te vertellen.

Morgen hebben we een kleine brisgedrive; acht
mensen. Maar ik heb er helemaal geen zin in.
Fout natuurlijk. Maar ik hou niet van deze
mensen. Ik verfoei de Smitten en ik hou niet van
de indolente Hagenclams. Verbrugges kunnen
gelukkig niet, zodat ik die tenminste kwijt be-
draager, toen zus niemand anders kende, was ik
waarschijnlijk goed genoeg voor haar. Ze liep
m'n deur plat. Jan kwam soms zelfs vertellen
dat zus zo vreselijk op me gesteld was, maar
dat ze zo'n "minderwaardigheidscomplex"
beraat en daarom dacht, dat ik haar wel
vervelend moest vinden door eenwieg bij me
te komen... Dat was een jaar geleden.

Ik mag zus erg graag. En ik heb er verdriet
van. Werkelijk waar. Ik trek het me altijd aan,
als iemand, waarvan je denkt, dat ze om je jeft,
rustig in een jaar tijd om kan slaan. Ze heeft me
nu niet meer nodig. Ze heeft nu vriendinnen,
die haar waarschijnlijk geen minderwaardig-
heidscomplexen bezorgen! Het zit me inderdaad
hoog, dit van zus verbrugges. Omdat ik nu een-
maal niet gaan vriendinnen maak. En zus heb
ik altijd een gezellig vriendinnetje gevonden.
En als je dan nu weet, dat ze nu "vriendin" is
met Ma van Ettersum, die mij in het ziekenhuis
vertelt, dat ze nog steeds iets tegen zus heeft,
vanwege een geval, dat in... December (minder voor!)
~~iets~~ is voorgevallen, dan is het toch wel logisch
dat ik het me aantrek. Hoe achterbakshoud
kan je alleen bij een Ettersum vinden. En zus,
in al haar eenvoud, is te stom, om er ooit
achter te komen waarom Ma Ettersum
"vriendin" met haar is! Hierin. Wat heb
ik ook weer eens gelucht. En zus zal ook
nooit weten hoe ik meteen over haar met

12 October.

Bep. Smit woorden kreeg, omdat Bep
haar meteen na een ontmoeting als
"burgerlijk" kwalificeerde. Raderel was ik.
Waarom? God mag het weten.

Ze zijn het allemaal de kwol niet waard.
Knap. Okegen, die me nog een keer met een
Borstingerson niet.

Ik heb verdriet over al deze dingen. Het meest
nog over het feit, dat ik weer eenzijdig sukkel
mikt die rot maag. Ik zeg het niet meer aan
Ted, sinds hij me een keer verweten heeft dat
hij "s morgens een hele dag werkt en dan
s'avonds ook nog dienst heeft" als hij over
mijn maag moet dwijken met een aanval.
Gisteravond was het helemaal mis. En al had
ik hem geroepen, hij was waarschijnlijk niet
eens wakker geworden vanwege de bossels
die hij weer eens op had. 4 Berberok is, dat
ik het 's nachts wel verbergen kan houden,
maar overdag gaat dat niet zo best.

Sammer. En trouw die riekelijk is, is niks
voor een man en nog minder voor Ted.!
(Pas een jaar later konden ze een galblaas ontdekken)

Gisteren de Bridge Drive, die in het honderd
liep. In hebben we ook herrie met Smit.
Al heb ik me nog verdomd netjes gehouden, ik
heb het ze toch gezegd. Het was de blinking limit,
zoals hij als 'grond bezigneur' de boel in het
honderd schopte. Jammer dat het natuurlijk
weer mij moest overkomen. Een ander had het
gesikt. Woensdagavond hadden ze ook weer nu
iets anders bedacht: een "gerellige" bijeenkomst,
door Smit georganiseerd, alleen voor Inport.
Dat er ook gerellig over huizen werd gekletst,
en dat van Hensbergen de enige bij Export is,
die er belang bij heeft iets over een huizen kwestie
te horen, dat is natuurlijk bijzaak. In ieder
geval ben ik blij dat het nu roover is met de
Smitten. Kon ze toch al niet meer zien.

We hebben de hele ochtend en de hele middag
gebrildgal. Hebben zo pop verloren en hadden rinde
bol. We hebben die hele bliek niet moedig.

Vanochtend even bij Linda Klopogge geweest.
Morgen gaan we met Herman en nog een brildgen.

16 October.

Rotelagen achter de rug. Er is juist zoveel te
doen. Dus lig ik weer eens flat met mijn eenwig
gesukkel. En terwijl je doodsiek naar adem licht
de snakken, krijg je een trap na, letterlijk en
figuurlijk van geliefde echtgenoot. Ik ben over
mijn drinken heen gekomen. Ik zal ook hier wel
overheen komen. De maag was er al de hele week
weer. Maar ik kan er tenminste mee blijven lopen.
Zondag werd het plotseling veel erger, toen we dat
ijsje met Marion aten. Ik moest gaan liggen, of
ik wilde of niet. Het was treurig voor Ted
in zijn vrije zondag. Ik ben wild geweest van
woede, omdat ik er nu eenmaal niets aan kan
doen. Waarom kan Ted dat niet begrijpen.

Maar hij begrijpt immers nooit wat. "hijpke"
is iets, dat bij hem alleen in bed bestaat, en dan
nog een heel enkele keer als hij gewoeg op heeft.

Bij God het laat me konst. Ik wil alleen
voor mezelf weer fit zijn. Ik kan niet tegen
dit gedwongen niets doen. Ik haat Ted.
Ik heb mezelf niet gemaakt. Toch ik mischen

will de zondag met om riek in bed te liggen.
Het maakt me allemaal nog wilder als ik eraan
denk, dat ik nooit tijd heb voor riek zijn. Ik kan
niet in bed liggen voor niets. Er is altijd wel iets
leuks te doen. En als ik dan toch naar bed moet,
dan heb ik zelf het meest het land erover. Dan
hoort Ted niet ook nog 'ns met verwijten aan te
komen. Maandag had ik weer moeten tennissen.
Ben ik weer niet geweest. Zo kan ik immers nooit
op streef. Vanavond niet alles groen en geel voor mijn
ogen. Een prettige kleuren om er steeds naar te kijken.
M'n maag is alleen nog gevoelig. Maar de rest loopt
er ellenkig slap bij. Ted zal "mijn benen stuk slaan"
als ik weer ga tennissen. O.k.! moet hij dan maar
meteen goed doen, zodat het helemaal is afgelopen.

Ik heb altijd de peet gehaat van iemand die steeds
ziek was. Vooral in de kamptijd, toen ik bijna nooit
wat had. Dat is nu mijn straf. Ik zou nu het
heest willen slapen. Ik doe het niet. Kan Ted
heb ik riek. We zullen eenwig getrouwd blijven,
zonder dat hij ooit met zijn olifantenhuid iets zal
kunnen beginnen. Zeker niet van zijn eigen vriesen.

17 October.

Gisterochtend lag ik nog voor lijk. En vanlaag ben ik weer helemaal fit. En ik heb nu zo'n idee, dat het waarschijnlijk iedere keer, na een "nieke poer", zo erg wordt met die maag. Vorige keer was het ook nu afloop van die periode dat ik doodsiek het hospitaal inging. Dit keer weer. Volgens de heer dus opletten. Maakt het ongeveer de 5de krijgen. Gistermiddag weer voor niets naar Hordstra geweest voor de polsen, die Tante nog steeds niet en Marion in geen 2 jaar heeft gehad. Bij de Schullers schijnt Ted niet bepaald met z'n beste ik naar voren te willen komen. De eerste keer dat we er waren, had hij van die precht uitdrukkingen als: liever een pond biefstuk dan een hele karbouw? dat was ik, deze vergelijking, tot een kerel die ging trouwen, die vreselijk moppig moest zijn. En tot overmaat van ramp gaat hij gisteren zitten schimpen op Joop z'n toeho. Dat kan je nu wel doen met goede kennissen, maar volgens mij toch beslist niet met mensen die je nauwelijks

kent. En ze vonden het ook helemaal niet leuk toen Ted ook nog zei, dat hij iets (weet niet eens meer wat!) dan van Dijk zou vertellen - de grote Concurrent. Hopeloos is Ted in die dingen. En hij neemt het nooit eens van me aan, dat je in sommige dingen juist te grof wordt. Ettelijke uitspraken heb ik alldag genomen. Ben zo langzamerhand wel gewoon, dat Ted nooit goed van me spreekt als ik erbij ben. Denk is anders. Enfin - Seneg gegriipt. - Toen waren we pas 3 jr. getrouwd. Vanlaag ten minste gezellige dag gehad van de Vrouwen Bridge. Heb alldag de naam van goede spelster. Heb dan ook toevallig altijd mooie kaarten. Ben uitgenodigd voor a.s. dinsdag bij Mevr. Warneer voor een speciale bridge. En voor woensdag over 2 weken is Mevr. Paul's afscheids bridgeavond met gelote partner. Ben benieuwd. Kiep van Dijk was een beetje gereserveerd... Bep Smit is ook al bij ze geweest! Morgen ga ik naar haar toe en dan zal ik het wel horen... En ieder geval ben ik happy again want de maag pijn is weer voor een tijdje weg. Ik eet geen rijst meer en ik maak me ook niet meer druk!

19 October.

Gisteren, Donderdag, vrij goed gevoeld.

's Middags kwam er iets van maagpijn op, en 's avonds onder het briedgen werd het even heel erg. Vanstaag is alles goed en ben ik voor de variatie de hele dag miselijk. Maar dat is niet erg. Gisteren een heelbaal gedaan. Eerst bij Miep geweest.

Bleek, dat ze goed door de smitten is ingepalmel. Maak me er niet druk over. Moet zij weten. Heb ze voor een avond hier gevraagd, en als ze niet komen, des te beter. Zijn we daar ook van af.

Van ben ik pasfoto's gaan maken. Met twee kinderen, één voor één achter, op de brom. Het was een machtig gezicht. Zekeven leuk.

So zijn we met ons vrietjes naar Henia Schuller gereden en heb ik daar een uurtje gezellig gekletst.

Ook heb ik nog het rijbewijs gekaald.

Vanstaag eerst naar huis geweest, waar ik hoe langer hoe minder te vertellen heb, en nog het minst te horen krijg. Ga daar ook maar niet meer heen.

Daarna heb ik het wollen goed bij Winters gebracht. Ze heeft het mantelpakje, de blauwe trui en het grijze rotrookje overgenomen voor f 105.-

Ik heb ik ten minste iets op zak voor Ted's verjaardag. Voor dat pakje hebben we zelf ook 75 fop aan Boris betaald, en dat krijg ik er nu ook voor terug. De rok een tientje en de trui 20 fop.

Ik ben ik een klein beetje moe en ik voel me ook niet helemaal happy.

Morgen is er een receptie van de KYCPH. Misschien kunnen we toch nog 's middags gaan bidden in toneel, als Ted ten minste niet zoveel drinkt, dat hij de hele middag nodig heeft om te pissen... Maar dat zal wel zo zijn. Heb Miep voor Zondagavond gevraagd en ben erg benieuwd of ze komen. Anders hebben we het henz gekaald.

Ik mis ook onze Astrid zo erg. Als ik thuis was, lag ze altijd zo lief naast mijn stoel. De laatste keer pas een paar dagen terug toen ik vorige maand naar het ziekenhuis moest. Als dat niet was gebeurd, hadden we haar nu misschien nog gekaald. Hopeloo! Ze was altijd zo lief bij me.

(Zondag - 20 October)
werd Teddy op stapel
gezet!

21 October.

Maandagmiddag. Het regent. Marion en Tambe hebben hun kabouterjasjes aan. Hebben een grondig plezier. Ik vind het ook plezierig dat het regent, want het was hard nodig. We zitten hier vandaag nu precies 2 maanden. Nog geen druppel is er althans die tijd gevallen en alles zag er even vies en droog uit. Nu ziet alles opnieuw veel frisser. Toch hou ik mijn hart vast voor de regentijd. Vanmiddag is het een leuke afwisseling om de kinderen in hun leuke jasjes te zien spinnen, maar of dat straks in een dag nog zo leuk zal zijn...? Wonder!

Zaterdagochtend heb ik enig getennist. Ik was fantastisch goed op slag en heb ook leuke partijen gehad. Niet alleen met die Cohen gelukkig. Die heeft het nooit. Een partijtje speelde ik met Warmaar. Dat winnen we althans 6-1.

De KJEPH receptie was vrij aardig en ik kon deel op het juiste ogenblik meeloozen.

Heb diverse afspraken kunnen maken en gaan we een drukke bezette week tegemoet. Heerlijk! Zondagochtend hebben we om het potje gebidzeld met de Segueloffs. En zondagavond moesten

we onverwacht naar een Chinese bruiloft omdat Benck niet kon gaan. We zaten voor het eerst sinds jaren weer samen alleen in een auto.

Al deze dagen heeft mijn maag zich wonderwel water te gedragen. Behalve een knagend pijnlijke links benen en dan weer links boven (maar niet in mijn maag), is alles prachtig gegaan.

Vanochtend zijn er geen klames op de baan geweest. Het de maankor heb ik toen even geslagen, en het ging ook weer fantastisch. En de hele verduidelijking heb ik me nuttig gemaakt met de correspondentie naar Scarborough en Castricum.

En het programma van de week bestaat uit dins - woens - donder - en zaterdag - en zondagavond, waarop we respectievelijk de Heelers krijgen, de Verbruggers (het minst leuke...!), naar de fam. Hoek moeten, naar de fam. Wolf, en tot slot de van Wijljes krijgen. Mij heeft dus toch besloten te komen. Des te beter. Ik ben zo blij, dat we nu tenminste zo zitten, dat we mensen kunnen vragen, en niet als de smitten nog steeds in een kale rotzooi zitten.

22 October.

Het was helemaal niet leuk vandaag bij
Wanneer. Daarbij was Teel kwaad dat ik pas
om half één thuis kwam, dus het geheel is
niet bepaald geslaagd te noemen. Als je een
beetje goed bridgeet, dan hebben ze, of vinden
ze altijd iets er op aan te merken. Het mooiste
is dat ik toch gelijk kreeg bij die ene ruiten
van Wanneer, al deed Thiep nog zo agressief...

Gisteravond was het ook rot bij Herman.
Ze begon me in alle standen tegen te spreken,
alleen omdat ze de pest had, dat Gerrit om
centen ging spelen, terwijl ze het eerst toch goed
vond. Ze deed de hele avond reus en ik kreeg
hoe langer hoe meer de pest er in. Het is goed
dat we voorlopig niet meer samen kunnen
bridgeen. Ze probeerde in het begin nog mee-
gaan te zijn, maar toen ze ook nog onhebbelijk
tegen de steeltjes werd, kreeg ik de pest erin.
Al met al: een leuke avond, en geen leuke dag.
Wat zal het vanavond worden, want Teel is
erg kwaad....

1 November.

Wier ben ik te laat thuis gekomen. Dit keer van
onze bridgeclub. Teel is zo kwaad, dat hij
vandaag nog niet eens gesproken heeft. Ze heb er dan
ook beiden van en schei er mee uit. Om daar
iedere wensdag op late hoken te ritten om voor
twaalfen thuis te moeten zijn, is voor mij geen
plezier meer. Ze egoïst gaat me niet eens
een paar dagen behoorlijk in bed te liggen als
ik met mijn maag pijn lig, dus laat staan dat
hij me eens in de week deze bridge ochtend gaat.
Ik vind het zo misselijk, maar wat kan je er
tegen doen. Ik kon hem natuurlijk ook in vele
dingen kunnen pesten, maar what is the use....
Je verruimt je eigen leven er maar mee. Ik ga
het dan maar anders doen, en vraag ze hier
te bridgeen, bij mij. Maar naar de club ga ik
beslist niet meer.

Vandaag heb ik van Herman dingen gehoord,
die ze me hiervoor niet had moeten vertellen.
Ze vertelde me nl. jiskoud, dat wanneer ze
niet hier had gereten, zij allang van Gerrit zou
zijn gescheiden.

Ze is nu met hem getrouwd in de hoop nu een
weg te komen uit Holland, en zelfs aan Boord,
op weg alleen naar Indië, heeft ze het al met een
ander aangelegd. En ik vraag me af, als ze dan
toch alleen Gerit trouwde vanwege het weghen,
waarom dan in godsnaam dat kind!!?

Teel en ik hebben het in borse buien vaak over
een scheiding, maar altijd heeft er de vaste over-
tuiging - diep in onze harten - dat er toch nooit
iets van komen zal. Hoe kwaad ik soms ook
op Teel kan zijn, ik hou nu juist veel van hem,
dat ik zelfs deze dagen met de dood in mijn
schoenen loop vanwege zijn koppig wijzen,
terwijl ik me diep verongelikt voel.

Ik heb allang besloten om niet meer uit bridgen
te gaan, maar dat zeg ik hem niet. Die bridge-
ochtend vond ik vooral zo leuk, omdat ik
zelf (ook voor Teel) kon zeggen er een beetje in te
komen. Er is nu juist nuwel over ons ge-
klets, dat we er compleet uit liggen. Nu krijg
zelfs, dat Moeder Paul ons niet broeg op. De
fruf van hem, terwijl ik nog wel dacht, dat
Teel daar ten minste goed lag. Dacht ik zo vaak
omdat ik hoopte.

Teel zelf verstaat de kunst absoluut niet om
kennissen te maken. Hij moet toch veel mensen
kennen, maar als er dan iets te doen is, zijn we
er nooit bij. En als ik nergens kom, dan is de
kans al heel klein, dat we ooit uit die Impress-
en Borsum klik vandaan komen. God, wat haat
ik dit hotel, waar we boven op elkaar zitten, en
waar ieder zijn leven een open boek is voor de ander.

Herna is bijvoorbeeld volkomen veranderd,
sinds ik dat van haar heb gehoord. Nu begrijp ik
ook beter waarom die Kappard en Joe haar daar
zo plat lopen. En des te erger vind ik nu onze
eigen herrie. Waarom is Teel toch zo? Want hij
nu alleen aan de anderen willen laten zien hoe
goed hij zijn vrouw er onder heeft. Ik weet zeker,
dat als we alleen in een huis besteden zaten,
de herrie in een knetterende herrie was uit-
gespat en dat het dan over was. Nu wil hij
alleen maar sters doen.

Vanavond meet ik die rot drine met Gerit
bridgen. En gisteravond kreeg ik de gezellige

opmerking naar m'n hoofd gesmeten: - Ik zeg
toch niet dat je slecht bridge - van Gerrit.
Ik kan aan alles merken, dat en Gerrit en
Herma op één of andere manier korselig worden,
als ze met mij bridge. Misschien heb ik de
indruk gewekt, dat ik merkel goed vincl
spelen. Het is dan onbewust geweest, of ze
moeten inderdaad gemerkt hebben, dat ik
beter bridge dan zij, en zeker beter dan Gerrit.
En daar hebben ze de pest over gekregen. Ik vind
het zo flauw, want we zijn geen van allen eekes,
en we hoorden vaak een beetje na. Maar die
opmerking gisteravond doet bij mij de deus
licht. Ik bridge niet om te kijken wie
de beste is, maar om het spel zelf.

Ze kunnen verder barsten, allemaal.
En wat ik nu nog voor gezelligs in het
voornut zicht heb zal wel helemaal naar
de bliskem zijn. Opgesloten zit je in een rot
hotel -

3 November.

Naturnlijk sleepte Ted met Herma een derde prijs
in de wacht, maar met mij had hij vast de eerste
gekregen. ^{Wat!} Totdat we met ons vieren op stap gingen,
had hij nog steeds niet met me gepraat, en ik had
echt moeite om niet al te drisdelijk te laten merken,
hoe rot ik het vond, dat Ted met Herma ging spelen.
Ik had zwaar de pest. Maar Ted maakte alles goed,
door mij te roepen, toen hij zijn prijs moest uit roeken.
Hij was schattig door geen hoop te tonen. En bijv.
te zeggen: - Zie je wel, dat ik het met Herma wel
kan - Dan was de boot helemaal aan geweest.
Ik had me al de hele avond zo moeten beheersen,
om vooral alles van Gerrit te nemen, zodat ze
geen rat op me konden hebben. Hij en die verdraaide
Herma. Gerrit speelde als een smid, en nog
erger, en toen er één van onze spelletjes werel na-
verteld, gaf Herma toch Gerrit gelijk, terwijl ze
weet hoe bar slecht die vent speelt. Ik ant-
woordek maar niet eens meer, en ze heeft het
ook wel gemerkt. Daarom was ik Ted zo dank-
baar dat hij zo lief deed en ook aan mij dacht,
want Herma had vies de pest erover.

Sinds ik dat geval van Henna heb gehoord,
krijg ik hoe langer hoe meer het land aan haar.
Ze zit Teel met die stormsmile van haar
gewoon op te vreten! Ik heb ook al tien keer
moeten horen, hoe vreselijk veel Teel op de
vent licht, waarmee ze een jaar heeft samen-
geleefd en die haar toen liet zitten, waarna
ze met wanhoop Gerrit trouwde. <sup>En ik maar
likken...</sup>

Dit alles is voor mij een reden te meer om haar
te laten zien, dat Teel en ik ook wel vaak kennis
hebben, maar dat het daarom toch lens niet
mis is tussen ons. Zets, wat zij maar al te
graag gelooft, vanwege alles wat ze zo lang-
zamerhand van ons heeft gehoord. Het is
zelfs zo erg, dat ze bij mij de indruk wekt,
dat ze er geen been in niet om te proberen
tussen Teel en mij te komen, omdat het volgens
haar "toch al mis" is tussen ons. Ik heb haar
dat vlot en snel met haar hoofd gepreut, en
snap nu nog niet, dat ik niet stinkend knaagd
werd. Al hebben man en vrouw nog zo vaak
kennis, daarom hoeft het toch nog niet "mis" te

zijn. Stel je voor! In ieder geval is het alweer
een probleem erbij in dit rotstotel, waar je boven op
elkaar woont. Neer de goede vrede moet je nu
dit mens nemen; ze stikt van jalousie. Niet
alleen vanwege een Teel die ik heb, en die er
wo zo meer kan zijn dan die sufferd van haar,
maar ook vanwege m'n leuke jurkje, waar ik
iedere keer een opmerking over moet horen. Overal
heeft ze opmerkingen over. Ik weet wel dat ik voor-
taan met haar reukings blijf. Ze wil niet wéér heibel
krijgen.

Mevr. Hartkamp stak me gisteren een riem
onder het hart door tegen me uit te varen over
Maester Smit. ^{Binnen} ~ Daar heb je niets aan verloren.
Zei ze. Ze was bij Miep geweest en had haar
ontmoet en ik moest ook voor Miep uitkijken
Zei ze, want die hadde zo kwaad van mij
nietten kletsen, dat ze er gauw vandoor was
gegaan. Om je rot te lachen. En ik heb liever
een Mevr. Hartkamp dan zo Miep en Smit.
^{als het maar goed was, dan deed ik alles!}
En nu wordt het godelijk dank weer goed tussen
Teel en mij en ik ga lens niet meer bridgen!

5 November.

Waterdag middag heb ik me toch weer laten gaan. Ik heb me zo vast voorgenomen dat Herman beslist geen "rat" op me kon kunnen krijgen, maar die middag zat ze wel weer zo aan Ted's lippen te hangen, terwijl ik het notabene met hem over iets aan de stok had, waarin hij beslist ongelijk had, dat ik ook tegen haar uitviel, omdat ze Ted zo lieflijk gelijk gaf. - Enfin, ik heb 's avonds "sorry" tegen haar gezegd en tegen mezelf: "Barst". Ze moest eens weten, dat ze zo'n goed voorbeeld voor me is, dat ik van

Ted maar alles geslikt heb, en dat we daarvoor een mieters weekend hebben gehad. Voor de rest kan ze werkelijk ploffen, want ik kan 'r niet meer zien! Gisteravond zei ze goedgebome wêér: - ik ben't gloeiend met Ted eens! - "Gloeiend" nog wel -

Stel je voor dat ze 't eens niet kon zijn. Het is me nog niet vaak overkomen dat ik iemand zo frot vind, terwijl ik haar eerst zo aardig vond.

8 November.

Ted is pas weg^(Floris) en ik weet nu al met mijn tijd geen raad. Hopeloos. Gelukkig sprak Herman vanochtend weer normaal, anders voel je je helemaal opgelaten. Vannacht heb ik zwaar liggen piekeren over die baby. Ben nu al 4 dagen over tijd, en hoe meer ik pieker, hoe minder beredert ik het ga vinden. Grappig. Ik vind het namelijk rot om er iets aan te gaan doen. Stel je voor dat het niet los komt, en dat er dan iets gebeurt als de baby toch komt. Daarom denk ik het maar rustig te laten komen. After all is de baby dan toch wel drie als we met verlof gaan, en voor mij is het goed, weer eens gebonden te zijn, want ik laat die Bivatis veel te veel aan hun lot over. Ik hoop alleen dat ik me niet zo rot ga voelen als bij Tante. Hens, ik vind het echt leuk, en misschien is het nu wel een kleine Teddiebeer. Heb nu al een maand geen meagpijn gehad.

Maar Ted was lang weg en ik moest hem daarom behaagjes. Daarom heb ik hem een "blauw aap" want dat is het leukste wat er is.

10 November.

Zaterdagavond. Heb een stomme avond bij de Verbrugges gehad. Met ons drieën Canasta gespeeld. Er was niet veel aan. De hele ochtend gebidged met Herma, Rappard en Jaap, terwijl de afspraak met Gerrit was. Ik heb eenmaal de pest aan die viere vetaak. Ik vraag ze nu verder ook niet meer om te bridgen. Laat ging het nog wel gezellig, maar toen Herma helemaal geen kaarten meer kreeg, werd ze weer zo verdomd grappig, en dan is er geen bal meer aan. Al heb ik geen kaarten, het tegenspel vind ik altijd ook best aardig.

Ik heb er nu echt geen zin meer in. En nu mijn hatelijkheid tegen haar, die ochtend na de Vrouwenclub, kwam ze toch weer poeslief gisterochtend aan metten, want de baby was gisteren jarig! Enfin, ze kunnen het me wel doen. Nu is het morgen zondag, en ik weet henz niet wat ik nu de hele dag moet doen. Want rijden met de Bioetie kan ook niet vanwege Soekarno. Rotzooi! Wat zou mijn Teddie nu doen ???

14 November
1951.

Zondag de 11de heb ik toch de moed gehad om bij de Warnars aan te gaan. Gevolg is, dat ^{H.E. van der Kroon} zij dinsdag, dus vandaag, kwam bridgen, en het reuze gezellig heeft gevonden met de beide dames Paul en Beth Paul, en dat hij Teds zwarte strikdas kwam lenen voor de receptie van Soekarno. Dit alles weer oorzaak tot teruggetrokken houding van Herma, die zondagochtend beslist geacht heeft, dat ik weer het eerst zou vragen om te gaan bridgen, wat ik nu eens niet deed. Toen gingen we Zondagavond weer met die viere Rappard bridgen en maakten hoek staal en ik gelukkig ook een bridge afspraak met als vierde de jongen van de Schuit. En dat werd reuze gezellig, tot zelfs half 2! Herma ook razend, omdat ik onze bridge met Dettje van Dinsdag moest afgeven (wat ik erg lief deed!), omdat Mevr. Warnars alleen Dinsdag kon! Ik vond het al nieters dat ze wilde komen, dus moest ik onze afspraak wel afgeven. Gisteravond vroeg ze me toch weer

om mee te doen. En omdat ik geen keus wil,
doe ik mee. Maar bellig is anders. God bewaar
me! Niets kan je doen, of er komt een aan-
merking. En ze gingen 3 maal achter elkaar
down, (godzijdank door eigen stomme) schuld.
Je ziet Sidney, al die dingen zitten me behoor-
lijk dwars, daarom schrijf ik er zo veel en
zo haast over. Ik moet de vrede zien te
bewaren, want je zit hier boven op elkaar, en
in zekere zin: afhankelijk van elkaar. Maar
allebei werken de lichtzijde op m'n zinnen,
en hoe goed ik ook al geleerd heb om me te
beheersen, ik laat me een houding als van
deze snertjongen en niets met en van haar
vooral, beslist niet aan te nemen.

Onderwijl ben ik nu al 10 dagen over tijd!!
Morgen komt mijn Teddiebeer terug en hij moet
dan maar beslissen, wat of er gebeuren moet.

I simply don't know what to do.

Vandaag voor het eerst sinds een maand
weer benauwd in m'n maag. Heb ook weer leest
niets gezeten de laatste dagen.

Van Mevr. Seth Paul een fantastisch aanbod
gekregen om dit weekend met haar naar Malins
te gaan, waar ze twee huizen heeft. Maar we
moeten in ruil voor vervoer zorgen. Er zijn al
weer hoopjes mensen geweest, dus ik hoop nu
meer, dat Banch ons de wagen wil afstaan.
Heb m'n haren gewassen, en nu zit er water
in m'n oor! Bkr! Ben zo blij dat Ted
morgen alweer komt. Goepie! En nu zijn
er niet eens bloemen, want de wagen van Nancy
was nog niet binnen. Jemen!

Juli '52. En het is een kleine Teddiebeer
geworden! De 16 de juli 1952 om kwart voor
drie; preies op onze vierde trouwdag!

I'm as happy as can be!

Well, she was.

Niets werd dat jaar geschreven van alle ver-
schrikkingen. Zeeps niet de escapade met Bob Wolff,
wiens brieven hij nu nog bewaart! sept. 1969. ~

Augustus 1952.

Bijna een jaar later in
Soerabaja.

Ik voel me - na maanden - weer eens in
een gezellige kankerbin. Teel is weg en spui ik
het oorspronkelijk maar liever. Hoofdstukken van mijn
miserabele stemming is wel, wat Teel van
Brunner heeft gehoord over Van Schendel.

Het tof punt gewoen, dat ze dit stormseeg
"zijn laatste kans" nemen, ^{en zo was het!} nu ze hem hier
in Soerabaja bij Bedrijven hebben gezet.

Ze weten verdomd goed, dat ze Teel nooit
en te minner op zijn werk kunnen vangen,
en ik vraag me alleen af, of ze dat wil
uiteindelijk op zijn privé-leven kunnen doen...
Teel is met zijn klinken beslist een stuk
minder dol gaan doen, wat niet weg neemt,
dat hij het toen, met het laatste Chinees
Luyar in Mahassar, wel heel erg bont heeft
gemaakt, waarover Batavia prompt is ingelicht.
Van S. heeft nu eenmaal de pest aan hem,
en Teel is nooit de "sociale" man geweest,
wel het ook nooit worden, helaas.

Hij we met andere Borsumijers, dan houdt hij
zijn ruwe opmerkingen enigszins in, maar met dat
gevolg, dat die opmerkingen dan volkomen mis-
plaatst zijn. De laatste Bridge-avond met Van
Willigen was gewoon verschrikkelijk. Het ergste
is, dat ik wel kan zeggen dat hij niet zo onbe-
belijk moet doen, maar dat hij absoluut nooit
in de gaten heeft, dat hij onbebelijk is. Dus
een volgende keer, en iedere keer weer, zodat je
altijd de naam hebt van een "ongelichte beer".
Waarom kan hij dat niet insien. Teel kan
dikwijls zo verdraaid leuke rare dingen zeggen,
maar op de een of andere manier schijnt hij int
verlegenheid tegenover de meedere, altijd juist
de verkeerde dingen te zeggen. Ik vond het ook
rot dat zij steeds weer down gingen en dat wij
een hoop geluk hadden, maar spell is spel, dus
blijf er "gewoon" onder. Veen, Teel trekt het
niet zo aan, dat hij de juiste dingen zegt,
waardoor de bal maar erger wordt.

Hopeloos! Hij leert het nooit. En van S. kan
hem daarom niet zien, want zijn werk blijft fantastisch
sayo she...

22/8.

Godrij dank is dit probleem opgelost.
 Gisteren, behalve de jeugppong club natuurlijk,
 is even enthousiast over de Bottle party!
 Ik wist nu, eerlijk gezegd, gisteravond geen
 raad, toen Jo me lachend vertelde dat ze er
 niets voor voelde. De ratrakken! Ik was nu
 huzaa, dat ik me meten kan, dat ik die
 Bottle party toch zou houden. Zonder hem.
 Als ze niets voor een gezellig fruffe over hebben,
 dan hebben ze het goed ook. + Is me toch
 wel een stel. Allen omdat Piet en Otthe "Leen"
 zenden, volgt nu het hele stel. en ik ben er
 achteraf, nu verrekke blij om ook. Allen
 stond ik gisteren schrikkel angstig uit, dat
 de anderen er ook niets voor zouden voelen.
 Wilkwas echter meteen enthousiast. er
 zo waren Trache, Nijla, Alf, Hanne en Jol
 ook. Want stel je voor dat zij er even nu
 enthousiast over waren geweest, dan hadden
 de jeugppongers me heel erg een figuur
 als lichte lichte slaan! Gelukkig, eerst
 ik zeggen, en dan een, omdat ze het er
 "niet voor over hebben"! Toen je ze
 nou niet. Maar ik ben nu happy, dat ik nu
 toch een fruff heb, zonder dat rotstel! Haha

Nieuw Pries - meditaties, 23 Oct. - 23 Nov. '52

29/10.

we schrijven alweer twee maanden verder,
 — en wat ik hier te voren allemaal heb nitten magpen
 lijkt nu zo ongelooflijk futiel! Ik schrijf nu in een
 Nieuw Pries, in de zelfde kamer, waar ik pas drie
 maanden geleden mijn Teeddy kreeg. Het lijkt onge-
 looflijk, zo goed als ik me de laatste tijd voelde,
 om nu plotseling volkomen gebonden in bed te moeten
 liggen. Het is natuurlijk weer mijn maag. Maar
 dit keer weten we ten minste wat de oorzaak is van
 mijn eeuwige maagpijnen. Het is mijn galblaas, en
 die moet er uit. Geen lolkje, maar god wat wil
 ik blij zijn als ik van dat eeuwige gekier af ben.
 Alleen is alles zo ontzettend ingewikkeld bij mij, want
 waarom moet ik nu eerst een paar weken wachten,
 tot ik geopereerd kan worden! Ik weet niet eens
 hoeveel weken. Dese laatste aanval was wel heel
 erg, en als je hoedwijkes moet geloven, is hij nu
 gewoon bang voor m'n healie. Onderwijl zit ik hier
 flauw en wel in bed en zijn mijn Teed, mijn meisjes
 en mijn Baby alleen. Het eigenaardige is, dat ik het
 van Teed het ergste vind. Ik weet niet hoe het kwam,
 maar het ging zo goed tussen ons de laatste tijd. Ik kon
 veel meer van hem dan vroeger en ik kan me maar
 niet versnoeren met het idee, dat hij nu als maar alleen
 moet zijn. En dan die Baby! Teed verzorgt hem, zoals
 ik nooit gedacht had, dat hij dat zou willen en kunnen
 doen. Dat is de voornaamste reden, waarom ik me nu
 eindelijk bij het onvermijdelijke heb neergelegd, dat
 Teedde bij Teed is en niet in vreemde handen.

De Baby had ook hier kunnen komen, bij mij,
maar Tedd moest er niets van weten. Hij zou door
Teddy zorgen en ik was zo blij, dat ik me overal
bij neerlegde. Ik heb gekuild en nog eens gekuild bij
het idee van misschien nog een maand hier te moeten
liggen, en Ted heeft kans gezien me volkomen hierbij
neer te leggen. Teddy bij een ander, bij vrienden, zou
ik nooit hebben kunnen verwerken, en hier had
immers ook vele nachten. Mijn kleine meisjes
komen iedere ochtend een uurtje bij me, zodat ik
ze ten minste iedere dag zie. Als ik aan mijn arme
nieltjes denk, zo'n hele dag alleen... Maar dan
denk ik maar, dat ze zich thuis toch altijd ver-
maken, of ik er nu wel of niet ben. Op die leef-
tijd van $2\frac{1}{2}$ en $3\frac{1}{2}$ kunnen ze me nog niet
missen. Of wel - Ik weet het niet, ik denk
er maar niet aan. Dina zorgt goed voor ze
en Ted is zo lief met ze. Hij is alleen zo weinig
thuis. Ik concentreer me nu alleen op beter
worden. Gaan aansterken, zodat ze al in 'n gal
kunnen wandelen, en ik nooit meer chagrijnig kan
zijn! God wat zal het heerlijk zijn om weer
normaal te kunnen lopen. Ik lig pas een week,
en 3 maanden geleden ging ik hier na een week
hergesond vandaan... Ik moet optimistisch
blijven. Ted heeft het beroerd genoeg. En als ik ook
nog bij de papen ga neer zitten, komen ze niet meer.

30/10. Donderdag, precies een week, en alle hoop, dat het
toch niet zo heel lang gaat duren.

Onwillekeurig denk je nu terug aan die vele vorige
ziektenhuis-ervaringen. Zets heb ik er wel van geleerd! Ik
kan me er nu veel beter bij neerleggen, terwijl het nu
juist stukken moeilijker is. Ik kan nu ook nog wel
kitten huilen van pijn verdriet met mezelf, maar
ik ben ten minste niet meer zo onhebbelijk lastig voor
de mensen hier, die vroeger geen leven bij me zouden
hebben. En dan denk je terug aan die allererste keer
dat je het ziekenhuis indraaide. Dat was in Bandung,
in 1942. Ik was 21 jaar en lag met thrombose, doodstil
op m'n rug en verloor compleet gezond. Het was in de
oorlog, na de capitulatie, en ze dachten dat ik niet kon
betalen. Toen lag ik op een raaltje met 2 in tiemen en de
allerste dag stierf er een dikke vrouw naast me, en
de tweede dag had ik een halve gek naast me, die
me 3 nachts de strepen op het lijf joeg. Ik werd gauw
genoeg overgeplaatst naar een prachtige kamer, maar
wat den stampij heb ik daar niet gemaakt die zes
weken dat ik er moest liggen en waar ik nooit aan
dook wennen. Toen de ziekenhuisjes in het kamp: een
keer met geknucht, een keer met een malarie-aanval.
Krengen van susters waren het, allemaal, en ik ook altijd
in de contramime vanwege het altijd benauwde liggen.
Er waren er zoveel die er gewoon een bepaald geringschijn in
schepten om lekker zich te liggen. Ik heb me er nooit bij
meer kunnen leggen omdat je een voortdurend geen tijd hebt om
zich te wijzen. De volgehouden ervaringen waren alleen de
babies die kwamen ten waarbij je niet anders kon dan
de situatie aanvaarden. God laat het nu ook gauw
overbij zijn, want zo berustend als nu, blijf ik ook niet alle dagen!

4 November.

Over 2 dagen ben ik de "vetgemeste" kip, die ze eindelijk gaan slachten.... Goeie hemel, walt ben ik bang. Maar het is niet zo'n angst als ik eigenlijk altijd heb gehad voor iedere baby, die mocht komen. Je bent bang, maar je weet ook, dat het onvermijdelijk is. Mijn grootste angst is eigenlijk niet voor de operatie zelf, maar voor de tijd daarna. Stel je voor dat ik niet meteen Dale ontkom ben! Dat ik nog weken slap blijf! En dat juist met de Decembermaand, waarin er zoveel gezellige dingen te doen zijn. Laat ik nu maar hopen dat het uitkomt, wat alle dokters tot nu toe van me gezegd hebben, dat ik zo ongelooflijk taai ben!

Er is één ding wat me in deze dagen een hoop goed doet, zo goed zelfs, dat ik me kalme en rustig houd, ondanks alle marigheiden, en dat is Teal, die zo heel anders dan vroeger is. Ik maak me nu niet, zoals vroeger, dood-ongerust iedere avond over wat hij nu weer uit voert. Vroeger ging je door een hel, als je in het ziekenhuis lag, zelfs met de baby's. Nu zorgt hij zelfs voor Teal! En hij kon me geloven ik niet gelukkiger maken, dan dit voor me te doen! Ondanks al mijn verdriet hier, ben ik dood-gelukkig voor alles wat Teal voor me is en voor me doet. Ik heb nog nooit zoveel van hem gehouden als nu, in deze dagen. En daarom ook lukt het zo goed om me flink te houden, want ik ben nog heel vaak een hoopje ellende als ik denk aan alle rotzooi, die natuurlijk mij weer moet overkomen! Het is voor Teal in me heel belangrijk, dat hij weer moet alleen thuis, want hij is er fit bij en ik ben ziek. Drie maal per dag komt Teal bij me, wat een heerlijk onderbreking van zo'n lange dag is. Al zijn het 's morgens om 7 uur en 's middags om 12, maar 5 minnetjes, ik lig er maar niet te kijken, en het is zo mieters te weten dat hij komt. Hoe vaak werd ik vroeger niet teleurgesteld. Dan kwam hij niet, juist als ik er zo op rekende. Ik ben goeder gelukkig dat Teal nu weer helemaal van mij is, en niet voor $\frac{3}{4}$ van anderen....!

Maar hoe wist je dat? $\frac{3}{4}$ dag was hij niet bij je!

Het leven met Teal verschilt wel honderd procent met vroeger. Het is nog niet eens een jaar geleden, dat hij in Hakassar me vaak in de steek liet met 'n vele drinken. En dan nog die dagen dat ik met die maagpijn steeds lag. Hij kon of wilde het maar niet begrijpen. En als ik nu denk aan het heerlijk huisje dat we nu eindelijk alleen hebben en aan alles wat nu zo mieters tussen ons is, dan is die tijd in Hakassar gewoon een nachtmerrie! Bob Wolf had bij vertrekkel een catastrofe kunnen worden.... Ik was immers in die dagen zo makkelijk in te pakken. En Teal gleed hoe langer hoe meer van me af. Bij hem was alleen nog maar het drinken een vandenijf punt bij een eenwig zenuwde vrouw over maagpijn en een vreselijk afgerelling tilius. En het was werkelijk op het kantje af, dat we die overplanting kregen, want er was van ons hele huwelijk geen spaan overgebleven als we daar hadden moeten blijven. In ieder geval is Teal nu weer van mij. En nooit zijn we zo dicht bij elkaar geweest als hier in dit huisje van ons. En thuis, dat het toppunt van gezelligheid is. En nooit van mijn leven ben ik zo gelukkig geweest als die dag, dat we vier jada getrouwd waren, toen Doree Teal, een zoon, geboren werd. Ikzelf niet met Marion en zeker niet met Fanne, ben ik zo ongelukkig geweest als met deze kleine Tealkebeer!! Hoe anders, hoe heel anders, ben ik niet geweest met Fanne, die in een hotelkamer lag. En nu was alles zo goed: een huis, een prachtontwast met vele bloemen thuis, en een Teal, die alles voor me was! Dat het zo tussen ons mag blijven, is de enige wens die ik heb. En dat ik gauw weer flink en sterk mag zijn, om alles voor Teal te zijn! Het moet zo blijven tussen ons. En nu alle oorzaken van ellendige maagpijn zijn gelaad worden, nu wordt alles helemaal goed tussen ons. Donderdag 6 November onder het mes en dan ben ik 16 nov. misschien alweer helemaal in orde. Oh God ik hoop het zo innig! Het moet niet te lang duren ~

Aileen goed wist hoe hij zich liet troosten...

16 Jan.

Toen ging het ook weer mis!

Nie je wel dat het te lang duurt. Ted kan zich nu eenmaal niet beheersen. Dat wilt ik zo goed. Was het daarom wonder, dat ik nu eigenlijk iedere dag weer moet gernetstellen met het eenwige: Het zal wel gaan? Het is nog een wonder, dat Ted het $3\frac{1}{2}$ week heeft volgehouden. Al was het dan met iedere dag steeds angster van mij. En altijd probeer ik mezelf dan weer uit te schelden voor dwaars, en altijd weer is het helaas ook. Gelukkig dat het nu nog maar een week is, anders hield ik het nu niet meer uit. Dat Dina hem nu boest en daarbij ook zelf z'n flesje meekt, dat impliceert nog niet, dat hij nu de volgende dag door Dina geholpen moet worden. Zo is de verantwoordelijkheid van Ted ook wel! En ik lig nu op te winden en pikker me nu suf, hoe - in godenaam - ik vanmiddag rustig moet blijven. Ik ga gezegendesd weer smijten. En daar bereik ik niets mee. Maar als ik denk hoe hij mijn arme hummeltjes al drie dagen lang belooft heeft om naar de "apies" te gaan kijken, en nu vandaag een volgende dag alleen zijn gewest, want Dina was ook nog maar de week, dan kan je je toch wel indenken, dat ik stuk van kwaadheid. Het kan me niets schelen dat hij mij aan mijn lot overlaat, maar ik krijg er wat van, als hij mijn klein-tjes in de steek laat. En dan die angst van mij vanochtend, toen het zo laat werd en Ted kwam maar niet... Ik had alweer allerlei visioenen. (Had gisteren maagpijn dat ik geen zag! Grappig!)

En probeer dan eens rustig te blijven als Dina dan eindelijk met de klein-tjes om kwart voor 12 komt met de broodschap, dat "meneer laat zeggen, dat hij nog slaapt...". De hele misdodag probeer ik er niet aan te denken, en de hele misdodag moet ik me beheersen om niet heerlijk iets aan mijn vriend-gensels te smijten. Daarbij heb ik niet eens een sigaret om te kalmeren. Als ik nu maar vanavond een beetje kalmer ben, wanneer Ted er is. Ik weet immers toch, dat ik de baby voor deze laatste week nooit hier zal laten, al was het alleen, omdat ik Ted voor de buitenwereld niet af wil vallen. En ik weet immers ook, dat al zit ik nu hier hart schelen. Want of ik heb mij nu hulp of niet met het laatste. Enfin, we zien het alweer. Het is soms goed en mooi tussen ons. Vaak zelfs. En wat bedoelt het maar dan deze 3de week hier betrekkelijk rustig heb "mogen" liggen. Het had ook al vaker zoals vandaag kunnen zijn, niet waar?

Ik wil de 22de naar huis. Dan is het 16 dagen na de operatie en nu denk ik dat dat welletjes is. Typisch dat je zoveel verdragen kunt. Ik was het mijn ergste kind niet toe. En als ik ooit nog eens geoperceerd worden moet worden, dan had ik daarvoor nog niet meer de moed bij elkaar. Ik kan niet eens zeggen dat het "me veel", want zo erg heb ik het me niet eens bevonden. Enfin, het is voorbij. En Ted ook nog met een korrel zout nemen vanavond, dan nog 5 dagen, en dan gaan ik naar huis. Ik zeg toe, dat het voor Ted zo ook kan leven was, hoewel dit ook geen excuus is om zijn klein-tjes - alle drie - nu in de steek te laten! —

17 Nov. '52

als ik vandaag niet meer meetel, en als ik de 22de naar huis mag, dan zijn het nu nog maar vier slaagjes.... Ik geloof dat ik me geen raad zal weten van blijdschap. Een hele maand zonder mijn kleintjes, zonder mijn huisje, zonder Toet.

In gisteravond, ik hoop je niet te vertellen, dat het natuurlijk hoopeloos mis was. Wanneer zal hij het in godmeem behaagzaam kunnen laten? Alles bij ons struikelde alleen maar op dat ene, waar ik nu eenmaal nooit meteen "Zand" over heen kan gooien. En Hammie, die natuurlijk thuis vertelt, dat dom Toet de hele dag geslapen heeft... Die vernechting tegenover dat rotstel, dat Toet toch al niet mag. Toet had wel zeggen: "Wat kan mij dat scheiden" maar intussen zit ik er mee, want ik gun het die lui niet, dat ze iets van mijn Toet kunnen zeggen.

Over de operatie vroeg ik Toet mij iets "moois" te beloven, omdat Hammie dat vroeger ook altijd bij ons deed, als er iets anders ging gebeuren. Het het vooruitzicht op iets moois, was alles dan veel beter te dragen. Grappig, ik kreeg dit keer alleen een klap op 't hoofd: letterlijk en figuurlijk. En wat er allemaal aan die barreltjes betaald is, zie ik toch ook wel nooit terug. Waaronne ben ik nu toch zo bitter, terwijl ik weet, hoe Rappy ik straks toch weer met hem zal zijn.

Het gelukkig veel bevocht geheel. Maar. Tent, Mer De Boer en Hammie Scholten, en ik mag van Ma Tent toch us Famke meenemen naar het St. Nicolaasfeest. Want ze is eigenlijk nog geen 3! Lief van haar.

Ben alweer over m'n bittere lui heen, maar veel me nog niet behaagzaam Rappy. Schier is niet bij me geweest. Die maakt een grote boeg om me heen, uit angst dat ik naar thuis wil! ~

18 Nov. '52

als ik vandaag niet plof van pure opwinning, arlette Mori overmorgen naar huis mag....!!!
Schoit geslacht! Nog twee nachties slapen en ik lig weer heerlijk in mijn eigen bed met al m'n lieve grut om me heen! Van gisteravond al niet slapen van pure gelukzaligheid. Maar oh! Grote Grutte, wat ben ik nog vreselijk slap. Het lopen gaat wel goed, al kan ik nog niet recht staan, maar ik ga zo door m'n knieën heen. Het zal thuis nog wel een week liggen zijn, maar dat geeft allemaal niets, want ik voel iedere dag dat ik veel en vells beter ben dan de vorige dag, en dat vind ik al een hoop waard. Over 2 weken is het pas sinterklaas, dus nog een hoop tijd om bij te komen. Ik geloof dat ik een hoop moeite zal hebben om Toetly rustig in 'n bedje te laten liggen. Oef! Vear Huis! Wat een zaligheid!!!
4 Dec.

Vandaag precies 2 weken thuis. Het is hoopeloos ~ Ik niet slapt ik slap ben, maar die ellenlange maagpijn, die ik weer niet zo erg voel als vóór de operatie. Iedere dag hetzelfde leedje, hetzelfde knagende gevoel, waar je soms gek van wordt. Ik heb me deze twee weken zo rustig gehouden en het komt ook alleen maar, doordat ik nog niet tegen vet eten kan. Zo verdrietig voel ik me soms, als het met licht alsof ik nooit meer de cult. word. En er zijn zoveel leuke dingen in het vooruitzicht: vanavond het St. Nicolaasfeest in de soos, en zaterdag bij de Tenten Berge en Maandag de afscheidsfeest van Sant Schendel. Als m'n naag nu maar rustig blijft blijven. Behooren heeft voor de Nieuwjaarsreceptie een

Wie kan ik 't niet?!

leuk niemo jurkje gemaakt. Ik weet zeker, dat als ik het heel graag, ik ook wel een lapje kon krijgen, maar ik kan het gewoon niet. Het kon wat anders zijn, als hij nu weer eens een masseltje had, maar dit jurkje kon niet van goede hope stof kunnen zijn en dan is het precies weer zo'n hoop geld, dat ik het zelf zonde vind. En dat zegt wat. Trouwens ik kan best dat ding met die blote schoenen aan. Hopeloos, dat geld dat er nooit is. Je hebt zo hard schoenen nodig, maar het komt er nooit van. Altijd weer hebben mijn meisjes iets nodig. Jammer dat ik zoveel van die flootderijurken heb gehocht in Holland. Toen hadden we het geld en had ik toen moeten doorzetten om iets goeds te nemen. Die C. & A. tis kan ik niet eens gebruiken om ergens 's morgens op visite te gaan. En ~

God! mijn God!

- Al maanden lang loop ik rond met een illusie:
"Een mooi slens-pièces van donkerblauwe zij..."
"Een witte hoed en tas en leuke schoentjes..."
"Dat kon me staan; dat is net iets voor mij!"
"Maar het blijft een wens; het kan er niet van komen."
"En telkens wordt het voor een maandje uitgesteld."
"Ik laat maar weer eens een jurkje storken ~"
"Och ja, de kinderen kosten heel wat geld ~"
"Maar nu heb ik gespaard: zo iedere keer een beetje

21 jaar lang!

- "Ik ben er haast, er hoeft niet veel meer bij..."
"Daar komen mijn meisjes de kamer binnen rennen,
"Hun smitjes opgewonden blij:
"Zeg hoor eens Mammie, Marijke verkoopt haar antopet,
"Heer Vader koopt een motorboot ~
"En voor een hoopje! Mogen wij 'm hebben?
"Hun ogen straalde, en de hoop was groot ~
"Daar gaan ze dan voor 't eerst hun nieuwe schat genieten,
"Mijn meisjes, fris en blij in het witte goed.
"Ik kijk ze na en wrijf, en voel een diepe vreemde:
"Wat gaat er boven zo'n "slens-pièces" van eigen vlees en bloed?!"

Heel erg toepasselijk, en daarom nam ik het over. Het is goed te weten dat je tegenwoordig niet meer alles kunt doen wat je wilt. Er zijn nu al kinderen. En heel zelf heeft zo hard overhanden noeding.
Mijn vader heeft een lieveling jurkje gemaakt, maar ik krijg straks witte haltoen kant uit Holland voor een avondjurk! Die schatten van Oudijs, want het is voor hun natuurlijk ook een klein kapitaal geweest leht meter nog wel!

5de. St. Nicolaas 1952. ~ En vandaag kreeg ik van Oma en Opa de acht meters beeldige kanten-
kant uit Holland aan voor eindelijk een beeld
van een avondjurk! Wat een kapitaal moet dat
niet geweest hebben! Wat een paar mietersse Oudjes
heb ik toch! Mijn blijdschap was zo groot en ook
mijn dankbaarheid voor die lieve Oudjes,
dat ik wel kon lachen om Teel. Het is net
alsof hij jaloers is, dat ik van mijn Oudjes
andere mooie dingen krijg. En als hij het minder
heftig had gezegd, dat er geen geld is om de
jurk om me heen te laten maken, dan had ik me
er toch eens bij neergelegd. Nu was alles weer
even rum, en die schatten, die zich niet alleen
blauw betaald hebben aan deze stof, maar
ook nog aan de luchtpost om het zo gauw
mogelijk bij me te krijgen, hebben toch niet
verhindert, dat het nu blijft liggen. En deep in
m'n hart had ik steeds zo'n stille hoop, dat
deze stof die ik gevraagd had juist voor dit
Borsum feest, toch nog op tijd kon komen....
Teel weet dat natuurlijk niet, en kan dus ook
niet weten, hoe groot de teleurstelling nu is.
't Is, dat ik me de laatste tijd zo goed realiseer,
dat er werkelijk geen geld is, anders was ik weer
rasend geworden. And what is the use ~

altijd de cent

Het was met dat vorige pak ook al zo rot. Alle
plezier en blijdschap waren er grondig af door Teel's
sarcastische opmerkingen, dat er voor hem ook nooit
eens iets bij was. "Hij bungelde er maar bij....!"
Ja, stel je voor! En hij vergat dat wat de Oudjes
sturen, allemaal ook voor zijn kindren is, die
van z'n eigen familie toch wel nooit eens iets leuks
krijgen opgestuurd ~~lijken~~. Ja, de kinderwagen eens.
En van Ma in de vier jaren één keer een pakketje,
en nu pas één prentenboek, terwijl woonhuis nog
altijd drie kinderen heeft nu! De Bursum familie
stikt in z'n centen, maar er kan voor me lief ook
bestaat niets af. Het was van Teel dan ook be-
lachelijk om zo raar te doen bij dat vorige
mietersse pakket van de Oudjes, waar inderdaad ook
een hoop voor mij in zat. Maar ik werd toch ook niet
jaloers, toen Tante Annie voor Teel die mooie hoed
van 50 p.p. kocht en voor mij niets anders had dan
eigen gemaakte zakdoekjes en een boodschappentas! ~
Het vorige keer heb ik me doodgehuild, toen Teel
alle blijdschap om al dat moois zo meesterlijk ver-
galtte, en nu heb ik me even best moeten verbijten
om z'n onredelijke uitval. Maar na de eerste keer
heb ik me gerealiseerd, dat het niets anders dan enkel
jaloerie kon zijn. Althans een gevoel, dat daar veel
op lijkt! Ik wist dat het dit keer precies het zelfde

was, en dat hij daarom niet behoorlijk tegen me
reggen kon, dat het deze maand niet kon.
Tussen twee haakjes: dan kan ik de jurk niet
Orl en Niem nog niet eens aan! En daarvoor
stuurden die schatten het nog wel per luchtpost,
omdat hun Beabs het vroeg; voor de December-
maand! Oh, het is om te lachen! Maar desnoods
een rat model, (want alles staat me toch met dit
mooie goetje!) ik ga 'm zelf wel maken met Dina,
want dat ben ik de Orljes toch minstens verplicht.
Stel je voor dat ik moet schrijven, dat ik hem deze
maand nog niet kan laten maken... Bloody shame
van het zijn! Trouwens, ik zie tegen Teel of bo.
Maar don't you worry dat het model van dit
soort kant misschien nog meer is! Want bij
die goetjehope naaister van me, vertrouw ik
mijn beelolige stof bestikt niet. Ik ga maar
met dien een rimpelrok in elkaar zetten, en het
blouse kan ik dan wel laten maken.

Waarom kan Teel toch altijd zo mieters alles
vergalen. Als ik maar dat kant bij moet ik
gevoon linnen, voor alles wat die Orljes nu
nog steeds voor me over hebben, terwijl ze zelf
al vro krap zitten. Kan wel eens willen weten
hoeveel hun deze krap gekost heeft...

9 Dec. Gratificatie: in alle stilte uitbetaald vanwege
Boersel! Kan dus nu mijn mooie jurk laten maken bij Jorie
naaister en ga er morgen heen met Nina Bechman. Heel
gisteravond het land erin, dat iedereen in 't lang was....
Bij Nina moest ik gisterochtend nog gauw even een paar
avondjurken passen om me te laten zien, dat ze vroeger
"ooh" zo slank was geweest. Met hem allen jillen ze, dat
ik veel en veel te mager ben; onderwijl mij ervan over-
tuigen hoe "slank" ze geweest zijn. Strop voor hem.
Eerst was het Ineke, toen Nina, waarvan ik toch geen
jurk wilde aandoen. Bovendien zeg ik er met zwart,
kanten geval beter uit, dan menig kind in 't lang.
Ze zijn allemaal stinkend jaloeers: Ali vanwege Stef;
Nina vanwege Harold en vele anderen vanwege mijn
figuur, waar ik iedere keer weer goede blij mee ben als
ik dat stel doehlzakken zo 'ns bleek. De anderen
blikken spraken boekdelen... Maar hij roept waarschijnlijk
niet denken van z'n vrouw! The same voor Brunhet,
die ik het vandaag of morgen betaald zet om Teel
en plein public terecht te wijzen. Laat z'n vrouw zich
eerst beter behouden en niet zo voor schant lopen met
happie, gelijk kalotje op hoofd van de leer, en laat 'm
dan pas maar anderen bij hen. Ik had de peit erin, dat
Teel natuurlijk weer de enige was die te veel op had en
vervelend werd. Koalman en Stef en andere hadden ook
de hoogte, maar werden leuk. Teel is hopeloos!

Drank en jaloezie!

Hij vraagt ergens om, overal "uitgekekt" te worden. Maar zo erg, dat Brunner het noodschadelijk vond hem op z'n nummer te zetten, was het dit heer beslist niet. Trouwens al was het zo, dan heeft hij zich er nog niet mee te bemoeien. Al met al vond ik het een heerlijke avond. En dat is nu het berisped van deze dingen: als ik me zelf ook goed amuseer, kan het me eigenlijk nooit veel schelen of hij te veel op heeft, beter gezegd: ik merk het dan niet zo.

Ik had natuurlijk nooit die rumbe met hem moeten dansen, waarna Brunner op hem afsterfde. En meester Ali, die zeer geïnteresseerd vroeg, of veel te veel op had, terwijl eigen stof zo zacht als een apie was! Iedere keer vraag ik het hem zo lief, nooit boos of geërgerd, voordat we naar een party gaan. De ene heer wordt hij woedend, de andere heer, zoals gisteravond, zegt hij niets, en dan hoop ik for the best. Maar iedere heer is het mis. Het toppunt was, toen hij met de anderen opstond voor een laatste dans, vlak voor me naar de dansvloer liep, regelrecht afsterfde op een verschrikkelijk vies zwart wijf, die ten dans vroeg en mij rustig liet staan....!

Hij dacht, dat hij, na het rijtje "verplicht dansen" door mij opgegeven, nu eens een "vrij" mocht dansen, maar met z'n zatte kop zei hij eerst tegen

mij dat we zouden gaan dansen, terwijl hij maar die zwarte aap stevente. Ik was gelukkig, omdat ze hem ook nog weigerde: hetzij vanwege z'n zatte kop, hetzij vanwege mijn blinder. Het eerste is aanvaardbaar, ik moet in drie jaren wel ontzaglijk veel geleerd hebben, dat ik over deze vreselijke blinder met z'n blijmoedig gezicht kon heen stappen, en vrolijk naar de bar kon tippelen met een stille hoop, dat niet iedereen het zou schrik hebben gezet; zoals toen, met glaasje bors over z'n hoofd te gooien en allerlei rot opmerkingen. En zikh al heb ik me vast voorgenomen, dat Men nooit en te nimmer aan mij zou kunnen merken, hoe vreselijk ik het gemis van veel vind. En vooral gisteren stond ik al verschrikkelijk, die als een keran tegen stof te heering, terwijl stof nog altijd leuk en gezellig blijft, en veel een wanhoop wordt. Zoals hij tegen hem te heering, was voor mij een nog beter bewijs, hoe belachelijk de vrouw wordt en niet de man. Bij Ali zeggen ze niet: "hassian dat kind met z'n man". Bij mij zeggen ze dat wel. Want er zijn maar weinig, die hem mogen. Zoals hij ook weer dat mens afsterfde aan de bar... Geen greintje jaloezie kan ik boeken op z'n moment, alleen onbear ellendige wanhoop, dat het natuurlijk weer veel is die zichzelf en mij belachelijk zit te maken. En dan moet het eens gebeuren, dat

hij macht is, en dat ik eens te dicht tegen een heer
aan dans... Oel lieken, dan is de zaal te klein, en sleept
hij me maar huis, of wordt grof! En er zijn zoveel
van die momenten, wat ik lief zou willen doen tegen
een ander, want ze zijn altijd lief voor mij!
Toch heb ik het niet gedaan. Waarom? Is het angst
om de scène die Ted zou kunnen maken? Of is het,
omdat ik het toch niet zou kunnen. Toen met Dick
op dat Interportbal wel, en later met die mooie
heer op het koninginnabal. Zijn vrouw werd
afgelikt door Ted. Het kon me niets meer schelen
of de vent was heel erg lief. Hi hi! Ted merkte
niets, tot dat het waarschijnlijk in 'n ander be-
wustzijn doordrong, waar het nog niet helemaal be-
merkt was, en hij nam me subiet mee naar huis.
"Ik heb mijn oude charme van vroeger uit Batavia
nog niet verloren," zei Harold, een kichter, die
mij ook vroeger gekend heeft, en de heer met mooie
sner! "Een van de weinigen," zei Harold, "die
nog precies het zelfde is gebleven!" En weer een ander:
"Weet je wel, hoe charmant je bent!" ~
Ach, natuurlijk allemaal complimentjes, maar die
ze toch zeker niet tegen een Ali, of Nina of Truie
zouden debiteren! Oh twee; en nogder verbaand te
zijn (wat mijn grootste charme is...!), weet ik, dat
says she!

er niet één van al die vrouwen is, die tegen me op kan.
ze zijn allemaal jonger dan ik, allemaal vetter, allemaal
ouder in gezicht en in hun doen en laten.
And last but not least: I'm the only one in love
with my husband! ^{Dat moet de in de in schrift gesproken hebben} Want hoe meer en hoe beter
je om je heen kijkt, overal is er iets mis, en overal
lopen we ermee te hoop, zoals ik ook deed in het begin,
maar gelukkig na Hakaeser heb ingzien hoe storm en
wind er niets is. Het is veel makkelijker je man af te
hammen en daarmee je huwelijk, dan iets beters en
mooiers van beiden te maken. En zij, die het hardst
gillen over hun "gelukkig huwelijk", zijn er boven die
het beroerdst aan toe. Hoe hard gillen stuf niet over
zijn "gelukkig" geval! En moet je het nu belijden. ho erg
als hij voor Piet snot wordt gezet, dat hij zelf tegen ons
allemaal zei: "Oh mensen, wat sta ik er weer gekken
op vanavond!" Neen, dan maar hever de weinige
wanhopige ogenblikken in stilte aanvaarden. Heestel
is het immers goed tussen ons. En van één ding ben en
blijf ik altijd zeker: dat ik niets veel van mijn Ted hou!
Alleen daarom zou ik hem zo graag anders zien. Alleen
daarom is het zo ellendig te zien hoe belachelijk men
hem vindt. Vooit zal hij verster komen bij de Borsum
En so what! Zolang hij lief is en goed is voor mij en onze
kleintjes, zolang we behoorlijk kunnen leven, wat komt dan
verder de rest erop aan. En verbiest is gauw vergeten! ~

10 Dec.

Kon vanochtend de verkleeding niet weerstaan om op eigen houtje 2 meter van die marineblauwe dikke stof te kopen voor een rokje, waar ik dan eens eindelijk al mijn diverse blousjes op dragen kan. Morgen zal wel mijn kanten rok knippen en moest ik vanochtend onderjurken goed kopen, zodat ze die ook meteen knippen kan. Maar ik had Teel vergeten geld te vragen en heb toen bij Tineke geleend. Het bleek, dat de stof, gewoon wit glesd, voor die onderjurk, maar 4.25 de meter was, terwijl ik minstens op 10 pop had gerekend. Het de onderrok voor mijn kanten jurk ben ik dus met 6 meter voor 25.50 bleek en koekt toen dat blauw voor 30 pop. In sta ik doodsbangsten uit, dat er weer een scene met Teel komt. Maar het is ook altijd hetzelfde liedje: als ik van Teel eindelijk iets mag kopen, zoals toen voor mijn verjaardag, dan gebeurt dat altijd in zo'n hurrie, dat ik nu allweer als de dood ben, dat het straks ook zo gebeurt voor die jurk op die ochtend receptie! En nu zag ik eindelijk dat marineblauw en nam het ook maar meteen. Dan kan ik straks op m'n gemak een leuke kleur uit zoeken voor het bovenstuk om er dan een deuse-pieces van te maken. Ik had zo graag felrood willen hebben, maar zag het nergens. Nu dink ik tusschen tegen Teel zeggen, dat die onderjurk 55.50 heeft gekost, en het blauwe rokje verswijpen, maar ik weet bij voorbaat dat me dat toch niet lukt. So we'll wait and see ~!

g never did!
salubry's feigt.

11 Dec.

Heb't weer Peerlijk stem aangelegd. In plaats van het gisteravond te vertellen, ben ik het notabene helemaal vergeten, met het gevolg: Teel natuurlijk huwaad, toen ik vanochtend de bo pop vroeg om Tineke terug te betalen. En nu een nog mooier hoopje, want de stof voor de onderjurk is te weinig en er moet nog 3 meter bijgevocht, wat alweer 12.75 is! Oh joden nog an toe, krijg al de pop als ik eraan denk. En dan nog mijn ideeën van kant aan de onderjurk, omdat alles van boven natuurlijk doorschijnt en wit flunweel voor strikjes. Nu moet ik Teel vanmiddag in lichte over ikkeën van deuse-pieces, waarvan ik het rokje nu wel clandestien heb, maar waarvoor het bovenstuk nog niet aanwasig en nog niet eens te spreken over maak loon!! Soms vraag ik me af, hoe vrantjes als Wiermans en Bechman toelsteels iedere maand nieuw jurkjes kunnen maken. Goed, ze maken het wel zelf, maar ze moeten de stof toch maar kopen. Enfin, misschien eten ze helemaal niets. ~ Ik ben eens gek om het Teel gisteren niet even te vertellen. Allicht was hij huwaad vanochtend.

15 Dec. Maandag.

Ben in een hopeloos humeur. Heb nergens zin in en weet niet wat ik zal doen. Alles hep goed af: wat onderjurken huwaad en blauwe stoffe betref. Maar nu ik die jurk door wil laat maken en ik nu eigenlijk niet anders vind o.w.b. het bovenstuk, want de rok is heuklig, heb ik glesend de just. Dat is altijd de nargheid bij iemand die goed naait, maar

geen naaister is. Maar dit is niet de hoofdszaak van mijn hopelose stemming vandaag. Het is Wina, die vóór eind van deze maandel weg moet. Wat moet ik in godsnaam zonder haar beginnen! En hoe krijg ik iemand op het erf, aan wie ik de kinderen toe vertoef. En het hopelose is, dat ze het me niet eerder heeft verteld. Altijd het zelfde liedje bij die lui: op het nippertje! En waar haal ik nu gauw een ander vandaan?

Vaterdag hebben we gebruid met Chris en Ina. Chris is erg tegengevallen en heb ik helemaal geen zin meer in een Kerstkerstmetje met hen. Misschien willen ze na afloop niet eens mee naar de soos.

Het heeft niet veel geholpen, dat mijn engel "Have without Fear" las... Er klopt nog steeds niet veel van. Grappig! Drie kinderen en de kerst dat het werkelijk indieters was, kan ik tellen.

Ik denk dat ik er nu maar op uit ga om een Kerstboom te halen. Heb ik ten minste iets te doen.

16 Dec. Dinsdag.

Stemming is er niet beter op geworden. Ik weet niet wat het is. Misschien met het vooruitzicht van Kerst en Oud en Nieuw, feestdagen, die je niet eens met een gezellig stel kunt vieren. De kerst hoopjes mensen, maar een echt leuk stel, dat we goed kennen, hebben we hier beschikt niet. Ik krijg er wat aan, als ik aan het Kerstkerstmetje denk, dat ik nu weer zelf in elkaar moet zetten. Als het met leuke mensen was, zetten ik nu iets met liefde in elkaar. Maar het wordt niks met Chris.

Teel is ook niet bepaald een van de opgewakten deze dagen. Rotrooi op kantoor is nooit bevorderlijk geweest voor Teel's humeurs. Niet dat hij hummerig is; maar heeft Teel weinig last van. Was hij het maar, want dat wijzige is soms niet te harden. En Teel's stemming heeft altijd invloed op mij, zodat ik altijd diep in de put raakt. Soms vertelt hij meer iets over kantoor.

Eigenlijk heeft hij helemaal niets gezegd. Als Teel niet leuk werkt ^{met hem op datzelfde} werkt het bij mij op m'n zenuwen. Dan heb ik gewoon geen rust en weet niet met mezelf geen raad. Bij Chris vertelde hij over zaken, die hij mij anders ook verteld zou hebben. Ik heb werkelijk een stille hoop gehad, dat Sanders & m' vrouw een beetje aardig zou zijn en dat wij ten minste konden kunnen opschieten. Maar ook dat was misgerkend. Enfin, de tijd zal leren, hoe dit driemanschap zich verder zal ontwikkelen. Het werkt niet zo hard op mijn als op Teel & m' humeurs.

Wat Ineke betreft, ik ga geloven, dat ze vermoedt, dat Teel hen niet bepaald mag. En ook jammer dat van zo'n hopelose kerst is. Ik mag Ineke verslonden graag en we konden het met ons vieren veel gezelliger vaak kunnen hebben, als Teel een beetje zijn vooroordelen opzij zou kunnen zetten. Teel heeft niet zo hard zijn antilichtheid als ieder ander, maar kan alleen in de kerst een afhammen. Aan niemand is er ooit iets goeds te vinden. In het begin was Ine een van de weinigen, die werkelijk enthousiast over Teel was; altijd leuk over hem praatte. Maar dat wordt hoe langer hoe minder. ^{En zo is het altijd gezamen!}

Test heeft nooit ergens zin in. Wil ik met Jan en Ine naar de bios: geen zin. Wil ik afspreken met de Beekmannen, dan is het Nina die zo vreselijk is. En mo is er met iedereen wat. Help naar onze studenclub gaan we niet meer. ~ Ik heb een maand gelegen, is het wonder dat ik nu iedere keer iets wil doen! Maar ik heb gewoon geen zin meer om iets af te spreken. Er is geen enthousiasme bij. En spreek ik af, zonder het hem eerst te vragen, dan is het: Hij wordt nooit iets gevraagd!

Vanaf de eerste week van deze Decembermaand voelde ik mijn oude vitaliteit weer terug komen. Na die Sinterklaasfeesten voelde ik me wel mee, maar toch niet slap. En iedere dag werd ik stouter en kwam hoe langer hoe meer de zin om iets te doen, terug! Maar Test had iedere avond slaap. Bovendien is er geen auto. Ik durf niet eens meer te vragen om naar de bios te gaan. Durven wel, natuurlijk, maar er komt zo weinig enthousiasme, zelfs altijd een vervelend smit, dat je er geen zin in hebt om het te vragen. En al drie dagen voel ik me nu fuitloos, zonder energie of wat ook. En het is allemaal de schuld van dat rot antwoord, of te wel Sanders. Ik ben al zo ver, dat me niets meer kan schelen zelfs als we overgeplaatst worden. Alles is beter dan deze toestand, want hier word je toch ook knuts van! ~

17 Dec. woensdag.

Door Sint kreeg ik niets van Test. Opreichzelf niet zo heel erg; wel erg, dat hij mij een banket letter gaf, en er gelukkig zelf bij realiseerde, dat alleen hij ervan hield! Ben benieuwd of er iets nog voor Kerst af kan. Gisteren waren Chris en Ine hier na de kinder voorstelling. Test was nog steeds niet bepaald spraakzaam, hoewel hij met mensen erbij natuurlijk altijd wel iets meer te vertellen heeft. Ik voel me nog steeds hopeloos down, en was blij dat ik vanochtend niet hoeft te gaan passen.

18 Dec. Donderdag.

Gisteravond eindelijk weer eens een film gezien. Verder heb ik weer moeite gehad om me niet rarend te maken, toen Test zei, dat "hij hem niet nodig had"!! Hij is Ma Sanders, want Pa is naar Batavia, en nu wordt eerst bekeerd aan Ma gevraagd, of zij hem nodig heeft. Ik heb geen zin om Test te vertellen wat hij doen moet. Het kon trouwens niet geaccepteerd worden, en terecht! Maar dat hij niet eens zelf in ziet, dat wij die auto gebruiken als Pa weg is, en dat Ma ons vraagt of zij 'm een avond gebruiken kan, dat snap ik werkelijk niet. Het zijn juist deze kleinigheden die me boeiend maken, omdat dan als te duidelijk blijkt, dat Test niet veel meer is, dan een doofgewone jongster, die ook eens een auto lenen mag. ~ Tenzij we niet zoveel recht op dat ding hebben als Sanders. Dat air, waarmee

Ze tegen me zei, dat ze van "kennissen" al een paar
bestendjes had gekregen, terwijl nu blijkt, dat hij
direct naar Saksers is gegaan. Ze hadden met zo
goed direct bij ons kunnen komen, maar dat was
natuurlijk te min voor Heer Sanders, de Grote!

Ik heb zo het land aan deze mensen, dat iedere
kleinigheid me gewaar in vuur en vlam over hun zet.
Dandoelend mijn jurk gepast. Die zit misters, maar
natuurlijk weer ettelijke dingen, die ik eigenlijk anders
had gewild. Enfin, ik mag al blij zijn als ik voor elkaar
komt.

19 Dec. vrijdagavond.

Weet niet wat Ina had verwachtend, maar ze zat
me compleet uit te horen. Ze is er blijkbaar op de een of
andere manier achter gekomen, dat ik nooit iets koop.
Of ten minste heel zelden. Ze wist al, dat Teel zijn
salaris hield, maar ze vond het "verschrikkelijk",
dat ik nooit zelf iets in handen kreeg. Daar tegenover
staat, dat zij alles veel te vlot uitgeeft en dan
meestal spijt heeft, achteraf! In ieder geval zat
ze me vreselijk te beklagen, iets, waar ik grandig de
peet over heb. Het geval van die slacks, bijvoorbeeld,
die ik volgens Teel van het "huishoudgeld" had
gekocht, wist ze ook! Het laatste wat ik doe, is
bklagen over wat ik zo weinig krijg, dus ik snapte
niet, hoe Ina daar nu zo grandig achter was gekome

Centen en nog eens centen!

Het is berlist een feest, dat ik soms stapelstol word,
eewig en altijd van die centen te zitten. Is het dan wonder,
dat ik enige keren, dat ik eens met centen de stad
inga, ik ook altijd alles opmaak! En dan nog niet eens
voor me zelf. De 50 pop zakgeld, die ik in Nakassar
eens in de maand kon krijgen, is toch ook niet meer
door gegaan. En 125 pop voor die komson heb ik toch
ook maar van die armzalige zakcenten gespaard.

Ach, het is allemaal zo hopeloos. Ik weet hoever we
aan ons huishouden iedere maand uitgeven. Ik weet
ook hoever Teel schoon in handen krijgt. Maar ik
weet nog beter, dat hij er vaak genoeg aan bij verdient!
Goed, die bij verdienste gebruikt veel dan wel niet
voor zichzelf, en maar hij gebruikt het toch ook niet
allemaal aan wat we iedere maand te kort komen.

Die ene keer, dat ik 100 pop in zijn portefeuille vond!
Waaraan is die in godsnaam op gegaan. Ik heb er toch
wel helemaal niets van gezien. En waarom zegt hij het me
niet, en vertelt me waaraan het is uitbesteed. Ik ben
toch met hem getrouwd! Dan heb ik toch ook een beetje recht
erop te weten, wat hij aan centen heeft! En als ik iets mag
kopen, dan gaan we meestal samen, en dan ben ik al reus-
achtig bij het idee, dat het misschien te duur zal zijn.

Het mijn verjaardag was het op het laatste nippertje week, dat
ik lappies mocht uitvoeren. Het het gevolg: photo's van
wege goet hope stof: ten minste twee van de drie! Nu moeten
we voor Kerstmis iets aan leuke dingen voor de boom erbij hebben.
Dat gaat natuurlijk ook strake op het laatste nippertje.

Hoe graag zou ik niet een paar leuke schoentjes willen hebben! Ik durf er niet eens om te vragen! Eigenlijk is het geen durven, maar stomweg een weten? dat er inderdaad niets extra's van ons geld overblijft voor zulke uitgaven. En dan toch van binnen een twijfel hebben, dat Ted toch altijd wel een extraatje heeft. Daarom vraag ik het dan niet toch?... Omdat ik als ik dood ben voor een rummer gezicht, want dan heb ik er allang geen zin meer in. Nu kwam deze maand bijna 1000 fop te kort, maar Chris, die dan toch niet zo pienter is als Ted, heeft toch maar de centen om bij te stoppen. Waarom al je tantièmes in Holland vast zetten en hier armoede leiden? Wat voor zin heeft het om straks hopen centen te hebben, terwijl je al die jaren hier je jonge leven zit te vergallen vanwege eenwig zonder geld te moeten zitten. Ted heeft gewoon een doods angst, dat hij straks op straat wordt verset, en dan zonder geld zit! Belachelijk gewoon!
^{1/2 jaar later, etymologisch inderdaad op extraat}
Als hij daar werkelijk zo bang voor is, dan moest hij allereerst beginnen niet zo'n vreselijk grote mond te hebben. Toen Sanders durft hij niet, want zelfs Brummer vindt, dat hij nog veel te "manis" doet. Hopendaal wil hij geen keet! Maar als hij een beetje common sense had, dan had hij Sanders allang een 2e leers gelapt. Ondanks grote mond tegenover iedereen, durft hij dat dan toch wel helemaal niet!

Maandag, 22 Dec.

Kring vandaag 75 fop mee ik staal in om nog enkele sluitjes en sluitjes te kopen voor Kerst, nadat we zaterdag eerst samen waren geweest en Ted weer als de dood was dat ik te veel zou kopen. Zondag heb ik het erover gehad, dat ik nooit meer die 500 gulden rahgelod had gekregen, die hij me toen belofte! Heb vanochtend van de 75, 41 uitgegeven, waar onder het bovenstukje van mijn sleus-prices voor de ochtend receptie op Nieuwjaarsdag. En nu kan ik wel knilen, want ik heb die 22 gulden nu veel beter voor iets anders kunnen gebruiken, aangezien de measter niets meer aanneemt voor Nieuwjaar! Dus geen sleus-prices, en geen leuke pakjes aan op de receptie. Ik was zo lewelijk, dat ik bijna knilend weg liep! Als Ted me deze jurk gegeven had, dan was ik op tijd geweest. Nu heb ik het rokje gezjacht door geld te lenen van Ineke. Nu heb ik een week later het jasje, omdat hij in plotselinge gulle bin na mijn uitbarsting van gisteren, me 75 fop gaf voor de inkoop van Kersthuis! En nu ben ik te laat om het pakje klaar te hebben voor Nieuwjaar. Het kan me allemaal niets meer verdragen. Ik ga naar die receptie in een blauwe jurk met wit geborduurde met kepotte zakken, die ik dan wel gestopt heb! Ik heb er geen witte tas en geen witte schoenen bij, maar dat is ook allemaal niet nodig. Het is om rarend te worden van verdriet! En dan toch in een Kerststemming blijven! ^{R. histoire de} ^{repita, toujours! 6x.}

Dinsdag 30 Dec. '52.

In ik me druk maken over een nieuwe jure
voor die receptie, terwijl we niet eens uitnodiging kregen
om te blijven lunchen. Was er erg verdrietig over, want
Ted resoluut dit niet. In kwam gisteren Ma Tent zelf
zeggen, dat zij "natuurlijk ook op ons rekenende" bij de
bekende eetpartij. Heb tegen Ted het zo goed mogelijk
voorgesteld, want hij was in staat om toch niet te
gaan en dat kan nu eenmaal niet nu Ma Tent
zelf ons is komen vragen! Maar ik heb er helemaal
geen zin in! Goed, Tentenberg moet een lijn trekken
omdat niet iedereen kan blijven lunchen, maar het
is en blijft een gemene rotstreek, dat hij Ted onder
die lijn plaatst en dan uit "hassian" een vrouw
stuurde om ons alsnog uit te nodigen. Ik heb heel
jammer genoeg niet sterk genoeg er aan door drongen,
dat het geen manier was om op deze manier te
behandelen. Maar in mijn eerste reactie was ik ook
zo verdomd blij, dat we ons toch nog uitnodigden,
dat ik me eigenlijk te laat realiseerde, dat deze
uitnodiging wel heel veel weg had van "hassian" en
daar heb ik nu glorieus het land over. Toch kunnen
we nu onmogelijk wegblijven, willen we het niet
helemaal bij de baas overgeven. Ik ben er zeker van,
dat Tent de jure aan ons heeft. Waarom?! Ma Tent
mag mij graag, anders zou ze me niet vragen om te komen
bruiden. Maar wat hebben ze toch tegen Ted!....
Denk dat vraag ik me
nog af.

En Ted speelt maar mooi weer met Sanders, terwijl hij die
vent wel kan wurgen. Hij durft niet. Bang, dat Sanders
strakes toch de overhand krijgt. En wat dan nog!
Hij zal nooit en te nimmer prettig onder Sanders
kunnen werken. Dus waarom niet meteen laten blijken,
dat hij hem absoluut niet lust! Ted wil me niet ge-
loven, maar de enige uitweg in deze miserabele
toestand is om met de baas te gaan praten, zodat
die tenminste enigszins op de hoogte komt van Ted's
situatie op kantoor. Maar Ted kan vaak een grote
monet hebben, als het er eens werkelijk op aan komt,
durft hij geen monnet open te slaan. Als hij met Tent gaat
praten, "verbrandt hij alle schepen", zegt hij. Hoe vaak
dit is, blijkt wel, dat Sanders hem toch nooit prettig
zal laten werken! Dus wat hij eigenlijk van "verbrandt"
is mij een raadsel. Enfin, hij zal het zelf moeten uitvechten.
Het is alleen jammer, dat Ted zo kan afschepjen, en in
gezelschap het altijd over zich zelf heeft. Hij kan dat,
en hij kan dat. En alle anderen zijn geen cent waard.
Maar momenteel zit hij dan toch maar zo, dat een
hoopjongen een beter baantje heeft dan hij als derde raad
aan een wagen. Ik heb er erg veel verdriet over, want
ik zie graag dat Ted prettig werkt en dat hij vrolijk is.
Ik heb hem nog nooit zo sterneerslagen meegemaakt
als nu. Het is niets voor hem, en het maakt mij
verwachten. En nu met deze invitatie - kwestie ook
nog erbij, wordt de situatie helemaal hopeloos.

2 Januari 1953

Begin van Inzicht!

Dagen, die gerustig hadden moeten zijn, achter de rug. Door de zoveelste maal weer eens door Teel belachelijk gemaakt. Eerst op het Oudejaarsavond bal, waar ik als een klein kind van mee naar huis werd geslept, omdat menner dit heer eens niet typisch was en voldoende dus ook geen plezier kon hebben! Toen op de Nieuwjaarsreceptie, waar we "Per Gratie Tentenbergs" bij mochten zijn, en waar natuurlijk alleen Teel stormdranken werd, zieh daarbij belachelijk aanstellende door allerlei vrouwen of te zinnen en de meest rare dingen tegen Cohen en Brunner en anderen te zeggen. Ik schaamde me rot.

In twee dagen tijd niet zoveel sneeren naar m'n hoofd gekregen over hem, als in deze afgelopen dagen. En ik maar lachen en er een mop over maken ben er overheen praten. Keep a smile! And how I did! Scoit ben ik Teel afgewallen. Al doet hij nog zo raar, al roent hij nog zo belachelijk en stelt zich aan, ik heb het nog altijd in gezelschap genomen, want het is per slot van rekening ja Man!

Maar na Oudejaarsavond neem ik het niet meer als ik, in plaats van met Keer van Ettem met van der Tuwal, de Hoge Comm. v. d. Kroon, naar die bar was gegaan, dan had hij geen kikk gegeven. Dat is show! Dat vindt hij niet ters!

Het Johnny, de Engelsman, idem & Otto! Evenso met Alberola, het Hoofd der Sect. Mil. Missie...

Maar is het slechts een doordgewone vent, dan word ik naar huis geslept. Dan is hij jaloeus. Ik schaamde me dood voor de Van den Brinks en Tine en Chris. Het was alsof ik een klein publiek "overspel" had gespeeld, in plaats van stormweg een splijte balen met Van Ettem aan een wat afgelegen Obar, omdat er bij de anderen geen voorkomen dan was.

Toen Bank, die viererik, me in Makassar zmerig op m'n mond roende, en ik de vent wel kon slaan, toen stond Teel erbij en vond het machtig! Want het was zijn Baas in 't hoogst eigen persoon die zijn vrouw ernstig vond, maar God bewaar me, als het een doordgewone knul was geweest! Dan schijnt hij stoer te doen, dan heeft hij een grote mond.

Maar tegen in zekere zin - "hogeren", schijnt hij nooit! Op kantoor tegen bedrijfsleiders en minderen: een grote mond over Sanders. Maar tegen Sanders zelf - als een klein leasje. - Gisteren werd ik voorgesteld aan een zekere meneer Pyleboer of zo iets. Met een heel verhaal over zich zelf! Waarop deze meneer tegen me zei:

!!! Het is zo typerend over uw man, dat toen ik in het ziekenhuis lag, en ik hem naar uw toestand vroeg, hij antwoorde: "Goed, maar eind van de maand moet ik ook onder het mes"

14. am later, dan nog m'n mond is te zeggen of Teel begint, over de grijnsen, draaide me om en zei: "Bast! Zich zelf..."
De zoveelste sneer over een zo met zichzelf ingewomen man.

Precies zijn Moeder is Ted: altijd en eeuwig over zichzelf hebben. Altijd ingenomen met zichzelf. Hij heeft er alleen geen goede eigenschappen bij. Ted wel, en daarom - goed zij dank - kan ik van hem blijven houden. Hij maakt het na zulke voorvallen altijd weer goed bij me, doordat hij thuis ten minste zichzelf is, en dan vergeet ik hoe hij in gezelschap altijd dat Big Man wil uitkijken, maar dat altijd als een hopelose poging doet, die altijd faalt!

"Probeer je man te verbeteren", zeggen ze lachend, lokaas mensen over het. Maar ik kon doen Ted, zoals hij is. En soms kan hij in gezelschap zo verdomd gezellig en leuk zijn. Maar in zogenaamd: "sociaal" verband kan hij eeuwendig zijn houding niet vinden. Waarom moest hij nu weer de denige zijn die compleet dronken was, en dat op een invitatie per gratis food? Waarom moet hij speciaal alleen jaloers zijn op lokaal zonder "society" naan? Waarom moet iedereen na zekere tijd aan ons de pest krijgen. En ik verdom het verdom om nog naar de Oosterbeem te gaan. Ze hebben betere kennissen dan wij. Mannen die zich in gezelschap niet belachelijk aanstellen door jaloers te worden.

Ik hoop, werkelijk, dat ik dit keer een beetje langer hweel zal blijven, want eens, zo zwaar als gisteren en eergisteren, ben ik nog nooit geweest. En nu begon de inzet van ons viende Jaar 1953.

Maandag, 5 Jan. '53.

Zaterdagavond kwamen Chris en Ina. Ze begonnen natuurlijk over het geval in de Scoos, waarbij ik enigszins mijn hart lichte omdat wij het samen nu steeds met stilzwijgen doen. Je kunt eeuwendig niet met hem praten. Zaterdagmiddag was ik afwees zwaar, doordat meneer rustig veel later thuis kwam en het ook niet nodig vond mij te vertellen, waar hij nu weer een borrel ge- haald had! Sterotype antwoord is dan: - Je had al zo'n gezicht op omweer, dat ik geen zin meer had iets te zeggen! - Logisch heb je een knus smit, als de zaken er toch al niet rooskleurig voor staan, en dan ook nog een man, die op Zaterdagmiddag ergens anders een borrel gaat halen. Moet ik zeker blijven grijzen! En dit keer verdom ik het, om het zonder uitpraten bij te leggen. Helps als hij dronken is geweest, Ben ik het altijd die de herrie maakt! Nodig stinkt hij zich eens in, wat het voor mij betekent om op gedrukt te zitten met een dronken echtgenoot. Scit zal hij schuld bekennen, en altijd ben ik het weer die alles vergeet en de volgende keer gebeurt alles opnieuw. En ik ga volgende Zaterdag beslist niet naar Beekman 21n fuif. Het zal vervelend genoeg zijn, om niet te zeggen wanhopig moeilijk om het vol te houden, maar ik ben nu eenmaal dol op uitgaan. Maar om iedere keer hetzelfde drama: het zij en dronken, het zij een jaloerse echtgenoot, te beleven, daar heb je toch zelf de leukste fuif niet voor over. Oh ja, Ted doet altijd

graag direct, alsof er niets gebeurd is. Ze prompt
alles weer vergeten. En als ik dit keer ook weer
mijn drift had laten gaan, was ik ook veel eerder
de Boel vergeten. Het is een hopevolle geschiedenis,
vooral nu De Haan juist over is, en er van alles
besproken wordt. Ben erg benieuwd, of er werkelijk
door Teel iets geregeld zal worden.

Wachten hoe ze het raaijen opknappen ??

Teel op reis om te gaan verkopen, dan heeft hij niets
meer bij Brummer of Sanders te maken.

En daard heeft Teel altijd zo'n grote mond over
gehad, dat hij dat niet wenst. Of hij wil dan
zeggen, dat zijn vrouwen kinderen naar Holland
moeten.... Ja, ik ben daar een beetje gek!

Ik ben niet getrouwd om alleen in dat dooie
Holland te gaan zitten. Teel denkt hier mee van
de "gewaren" v.w.b. herels af te zijn. Maar dacht
hij nu eens, dat als ik straks in Holland moet
zitten, ik me weer zou opspuiten in Castricum??

Ik kiek wel uit! En als ik hier blijf zitten,
en Teel moet steeds op reis, en hij blijft me
wantonnen, dan heb ik toch ook wel tjeen leven,
en kan ik eigenlijk beter in Holland zitten, waar
de "jalousie" op verre afstand blijft!!

God bewaar me, Teel wil niet insmen, dat die
belachelijke affaire met Bob enkel en alleen Teel z'n
eigen schuld is geweest. Als Teel lief is, niet drinkt
en zich niet aanstelt met zijn soort jaloezie, dan

Jaloezie, en nog eens jaloezie!

is er geen vent, waar ik twee maal naar kijken zal!
Dan ben ik volmaakt gelukkig met Teel. Ik krijg er
nooit iets voor terug, want nooit laat hij merken,
dat hij van me houdt. Maar voor mij is het al
voldoende, als hij lief is en niet te veel "vocht" naar
binnen werkt. Dat is voor mij de grootste beloning
en heb ik ook verlos niets meer nodig, al kan ik
dan ook wel bij tijden wanhopig zijn, als er weken
voorbij kunnen gaan, zonder dat hij ook maar één
seconde naar me verlangt. Soms alleen als hij
een borrel op heeft. En dan denkt hij alleen nog maar
aan zichzelf. Dan vergeet hij compleet dat ik er ook
nog bij ben en kan het hem niets schelen, of het voor mij
ook wel prettig is. En meestal gebeurt het precies op dag,
dat het niet kan. Zo sta ik natuurlijk weer doodsbij
angsten uit en wordt het de wijk Jannari borrels drinken!

Teel, die zogenaamd voor iedereen klaar staat om te
helpen, waar hij maar kan! Voor z'n eigen vrouw is er
enkel egoïsme: hij neemt, en geeft er nooit iets voor
terug! Hij drinkt, al vind ik dat het vreselijkste wat er
bestaat! Hij gaat er van door als ik ziek lig! Hij kan zich
niet indenken, dat ik me wel eens lamachtig en beroerd
kan voelen, maar of hemel als naemeetje eens ziek ligt!
Toen mocht ik niet eens, vlak naast onze hotelkamer
op tweede Kestelag in Makassar een wijtje drinken met
Hans en Constance die Joden jongen, waar nogal wat
moois aan was!! Toen werd ik ook op een meer dan
belachelijke manier teruggeroepen, en dit deed toen al
de denkt licht! ~

Dinsdag, 6 Jan. '53.

Ik word dol van die kinderen en nu vandaag ook nog voor de derde keer, sinds Dina weg is, een nieuw factotum: te stromen om voor de afwisseling te dansen. Geen minuut kan ik rustig zitten. Alles wat ze met die kinderen doen, loopt uit op gebrul, waar je compleet knuts van wordt!

Ted doet vreselijk lief. Maar ik doe het niet. Ik verdom het nog steeds om als maar te moeten doen, wat hij voorschrijft. Als hij zelf geen voorbeeld, dan heeft hij het gebeld. Gisteren ook weer: zegt hij met veel bravour tegen dat mens hier-midast: Volgende week moet ik op reis naar Djoeja en Solo! - Maar tegen mij hier iets over zeggen, dat is er niet bij. Hij begint nu al op te scheppen over de reizen, die hij weer moet gaan maken, en waar hij zogenaamd 'nó het label aan heeft!' En het is bevestigd een feit, dat ik nu ga uitkijken, of Sanders en hij dat reizen nu werkelijk "samen" gaan doen, because I wonder! De gaan Ted gebruiken om de diverse kantoren af te gaan. O.k. En als hij daar niet zelf tegen in gaat, dan ga ik dat doen, of hij sluiert nu naar Dweg! ~ ~

Woensdag 7 Jan.

Saturnlijk had ik gelijk! Ze gaan het inderdaad

nó oplossen, dat Ted weer in de leer op reis is. Het heet dan, dat ze op kantoor niets aan hem hebben. Heerlijk vooruitzicht: na een hopevolle dag met kinderen en nog eens kinderen, waar je dol van wordt, 's avonds lekker op een hontje bijten. Maar al gaat Ted op z'n hoofd staan, ik ga mee, als Chris en Ina Dina willen meenemen. Ik blijf niet thuis zitten. Ik verdom het! Als hij niet kan zorgen een behoorlijke job te krijgen als afdelingschef of something, dan moet hij het zelf maar weten. Ik ben jaloers op Ina's leuke hemissen, die ze hier in zo'n korte tijd heeft opgekocht. Wie hebben wij nu als leuke hemissen? Gelukkig Chris en Ina, toch bestaat niemand. Op kantoren heeft hij wat aan te merken. Nooit is er iets goed. Ik kom niet meer in m'n hum sinds Nieuwjaar. Hier thuis werkt het ook niet mee. Ik word dus gele zonder Dina.

Op kantoor hebben ze Ted nu aan het tijtje gehouden, dat hij helemaal weer met z'n job verbandt is! Allicht, als hij weer z'n vrijgezellen bestaan kan gaan leven. Van ik maar eens twee weken uit de rotzooi zijn: geen man en geen kinderen! Volgende keer kom ik bereikt als vertof, de wereld. Wat een bestaan!

Donderdag 9 Jan. '53.

Woensdagavond gingen we naar de bios. En rotfilm twee keer, die "Japanese Dartschik"! Maar daarblijven de Cigmanus nóg plakken, dat we allebei een barrel

en een Portij te veel opkasselen. Dus werd het weer goed tussen ons..... Gistermiddag kwamen Chris en Ina, en zijn we bank gaan eten met Ten, want Chris moest gaan werken. Die Portijs gedronken. Anyhow moet er iets aan gedaan worden, want ik weet zeker, dat het de avond van die eerste Kerstdag raak is geweest.

Ik had toen al helemaal geen zin, omdat ik wist, dat het gevaarlijk kon zijn. Haar Ted schijnt nu eenmaal alleen zin te hebben, als het met niet kan. En het is na Pamke wel gebleken, dat de zgn. "P.O." bij ons goede diensten doet, want bij Teddy kan ik ook precies nagaan, wanneer het gebeuren moest zijn. Enfin, kistene en borrels and we'll wait and see.

Hier je wel, dat ik nooit iets met Ted kan uitpraten! Ook dit geval, net als de honderden anderen, is weer eens doordergewegen en alles is weer goed tussen ons.

Ik kan alleen maar hopen, dat Ted van dit laatste geval iets geleerd heeft, en het volgende keer niet meer zo "obvious" zal doen. Dank zij Chris en Ina, die het hem schijnlijk gezegd hebben, terwijl anderen dat vroeger nooit deden. ~ Morgenavond de fuif bij Bechman. Ben benieuwd wat voor lui er allemaal zullen zijn, maar veel bijzonders beslist niet.

Zaterdag 10 Jan. Zondag 11/1 '53. ~

Verdruaid gezellige fuif bij Bechman.

We waren beiden ~ for once ~ in een missterte stemming, en Ted was niet jaloeus en werd op het laatste pas tipsy!

waren pas om 4 uur thuis, waarop Ted tot mijn grote woede natuurlijk de hele zondag doorsliep, terwijl Ha met grut om 8 uur alweer op de brom zat om grut los te laten in de speeltuin, alwaar ze met boelstrijge cogjes toekwam! Toen Teddy gebaad en getracht Ted wakker te krijgen, hetgeen mislukte.... Het de Perquins en Jan een partijtje gebaadmintonnet in brandende zon. Toen was ik blij. Bij de Bechmannen gekomen en daar zag ik rowaars dat misserabele ventje: Dobson weer, die nu zelfs op deze ontmechterde zondag ochtend met "aoboring eyes" bleek! Brer! Half een kwam Ted uit z'n bed, om zich rowaars alweer vol te gieten! Doch kwam om half 6 toch z'n bed weer uit. En toen gebeurde het begin van het Drama!

Pamke kwam namelijk met haar emmertjes vol pitjes van de vlierboom naar ons toe. Haar ene oog traande, en ook het linker neusgaatje leep steeds. Dadelijk zat ze met haar vinger steeds in dat neusgat. En prompt wist ik met zekerheid, dat ze er zo'n groene pit in had gestopt. Ze kon niets zien, en ook Ted reageerde helemaal niet. Het was bovendien zondagmiddag, dus een dokter kon er toch niet zijn. Maar ik bleef met een schuin oog de Pamke in de gaten houden, onder tusschen onbewust, dat een zekere zintuig me weer eens een van die vele goede diensten kon bewijzen, dat het al zo vaak heeft gedaan. Ook lacht nog: met die middelen voortsteking van Pamke!

Maandag, 12 jan. '53. ^{Een der eerste kinder drama's, waarvan nog zoveel zonden volgen!}
Een der zwartste dagen uit mijn bijna vierjarige kinder ervaring en haar problemen!!

Het begon Val met Tebl, die 's morgens vroeg vertrok, zonder dat ik wakker was geworden, en daarvoor zonder koffie en zonder schone kwas. Alleen een vluchtige roen! Ik was zo verdrietig, en daarbij toch al hopeloos ellendig vanwege te kort aan slaap en oververmoeid op zondag!

Ik had absoluut geen zin om naar de dokter te gaan, maar een niefbui van Famke zette me resoluut over m'n lamelijkheid heen en ik zat bij Dekman om 9 uur! Een atterende stoet van patienten! Injecties werden eerder geholpen, en ik zag al visioenen van een brullende Tebl, die in de popelbiers kon liggen, want het werd half elf en toen was ik nog niet binnen, en Marion moest ook om kwart voor elf gelaat worden! Het was hopeloos. En ik hield alleen vol vanwege ziele zintuig! Famke was zo vrolijk, dat ze niets aan haar kon merken, en diep in mijn hart slocht ik, dat het allemaal voor niets kon zijn.

Tien over half elf kwam ik eindelijk binnen, waar Dekman direct constateerde, dat hij het niet kon zien, maar dat er wel "iets" zitten kon....! Het zat echter zo hoog, dat hij er niet bij kon en ik moest met haar naar Zaman, waarop het hart in m'n roek schoentjes ronc, zangerie er geen doorkomen aan is bij

deze neusspecialist. Enfin, ik wist wat ik weten wilde, racele in de regen naar het schoolje van Marion, racele toen naar huis, boodde en voodde Tebl en kwam tussen alle bedrijven op het fantastisch pientere ikke om hoekwijken in te schakelen. Het was intussen bij twaalf geworden!

Zaman kon om deze tijd ook nergens meer te bereiken zijn. Ik kon dus 's middags om 3 uur op de Bonnefooi moeten gaan! Dus toog ik om 12 uur naar Darmo, waar ik alle zusters op stelde kette door hoekwijken te willen spreken, die allang weg was. Maar ik wist dat hij er nog moest zijn, doordat een vriendelijke zuster me een tip gaf: de tip van Kamer 11....

Een inderdaad: om half één had ik hem er toen was het reukje zo voor elkaar, want de schat kon me altijd geholpen hebben. Hij kan nog zo ruw zijn, als hoekwijken een kwak voor je heeft, dan doet hij ook alles, en ik zegde de ingering, die me naar Darmo het "brommen"! Om half één zat ik bij Tia voor hulp en troost, want m'n knieën waren gaan knikken en moest ik weten, of het erg zou zijn. Later bleek, dat Carla's kraak twee maal zo groot was als deze pit van Famke, en daarom zo vlug tevoorschijn kwam!

De Tia naar Sanders, die de auto voor vijf en kon sturen. Ik had schrikkelijk gezegd, dat ik er 5 uur moest zijn, en om 5 voor vijf stapte ik in een betje omdat de auto er nog niet was. Volgens Ma Sanders,

die later kwam kijken, zou hij kwart voor 5 gestuurd zijn. Kabbisch natuurlijk.

Arme Tami heeft het geweten hoos, dat er een pitje in haar neus zat! Die rusters links, vier rechts, Coolwijks aan het hoofd en ik ook nog erbij.

Ik was de wondhoofwond, toen hij zei dat er niets meer zat!! Ik begon ook te twijfelen.

After all had Talemán gezegd, dat "er iets kon zitten". Het had allang verschutken kunnen zijn.

Maar ik bleef volhouden dat het ding er nog moest zitten, en na 20 minuten, terwijl er ook bleef uit haar neusje kwam, en het hele ziekenhuis op stelten stond vanwege het gebul van Tami met de operatie. Zelfs omdat hij het in z'n spreekkamer

beland niet kon vinden...), na 20 minuten gaf Coolwijks een triomfantelijke vloek en produceerde inderdaad de Ijerenpit, die ik m'n leven lang zal bewaren. God wat was ik dankbaar, dat hij had doorgezet. Doordat was hij van de inspanning en wel twee keer stond hij op het punt uit te vallen: zo zeker was hij, dat er niets meer zat.

Die pure ellende zal ik me afloop bijna over m'n knieën! Ik had het niet meer.

En dan te denken, dat ik op puur instinct te werk ging, dat Talemán eigenlijk niets zeker wist, en dat Coolwijks het al op wilde geven....!

Bij Tami probeerde ik bij te komen, waar ik Marion had achtergelaten, maar die was weer zo laun, dat ik maar gaand naar huis ging. Toen kwam Ma Sanders over de auto memmer en vragen, of ik daar vanavond wat wilde komen praten. Was zo verbouwerend, dat ik accepteerde en even later natuurlijk grondig de pest had. Waarover zou ik moeten praten? Alles wat hij zegt, heb ik moeite om geen hatelijkheid te antwoorden, en bij haar krijg je geen fatsoenlijk gesprek op gang. Krijg geen hoop van haar. Anyway is het beslist mijn type niet!

Het typische type van de boerendochter uit een gesin van 12 kinderen, dat nu de "lady" wil uithangen.

Efin, toen kwamen Chris en Tami en ik was natuurlijk met een natte vinger te lijmen om met hem mee te gaan, dus zei ik Sanders bij het langs gaan af. Ze kwam het sportief op; Ma was geïntrigeerd. Hoe durfde ik, haar af te zeggen! - Toen, vervelend intermezzo tussen Chris en Tami, want Chris had gezegd, dat hij alleen gezellig wilde gaan zitten kletsen met ons drietjes, den Tami moest er kon natuurlijk weer Korfage erbij hebben. Kan er niets aan doen, maar ik moet Chris gelijk geven, dat hij hatelijk wordt, als Tami zo hopeloos doet. Ze was volkomen idiotisch en ze kan niet verbergen, dat ze gek wordt van Korfage! We hebben inderdaad gebrild, maar vraag niet hoe, want Chris had geen zin. Tami wilde morgen alweer gaan brildgen, en toen was bij Chris natuurlijk helemaal de bloot aan, want hij moet werken, en had dat eigenlijk vanavond

willen doen. Ik had dus allang weer spijt, dat ik me mee had laten tromen. Was ik nu deze rot dag dood. moe en was blij, dat ze er om 11 uur eindelijk een punt aan had gemaakt. Ik heeft nu van Chris weten of te pingen om Donderdag te gaan bridgen. Natuurlijk niet Korfage, terwijl ik eerst morgen graag alleen met hem bij mij had willen komen. Maar ik paste daarvoor. Te meer, daar Chris hoe langer hoe meer op een stonderbuiging lijken.

En zo ging de eerste dag zonder Teedoliebeer voorbij. En nu nog 4, misschien wel vijf dagen!

Dinsdag, 13 Jan. '53.

Ik kan nooit goed slapen zonder Teed en voel me hopeloos gaar. Daarbij vannacht allendige maagpijn gehad. Vanochtend naar Pricke Seagers geweest. De fam. Sanders schijnt niet erg veel andere kermissen te hebben!! Hij is al twee maal in die korte tijd bij Pricke geweest!

Woensdag, 14 Jan. '53.

Haaral gisteravond heerlijk vroeg naar bed, hopeloos geslapen. Vanochtend, om half 5 notabene, waren Blackie en de kleintjes uit de garage gekomen. Hadde die sufferds van meiden natuurlijk vergeten de garage deuren goed te sluiten. Blackie weg en Bonki en Bouse stonden als mager varkentjes buiten te piepen. Stil je voor, dat

ze 'm ook gemeeerd waren. Als klap op de vuurpijl stond Fannie alle matten vol te plaatsen en de kinderen waren in de vroege ochtend al niet te genieten. Fannie liep met het keukenmes te knaaien, Marion stond heerlijk alle penkjes op te vreten, en geen mens die er wat van zei. Niemand weet natuurlijk wie de deuren heeft opengelaten, enfin, ik word compleet knuts hier. Als ik niet moet deuren tegen de kinderen, dan is het tegen dat stel handen of wel tegen de meiden. Fannie is werkelijk niet te genieten. Dat beest heeft nu het knusen van de bank te taal kapot gemaakt en staat nu houterlijk om niets te blaffen. Vannacht gaat ze ook subiet naar achteren toe.

Soms heb ik nu genoeg van die rot beesten. Heb nu handjes al vol met m'n kinderen en m'n huis, vooral nu Dina weg is, en dan ook nog dat stel handen, dat je dol maakt met hun gebal om niets.

Oh rotzot! Ik zie er uit als een uitgepoepde erwit. Heb een humeur om op te schieten.

Ho, Bij Neve Antoinie ben ik nu ook geweest en ik zit nu op te piekeren wat ik nog meer op m'n program had staan voor deze week.

Donderdag, 15 Jan.

Gisteravond kwam ik nu ook vroeg om mee te gaan naar de bioscoop. Was er blij om, aangezien weir lange avond alleen me niet bepaald aantokte. Maar met Jan Finkelhammer kan ik beslist nooit meer opschieten. We kregen prompt herrie and he's had it in a big big way!

Het begon al dat ik instapte en hij geen adem gaf.
The wereld niet gegroet, er kwam geen antwoord op mijn
vraag, of hij leuk gebadintomeet had, alleen Trake was
sprakeloos. Daarbij reed hij als een smit! En bij de
bios liet hij ons vrouwen notabene tussen die vrese
Tulandiers staan en kreeg ik nog een grote mond erbij,
toen ik hem van Trake moest gaan halen. Als gewoonlijk
had hij alles vergeten: geen geld en geen sigaretten.
De Zakk! Misschien is het zijn manier van praten tegen
Trake, maar ik neem het niet. Het was net als die
vondag ochtend met dat badmintonen, toen Bergin zei,
dat ik gewoon is mistolags moest komen als het niet
regende, omdat ze altijd wel wilden spelen. The had
gezegd: "Kom me dan even waarschuwen, want de vol-
gende week ben ik toch helemaal alleen", waarop Jan
op z'n hatelijke toon iets antwoorde van: "Oh, hoor je
wel? Ze is alleen!" The had 'm wel kunnen slaan op z'n
rotte Pinocchio-kop. En al deze mistolagen heeft hij
niet de moeite genomen om te komen waarschuwen.
The heb er beslist genoeg van!

Vandaag weer aan een stuk door gedanst. Ben
er vlootende van. Had gerekend op een gezellig spelletje
bridge, maar kwam Chris notabene Trake en Korfage
brengen om zelf weer naar huis te gaan om te werken!
The was beslist woedend! We hebben ston zitten
canasta spelen met z'n drieën, waarbij hopeloze ver-
halen van Trake over een bootreis, waar mannen te kort

waren, en de vrouwen in haar bring "verdikkie knapper
waren dan zij"!! Nu vraag ik je: wie laat zich nu zo
kennen. Ja, en daarom was ze die reis vreselijk jaloes
gevoelt! Chris mocht niets "stom" van haar!
En zo ging het de hele avond door. Die Korfage zal ook
wel gedacht hebben: - waar ben ik nu in verzeild geraakt!
Hij trat het allemaal nogal sarcastisch aan te horen, vooral
toen Chris om half elf ze kwam halen en er ook nog keffie
geschopt werd, omdat Chris after all niet had gewerkt,
vanwege onverwachte visite! Toen was de boot aan,
en ik hoorde Trake van een leuke kant kennen. Ik was
elij dat ze ophoefelden! Oef! what a day!

Vrijdag, 16 Jan.

Goede vrijdag! Donnisdag komt mijn Trakiebeer
terug. En Sanders komt me waarschijnlijk zelf halen om
naar het vliegvel te gaan. Well, well, what do you know!
Hij zei wel, dat of Saitro of hij met de wagen zou komen,
maar ik ben m'n peppen heimmers wel. He's got a big bright
heart for me! Toen ik met m'n brommertje kwam aan-
rijden, stapte hij meteen z'n kantoer uit: de ouwe snoept!
En weer drukkend verontschuldigingen voor de auto, die
toen niet op tijd was.

Morgenavond gaan Trake en Chris weer met een stel
naar de bios. Ik draag me af, waarom ze ons nooit
vragen om mee te gaan, terwijl ik gisteren zei, dat wij
beslist ook zouden gaan. Ik geloof vast dat Trake erg
jaloes is. Jammer, want ze is overigens best aardig!

Maandag, 19 Jan. '53.

Mij Bonnie is back from Semarang....!
Ik ben nog nooit zo happy geweest als deze keer met
zijn terugkomst. Misschien ook, omdat we zo goed juist
waren, toen hij wegging. Hoewel Sanders mijn blijdschap
natuurlijk weer heeldelelyk verpestte! Ik was zo vreselijk
dat ik het vaste voornemen nam nooit en te nimmer
meer met hem over mijn Tiel te praten. Ik wil ook beslist
niets meer met ze te maken hebben: noch met haar,
noch met hem. Ze kunnen barsten, allebei! En voling
Tiel maar zorgt, dat Sanders ze in niet breekt, ^{ganser oogen ik wil hem denken!} ~~ten~~
dat lukt nu ook niet zo gauw, ga ik me niet meer
druk maken. Heb vandaag met Tiel's rapport afgetikt.
Het zit mieters in elkaar en Sanders zal er geen
spilol tussen kunnen krijgen. Als Tiel er nu maar niet
over opschept, en het gedoen als normaal beschouwt,
dat hij weer zoveel verhoort heeft, dan komt alles
wel terecht. Ik heb me doodrennendachtig gevoeld,
na dat gesprek met Sanders, want op de een of andere
manier lukt het die rotvent altijd mij te be-
invloeden t.o.v. Tiel. En dat vind ik een rotstreek.

Vaterdagavond zijn we gezellig naar de soos geweest,
waar het Detail van Chris en Tia later ook kwam.

Gisteravond weer naar de soos en samen lekker gegeten,
nadat ik me blauw had gewerkt op Tiel's rapport, wat
ik tussen twee haakjes mieters vind. vooral het uitwerken
van mijn stenogram, dat ik nog niet eens vergeeten ben!!

Woensdag, 27 Jan. '53.

Maandagavond gebruidgeel met Tia en Korfage. Was een
saai boel met Tia, die geen kaarten kreeg en bovendien niet
bruidgeel kan.

Gisteravond gewaonnen. Ook niks aan. We moesten
beslist liet gaan worden van Brantas, want deze kroko-
dillen geschiedenis is niets meer na Delfijn.

Vandaag gelukkig nog een pakje kunnen mee-
geven met Nevr. Gelach! Ik haden zakdoekjes voor Tera en
Toma. Hebben ze eigenlijk ook wat van ons. En ze zijn
beelotig!

Onder niets bijzonders. Tiel is een hoop rustiger
geworden na deze Semarangreis met succes. Ben zo blij,
dat hij zich niet meer voor die Sanders laat opjatten.
Het onts gaat het daarom ook mieters. Ben erg happy
sinds hij terug is en sta alleen schijnend doodsangsten
uit voor de 31ste, wanneer hij het nie kenhuis in moet.
Mag ik natuurlijk niet laten merken. Hij vindt het zelf
al zo verschrikkelijk.

Donderdag, 29 Januari '53.

Sad dat ik hem ontmoet heb,
ging het steeds weer erges om
hij en...

We zaten dinsdagavond bij Chris en Tia en natuurlijk
vond Tiel het nodig weer over het geval van Etten te beginnen.
Hij had zelfs een meer dan onhebbelijke opmerking tegen
Tia, nl. dat v. l. haar, in die auto alleen, niet had aan-
gemaakt, omdat ze - in verkapte woorden - niet de moeite
waard was om naar te kijken. Ben voelde het natuurlijk
niet, maar Chris deed dat des te meer.

Maakt ik nu voortaan m'n hele verdere leven naast Ted het geval-Bob naar m'n hoofd geslingerd krijgen ?? Want volgens Ted is het alleen maar daarvoor, dat hij nu zo "jaloers" is geworden. Een geval, waar alleen Ted de schuld van is geweest. Want als ik werkelijk iets met die vent had willen beginnen, zou ik het toch eens niet zo stom hebben aangelegd. Ted wil niet insien, dat hij al die tijd - vóór en na het verlof - zichzelf en mij volkomen belachelijk heeft gemaakt met zijn openbare afrospartijen. Althoewel waren er mensen bij, als hij nu weer eens van zijn snijpartijen liet genieten, door me een verschrikkelijke afrosing toe te dienen. Dat moest ik allemaal slikken!

En dat hij nu jaloers is, en om het minste geringste stampij maakt, kan ik me best indenken. Maar dat hij iedere keer weer op deze manier v. l. terug komt, dat ik nauwelijks kan, en daarbij mij in verkapte woorden als een s - tegenover anderen voorstelt, daar heb ik nu toch eens genoeg van.

God weet wat hij allemaal in Hakassar heeft uitgehakt. Al die wijven aan boord die hem kenden, waaronder die griet van een kimmerman!

Daar mag ik niets van zeggen. Ik heb het maar te nemen! Ik ben nooit jaloers geweest, omdat ik altijd gedacht heb, dat ik alles voor Ted was.

En blijkt, dat hij alleen maar jaloers is, niet om mijzelf, maar om het feit, dat zijn "geheimtje" van hem alleen is. Hij onderkent zijn kinderen

zijn kinderen, zijn huis, herten: hij zou haar beschiet niet graag missen en daarom zit hij bovenop me, want stel je voor, dat ik 'm piep! Hij zou niet gewoon geen raad weten!!

Gammer, dat ik nu in ellendige stasis "plichtsgevoel" van huis mee kreeg. Ik was 'm anders allang gezicht, of ik had allang de "bonte hand" hier thuis kunnen spelen. Maar hoe ik eens niet voor uit te gaan. Ted op reis, ik alleen thuis, geen baan die er naar kooit.

Maar waarom deed ik het niet? Omdat Ted nog altijd nr. één bij mij is, die ik hier nooit van zijn leven belachelijk zou willen maken. Dat hij dit iedere keer met mij doet, is mijn grootste verdriet!

De scène, toen die Hamvige met meef Theo hier kwamen briden! De scène om de broer van Trake! En zoveel meer. En zijn allemaal te belachelijk om te noemen. Ik zeg direct toe, dat de scène om v. l. enigszins goed te praten is, omdat ik daar ten slotte inderdaad met een vent naar een aparte bar toe ging. Maar dat hij me in dit geval ook weer belachelijk maakte, was toch echt niet nodig geweest. En om nu iedere keer weer, juist tegenover Chris en Jan, die goed met de v. l. zijn, opnieuw over die kerel te beginnen, en dan ook nog zo behendig als deze laatste keer, dat ik me wakt heb voorgenoemen, dat het nu werkelijk de laatste keer is geweest, dat we bij hem zijn geweest

Dan maar geen hennissen. En dan maar altijd alleen
naar de lods, oh zo happy als twee tortelduiven,
maar in feite de Baas met zijne intern wane-
gedienstige. De werelt niet eens betaald! Het pijn
wordt de gekheid! Alleen met "liefde" krijgt ze te
vreten, want zo'n magere scharminhel is ook niet
alles! Voor de rest troont hij haar graag mee: als
een soort shownummer, waar iedereen naar kijken
kan, en zeggen: Hoe komt hij aan zo'n vrouw! ~
~ dat heeft die heer in toek maar zelf! ~

En volmaakt gelukkig en ingenomen met zich zelf
loopt hij rond, jaloeus op de eerste de beste vent. Die
er een beetje knip uit niet, omdat hij jammer genoeg
niet veel interlike schoon van zijne Ma en Pa meekent!

Oh God, ik ben er misselijk van. Het is zo wanhopig.
hij verschrikkelijk om te weten, dat je niet nummer 1
een bent omdat hij van je houdt. Maar omdat hij
je gekocht heeft als een noodzakelijk kwaad en
omdat hij een vrouw als entourage nodig heeft,
zoals je nu eenmaal ook niet buiten een boel en een
huis kunt! 16 1/2 jaar later: nog het zelfde!

Alles van zo mooi en zo goed tussen ons kunnen
zijn. Ik hou nu eenmaal wel van hem. En van zijn
kinderen. En alles doe ik met liefde. Ik zal immers
nooit van hem vandaan kunnen, zoals ik toen van

Trans verdween! Maar hoe moet dit dan opgelost
worden?! Hoe in Godsnaam moet ik het uithouden
op deze manier iedere keer opnieuw hartgrondig
beledigd te worden. Wat zou ik kunnen doen?
Nooit meer uitgaan? Nooit meer hennissen hebben?
We zijn beiden dol op uitgaan en hebben beiden graag
veel hennissen. Je bent immers eens jong. Over tien
jaren heb ik afgegaan, maar Ted is nog zeker 20 jaar
"lahoe". En wat dan?? Het omgekeerde gebeuren!

Nog nooit hebben we hier een stel vlotte hennissen
afgegaan, en nu we eindelijk hier voor de kans
hebben door Chris en Ina, wordt het weer voor de
komende keer verpest.

Nee, ik kan niet van hem vandaan. Ben met
handen en voeten gebonden, zoals hij aan z'n job gebonden
is. Ik zie geen uitweg. Ik heb alles te slikken, want ik
ben niet naïef, dan een onderbetaalde kracht, die
met banden aan de Baas van het spel vast zit.

Ik kan niet pesten, door de boel de boel te laten.
Had ik maar een beetje je nepigheid of gemene streken
in me, dan zou ik misschien kunnen pesten, want hier
thuis ben ik nog altijd onder die reger!

Schrale troost! Lach Paljas, lach! De buiten wereld
mag niet zien, hoe vernederd je je voelt, hoe je eigen
man zijn "show" behandelt! De ronden stuk voor stuk
plezier hebben om Herron van Hensbergen (wat's in a
name after all?!), die ~ God wat doet het er verder toe.

Goed wat is alles even verschrikkelijk. Morgen moet hij ook nog naar het ziekenhuis. Dat gestank is er ook nog bij. Krijg ik natuurlijk meelijdzaam straks, hoewel mijn hart dan een klomp ijs is.

Het beste bewijs, dat hij geen bal om me geeft, is het feit dat bij een scheiding hij de kinderen niet wil afstaan. Logisch! Want door die kinderen houdt hij mij ook bij zich! Omdat ik die nooit van zijn leven bij hem alleen laat om straks door de een of andere zwarte troel te worden grootgebracht.

Niets niets niets, geen clonk, geeft hij om me. En mocht ik van hem scheiden, dan is hij:

"niet van plan de roepnaam in goede hollandsche gulden over te maken."

Om je rot te lachen he! Ik ben immers nu, veel en veel goetliker, dan wanneer ik von scheiden. Daarom houdt hij me bij zich. Door middel van de kinderen. Wat een pracht mop! Wat een heerlijke comedie op de liefde tussen Man en Vrouw, (of is het "de heer en zijn baboe...")

Wat een nieterse toekomst voor mijn kleintjes. Ons Mariomme, Ons Franke en Ons Teololy.

Mijn kleintjes, wat gaan jullie tegemoet? Dat blijft er over van mijn liefde voor jullie, als het je vader beaagt mij bij hem te houden als een soort van hulp in de huis-houding.

En was ik maar "huishoudelijk" aangelegd. Kon ik maar naaien en teeren zijn met alles wat mijn huis betreft, dan kon ik me immers veel beter meerleggen bij niet-ditgaan en geen kennissen. Maar ja, dan zou er ook geen reden voor jalousie zijn. En zo draai je maar rond. Je probeert er in te bemsten, maar je bent nu eenmaal opstandig van aard. Toch probeer je een uitweg te vinden.

Wat is het eigenlijk, dat ik van hem vraag? Enkel en alleen het geval v. l. voortaan te laten rusten, en er niet in de her opinie over door te zagen, zeker niet op die manier als bij Chris en Ina.

Maar toen ik dat gisteravond zei, bleef de hele storm opinie over me heen met natuurlijk ook weer het geval Bob. Wat moet je dan doen!? Alziet maar weer als een stulje vol behandeld worden? Steeds weer opinie, als we ergens v. l. zien, de hele geschiedenis weer aan horen. Het schijnt, dat de Oosterbaan daar op den duur dan toch ook balen van moeten krijgen.

Geft Ted werkelijk niets om me, dat hij geval Bob me niet kan vergeven? Ik kan het niet geloven. Teds moet hij toch voor me voelen. Al is het dan geen fantastisch grote liefde. En ter wille van dat beetje, kan hij me dit ene toch wel vergeven, het tenminste niet steeds opinie op te rekken! Hoeveel vergaf ik hem in de afgelopen $4\frac{1}{2}$ jaar. Hoe vaak liet hij me niet in de steek, toen ik mijn eerste baby verwachtte, en hoe vaak gebenede dit

niet ook daarna? Steeds weer opnieuw kan ik al
het verkiest om hem vergeten. Vergeven niet! Maar
wel zo vergeten, dat ik er niet iedere keer tot in de
treuren toe over begin. Waarom kan Ted dit niet doen,
voor de eerste en laatste keer, dat ik hem ook eens
iets aanschud.

Heeft ooit iemand aan Ted gevraagd, "hoe kan je
zo iets trouwen"? Ik weet wel zeker van niet.

Bij mij is het een permanente vraag, waarbij een
"keep a smile" soms verdomd moeilijk wordt,
als de persoon in kwestie lallend aan de bar stond.
Het laatste jaar, hier in Soerabaja, is het gelukkigste
voor mij geweest van alle jaren met hem. Nooit ging
hij meer alleen de deur uit. Nooit kwam hij meer
volmaakt dronken thuis. Hier in Soerabaja is dat
pas één maal gebeurd, toen, met die jaarbeurs.
Daarna ook nog wel, maar toen lag ik in het zie-
kenhuis, en dat mag ik niet drinken...

Zoals het echter de eerste drie jaar was, is het
godzijdank anders geworden. Maar dat heb ik
toch ook wel allemaal moeten slikken.

Maar dat is allemaal heel gewoon. Ik kreeg van hem
een huis te onderhouden, drie kinderen, zes honden,
en eens in de zoveel maanden wat geld als fooi, voor de
rust mag ik toch best niet mopperen.
Lach Pajjas, lach! He He Ha!

30/1 Na weer eens één van mijn "meesterlijke" scènes
gisteravond ten beste te hebben gegeven, en 'm daarna geprikt
te hebben naar de Oosterbaan, kwam vanmorgen Ted naar
me toe met "Ik beloof je dat ik zal proberen nooit meer
zo jaloeers te zijn"! Maar het geeft zo weinig, want Zaterdag
mag ik toch niet naar het Beatrix bal in de Soos...

Chris zei gisteravond, dat Ted wil van me hield en
alleen daarom jaloeers was. Waarom merk ik het dan nooit
aan hem! Waarom doet hij nooit lief. Iedere vrouw heeft
daar immers zo'n behoefte aan. Ik hou Ted's jalousie een
hoortbaar iets vinden. Als ik wist dat hij van me hield,
en als hij me er niet steeds zo belachelijk door maakte!
Ik heb eens één of andere beauty, waar iedere man naar
lijken moest....!! Enfin, laten we niet weer over beginnen.
Vandaag moet hij het ziekenhuis in. Een heelzame rottijs
zonder een stap buiten de deur. Meters vooruitzicht!

Als er iets is, waar ik verdomd graag naar toe zou willen,
dan is het morgen naar die Soos, al was het alleen maar
om het verstruiken, dat Ted weer in me zou hebben, en
het daarmee zou kunnen bejzen. We hebben toch al zo
weinig hier. We worden praktisch nooit gevraagd op feesten.
Niemand vraagt ons eens aan te komen, en alleen als er in
de Soos iets te doen is, hebben wij ook wat. Na dit feest komt
er voorlopig niets meer. So What!

So I'm still in a rotmoed!

En dan ook nog morgen die rotmoed met Ted, en ik
moet ook nog naar de dokter met Tedy. Salamabikem!

Vrijdag avond
39¹

Doel me alles ellendigst. Heb me gisteren als een
iclioot aangesteld en nu heb ik hem vanavond
daar helemaal alleen en nietig moeten achterlaten voor
die rot geschiedenis van morgen. Ik zie er zo tegenop,
hem morgen terug te zien. Stel je voor dat er iets
mis gaat. God, ik wan dat ik er niet de hele tijd
aan moet denken. Ik geloof niet dat ik morgen
met Trake naar de bisschop ga. En al had ik nu
naar de soos gemogen, dan zou ik daar ook al
helemaal geen zin meer in hebben. Ik blijf morgen-
avond heel lang bij hem. Ik hoort ook nooit iets
van al mijn voornemens, om stug te blijven doen.

Hij is zo lief en ik heb hem zo lief. Hij kan alles
niet me doen, het blijft na iedere uitbarsting bij
mij altijd het zelfde beetje; ik hou van hem,
en daar helpt geen lieve De of Oe aan, en of ik
me nu al vast van alles en nog wat voornemen,
er is nog nooit iets van gekomen.

Gelukkig maar. Het is niet goed om te waken
en opstandig te blijven. Je bent nu eenmaal van
hem. Hij heeft je in ieder geval beloofd niet meer
zo jaloers te zijn. Dus je hebt iets toe veel bereikt.
Goed, het moet nu blijken, maar hij heeft
het tenminste gedaan!

Als hij nu ook nog maar die rotbrieven zou
willen verbranden.!!

Waterdag 7 Febr.

Een volle week later. Als of de ellende met Teol
niet genoeg was, ging ik ook nog het nie kenhuis in
met een vreselijke maagpijn, waarvoor we er samen
in lagen. Die drie dagen waren drie jaar van mijn
leven, want ik wist me geen raad met die klein-tjes
alleen thuis met die stomme Wietje. Gelukkig was
Teolby weer bij Trake. Woensdag zijn we allebei thuis
gekomen, maar het is met mij volkomen hopeloos!

Teol heeft na een paar vreselijke dagen de rotzooi
weer achter zich. Ik weet me geen raad. Hier eruit
als een lyk en moet alleen maar rusten en nog eens
rusten! Daarbij streng oet. En als klap op de
vampijl: Teolby, die val gevallen is, na eerst een
paar weken achter elkaar veel te weinig aangekomen
te zijn. Ik weet me geen raad ermee.

Het is zo ellendig als een baby, die niet bijkomt.
Daarbij voel je je zelf zo landkuldig, dat je het
hijst de boel erbij zou willen neerleggen en ergens
rustig gaan zitten zonder huisselijke- en kinder-
problemen. Ook zijn er vandaag twee honderd kinderen van
me weggegaan: Bouni en Bouna naar Tielhammer.

Heb zo het land. Ze waren zo schattig.

Dinsdag 10 Febr. '53.

Het doktersattest om naar boven te gaan is er. Ik kan gaan wanneer ik wil. Maar nu heeft Teddy al een paar dagen hoorts. Gisteravond Delman nog geweest. Zijn keeltje ziet rood. Ik heb nog nooit van m'n leven zo'n waaging gehad als nu. Hoe heb ik toch ooit zo stom kunnen doen om op eigen houtje toen die laatste voeding niet meer te geven. Verselijk! Van 2de 5de tot 6de maandel is Teddy dus eigenlijk compleet onbevreesd geweest! En nu eet hij helemaal niet meer. En hoe graag ik ook naar boven zou willen, rustig op m'n eentje een paar weken op aken komen, ik heb alweer m'n hart vast om Marion en Fanne, die zo verselijk stout kunnen zijn. De burenvrouw vertelde me staaltjes van die avonden, dat ze hier helemaal alleen thuis waren en Ted en ik allebei in het ziekenhuis lagen, waar de karens gewoon grijs van worden. Ik had het veel beter gevonden, als Ted wel op reis had moeten gaan en dan de meisjes ergens onderdak konden worden gebracht. Enfin, eerst maar afwachten hoe Teddy zich deze week houdt. Ellenclige sufferd ben ik geweest, maar waarom gaf dat joel dan toch geen hikh van de honger!?? Ze hoorden hem nooit! Logisch dat ik toen dacht, dat hij meer dan genoeg had aan die pap en 3 flessen.

Maandag 16 Febr. Berg-meditaties: 16 Febr. - 2 Maart.

En hier zit ik dan in "t Honeke" op Trier... Het is is avonds 8 uur en ik zit me gewoon op te vreten van angst over Marion, want uiteindelijk heb ik Fanne toch maar meegenomen. Het is een feit, dat Fanne alleen, doodblijft is. Maar ze loopt nu ook de hele tijd achter me aan. Met Marion zonder ze hun eigen dweggetje gaan, maar dan zou ik ook steeds doodslagsten uitstaan, als ik ze niet zag, want de tuin heeft geen omras tering en loopt stell naar beneden! Toch zou ik morgen het liefst Ted opbellen om te zeggen, dat Marion ook maar boven moest komen. Ik had al moeilijkheden met Fanne bij het slapen gaan. Ze brulde steeds om Marion, die ook moest gaan slapen, en het licht mocht niet uit. Ik hoop innig, dat Ted vanavond thuis is gebleven en vroeg naar bed is gegaan, want ik geloof, dat Marion het helemaal niet meer heeft zo alleen! Hoe heb ik het ooit kunnen doen, mijn blonde lieveling alleen te laten. Misschien omdat ik me er al zo vaak op betrap heb, dat Marion mijn lieveling is, en dat ik van Fanne eigenlijk helemaal niet zo veel hou! Ik wil er nooit dan toegeven, en dit was immers een prachtige gelegenheid om eens met Fanne twee weken alleen te zijn. Met Marion is ze niet te genieten, waar ik dikwijls mijzelf de schuld van geef. Alleen is het een slot. Ze is ook helemaal precies ik, en als ze iets wil of niet wil, dan krijg je het er niet uit. Ondertussen zit ik hier. Zonder Marion en ik krijg er wat van. God, wat zal ik blij zijn, als Ted inderdaad zaterdag voor een week komt! Ik wist niet wat ik hoorde, toen hij dat zei, voor hij wegging!

Dinsdag, 17 Febr. '53

Goed, wat heb ik vandaag naar Ted en Marion verlangd! Bij welke claxon slaakt ik, dat het Ted zou zijn. Ik ben nu al zo vaak alleen geweest, zonder Ted, maar dan had ik altijd nog mijn afleiding, terwijl het hier wel verdraaid eenzaam is. Maar Marion slaat werkelijk de deur dicht en ik kan me soms opvieten van angst om mijn blonde knallebol. Het is zo'n eerste dag met mijzelf altijd een ramp. Ik liep vanaf 's ochtends vroeg met mijn ziel onder m'n arm en daarbij werd ik knots van Fankie, die als maar achter m'n hielen aan zat. Kan om iets te gaan doen, had ik absoluut niet. Daarbij ben ik snij- en snij-verbonden, wat ook niet bepaald indruisende tot aangename stemming. Om 10 uur had ik Ted al gebaad en ben ten einde raad met Fankie gaan wandelen. Die wandeling eindigde met een rit op een paard. Een half uur voor 2.50, maar de schouwers wisten me een uur erop te houden en zo was ik alweer 10 pop kwijt! Fankie vond het niets, en ik ook. Heb er daarom geen spijt van. Maar het is natuurlijk iets, wat we niet alle dagen kunnen doen. Alles is hier peperduur, en niet alleen duur, maar meestal niet te krijgen, ook. Door 10 pop had ik 2 kilo rijst (stom dat ik dat niet voor Wietje meebracht!) en een heel klein beetje aardappelen, misschien genoeg voor 4 dagen. Aan groenten is leest niet te komen en een hippelevier voor teddy helemaal niet. Brood was er vandaag ook niet, zo dat ik er vanmiddag allang bakken van had. Maar terwijl het nu avond is geworden en bleken konst,

en ik zit hier zo heerlijk rustig in mijn eentje met een ongelooflijke stilte om me heen, dan vind ik het opeens toch ook weer iets zaligs. Ik hou van de eenzaamheid, en niet zoals beneden als Ted op reis is. Maar hier, waar je zeker weet, dat je werkelijk alleen bent in een doordiepe stilte, die niets of niemand kan verstoren, hier vind ik het vanavond nietsers. Ted en Marionnelie verhoort je daarbij zo goed mogelijk naar de achtergrond. Ik ben trouwens veel rustiger geworden, nu ik besloten ben morgen Ted op te bellen om te zeggen, dat Marion laterdag blijven moet. Dan heeft die schat ook nog een week plezier. Ik en gaan ik nietsers met ze zwemmen en paartrijden. Als Ted nu ook nog zou kunnen blijven, dan was alles volmaakt. ~

Fankie heeft het steeds over "dit huis, niet mooi; ander huisje niet Fanny mooi!" De engel heeft het ook maar steeds over Marion en ze kan zich er niet mee verenigen, dat ze hier alleen moet zitten. De hele tijd is het "stralen Pappas horn" of "Fankie slaapt met Marion"...

De burgelouw is iets beeldlijs! En ook de tuin, die vol bloemen staat. Morgen ga ik heerlijk een hele ochtend zonnen (als het niet regent!) en dan kom ik wel van die verhouding af. Als ik maar niet ga hoesten. Wel jammer dat die paartrijers zo duur zijn, want ik vond het helemaal niet gek op zo'n knusketje. Oeh, het zal hier wel meevallen. Ben vanavond tenminste al weer met een halsdoel verscheid. In deze week zal Ted wel goed op Marion passen. Ik denk dat hij ook wel snapt, dat ze de volgende week bij me moet blijven!

Woensdag 18/2.

Wietje en Pal Gari zijn naar een ander feest en nu zit ik vanavond helemaal alleen. Het zo prettig! vooral nadat Pal me gisteravond op mijn hart drukte om beslist niet met open ramen te slapen, wat ik de eerste nacht wel heb gedaan. Enfin, het zal wel meevallen.

Vandaag voor het eerst sinds lange tijd weer heerlijk in de bergen zon genoten. Zelfs Teddy lag er in z'n piepmakelike in. Die schat is gelukkig weer helemaal over z'n ziekte heen. Hij ziet schattig rose en je ziet 'm met de dag dikker worden. Hij kan nu ook een behoorlijke hekel opzetten, wat hij vroeger nooit deed. Ik zal blij zijn als het zaterdag is, en Marion ook voor een week blijft! Heb gelukkig een briefje voor Ted met De Oudsten kunnen meegereven, want er moet hoogmoedig het e.e.a. gebracht worden. Vandaag even naar het zwembad gelopen en hoorde van Annie, dat ik iedere dag een bezoek van haar kan krijgen. Heb ik daar ook geen leprozen meer om. Het is maar een klein stukje, maar ik was doodop van die bikini-party terug. Hoop, dat het morgen weer zulk mooi weer is, dan ga ik ook met Pamke zwemmen. Kan nog niet zeggen, dat de kon me honger geeft. Heb nergens zin in, en het is daarom dubbel indelijk iets eetbaars op tafel te krijgen, nu het allemaal zo moeilijk te krijgen is.

Ik ben alweer zwaar benieuwd, hoe het met Ted en

Sanders gaat. Die zaterdagavond was het wel een heel goeie nacht, dat wij er in "grand toilette" in de Soos zaten en Sanders er met die nieuwe lineup van de deenfabriek samen aan zitten. De Schollee's ook nog erbij! Het werd een mistige avond en iedereen heeft wel z'n ogen uit op onze beroemde tango, die we zo misters samen kunnen dansen. God, ik heb die Sanders niet meer zien! Dat gemis over die nieuwe auto! Ik weet zeker, dat we die lens niet aan hem te danken hebben. Ik kan me zo goed begrijpen, dat Ted geen leven heeft. Want als hij vandaag of morgen zou ploffen, dan zou het weer de zoveelste Babs zijn, die hem z'n nek breekt. Daarom kon hij daar niet rustig met Brunner blijven zitten. Ik haat Sanders. Het zo hard als Matthot. En het is om Ted, dat ik m'n mond hou. En hoe vriendelijk en lief deed die sloeber zich in het begin niet voor! Zelfs ik vloog erin. Maar we hebben hem nu door, en er hoeft niet veel meer te gebeuren, of ik plof.

Brrr! 't is hier doodlang vanavond. Ik hoor steeds weer allerlei geluiden. En het stel komt pas vannacht thuis...

Ma Tent vertelde, dat ze ongeloflijke onkosten hadden gemaakt voor deze bungalow. Maar het meest essentiële hebben ze er niet aangeklaan, nl. kinderbedden, en een omrastering van de tuin, die doodrecht afloopt met een behoorlijke hoogte van zeker 3 meter! Het kinderen kan je hier je plezier wel op. Ik ben tenminste wel benieuwd, hoe Marion zich zal houden. Pamke alleen is werkelijk erg lief. Af en toe nog wel een leppige bui, maar nooit meer van die jengubien. Morgen ga ik met haar zwemmen. Die alleen vriendelijk op tegen de bikini terug, die me vandaag bijna een hartstoe-king bezorgde!

Donderdag, 19 Febr.

Madamme Wietje is na haar nachtelijke escapade gewoon niet te genieten van slaag. Bovendien verloor ze ook nog het tiertje, dat ze van mij meekreeg. Dat heeft ze natuurlijk helemaal niet verloren, en daarom was ik dubbel kwaad. Ze loopt trouwens al twee dagen met een verveerd enuit rond met piekierans, die mij hier van slaan zijn. Ze maakt me razend! Ben ook niet gaan zwerven, want in zo'n bui laat ik Teeddy niet aan haar over. Vrijen hoe of het morgen is. Het is inderdaad een hoop werk te doen. Doordat dat koken op arang is een bries. Voor ieder wiesse wasje van Teeddy met vuur gemaakt worden, en dat maakt een hoop tijd in beslag. Maar ik weet zeker dat alles veel sneller kon kunnen gaan, als Madame in een andere stemming kon zijn. Gisteren had ik allang in de gaten dat er iets niet kon. In pas's mied. slaag kwam het hoge woord over het feest eruit. Maar waarom ze dan van slaag ook nog zo absent-minded is, is me een raadsel! Enfin, je hebt altijd wat met die mensen.

De hele ochtend heerlijk zitten konnen en ik zie dan ook al volmaakt bruin gebrand. Toch voel ik me nog steeds niet zo proeant en heb nog steeds last van melaag en buik. Heb net een boek gekregen "Leave her to Heaven", waarin zo'n geval als van mij voorkomt: maagvlies ontsteking, met als gevolg indigestie. Daar wordt het "nervouse indigestie" genoemd, wat bij mij meesterlijk van toepassing is. Ze ben er alleen nog steeds niet akter, of de nervoositeit van de indigestie komt of dat het eerder omgekeerd is. In ieder geval is het iets hopeloos, en als de galblaas van me niet zo accunt is geweest,

hadde ze hem rustig nog een poosje kunnen laten zitten. Dat maagvlies was toch al ontstoken en het is de ellendige kern van al mijn rotzooi!

De verhang me nu op Zaterdag, overmorgen! We gaan er een paar indietse dagen van maken. Morgen bel ik Theod op en hoor ik meteen, of hij ook kan blijven. Maar ik voel dat die rot Sanders hem toch niet laat gaan. In ieder geval heb ik dit week-end. We nemen de kelder boven op het Oosten met de zon, die ons 's morgens wakker maakt. De kinderen beneden en zal ik Wietje in de zit kamer laten jitten. Als ze wat moeten hebben, hoort zij ze wel. De pbeertjes heb ik voor Zondagochtend besteld, dan kan Theod eerst met de Bioetjes op stap, terwijl ik Teeddy help. Ben benieuwd of hij met ons minne Wanshall komt!

Typisch, dat je nu dol op je kinderen kunt zijn, en dan toch steeds gelachten hebben, dat je ze liever niet had! Die gelachten heb ik tenminste vaak! Ze kan zelfs vaak jaloezie zijn op vrouwen zonder kinderen! Schandelijk, maar het is een feit. Ze kan er niets aan doen, dat ik me nu dikwijls aan handen en voeten gebonden voel. Doordat met een baby. Ze kan het nu moeilijk overlaten aan een ander. Als ik de tim of de pap door Wietje laat geven, voel ik me nooit gerust. Met Dina was dat wat anders. Toen Pamke baby-af was, heb ik werkelijk even ruimer adem gehaald. Ze kreeg mijn handen een beetje vrij. En nog steeds begrijp ik niet, hoe ik met zoveel elgelschap, die kleine baby kon verwachten. In zit hij in zijn meest moeilijke periodes van eten zus en flesje zo, en allemaal tijden, die zo'n hele dag in beslag nemen. Ze ben dol op mijn kleintjes, maar je moet dan geen Theod erbij hebben, waar je nog veel en veel meer van houdt dan

nu ik alles voor die kleintjes zelf kunnen doen. En ik
nu er een hele slag mee moet zijn. Maar je hebt Teel erbij,
met wie je zoveel leuke dingen kunt doen, en dan zijn
de hummels laat posten, die veel te veel tijd van je weg-
nemen. Wat kan ik niet verlangen naar een vakantie
met Teel zonder kinderen! Wat konden we het hier
samen niet misters kunnen hebben. Gosh wat heb ik
twee gemeten, nu alweer bijna 2 jaar geleden, in die
twee weken door Holland en België op onze brommers!
Marion en Famke in goede handen bij de Oeljes met ons
als trouwe hulp. Zo moeten we het volgend jaar ook weer
gaan. Dit keer moeten er drie achtergelaten!

Maar wat ik nu heb geleerd, doe ik nooit van mijn
leven meer: 2 kinderen mee, en één achterlaten. Het heeft
zo weinig zin, en ik kan me iedere dag wel slaan, dat ik
Marion heb achtergelaten! Neen, nooit meer! Of alle drie
of niemand! Nodig heb ik geweten, dat het nu moeilijk
kon zijn om van je kinderen en je man te houden! Je
wilt dan alles tegelijk. Je wordt er doodmoed en hyper-
nervens van. Je weet dan niet meer wat je moet doen.
Neem bijvoorbeeld een Ineke. Bij haar is het niet zo
moeilijk, want Jan heeft nooit ergens zin in. Bij
vina, laat Harold haar altijd alleen. Maar Teel en ik
doen alles samen, en hoe! Is het dan wonder, dat je
je doodmoed maakt om alles bij te kunnen houden.

Deze twee weken zijn inderdaad goed voor me. Al was
het alleen al om de lange avonden, die ik rustig kan
doorbrengen, alleen. En al ga ik nu voort voor twaalf
naar best vanwege Teel, die rust alleen al, krijg ik
thuis nooit. Ik wil dat Teel me eens over heel, en zelf
een beetje inzag, hoe nervens ik eigenlijk ben.

En kleinigheid kan me kribbig en kermend maken, wat
altijd weer terugslaat op mijn kleintjes of op Teel, en waar
ik dan nu's spijt van heb, dat ik helemaal niet meer te
genieten ben. Ik kan wel huilen, als ik onredelijk ben geweest
tegen de kinderen en vooral zij moeten mijn kribbigheid
incasseren. Het maakt me soms wanhopig. En steeds
weer bedenk ik dan, dat het nog een heel jaar duurt,
voordat Teel's baby-af is en ik van de morgen af ben!
Nog een heel jaar! Was ik maar helemaal fit en gezond,
en was ik maar minder ook "in love with life", dan
nu alles van meelf gaan. Daarbij ben je veel te ver van de
hand. Alles moet heel te precies gaan. En elke dag wordt
er honderden keren op de klok gekeken, of het nog een
tijd is voor bad, voor fles of gommagwater wat! Alles
veel te precies, veel te ingetikkeld.

"In love with life", that's it! Alles wil je meemaken,
alles wil je doen, ook al kan je niet meer. Behalve kom
je thuis. Dan wacht er een vrouw die gewoond moet
worden, twee dochters die in hun bed blijven! En's mor-
gens komt er niets van uit slapen, zodat je op je werk-
brommer loopt en het niet meer bij kunt houden.
Ineke kreeg alle tijd om te behouden van de baby die
ze kreeg. Ze gaf me geen tijd, veel te blij dat ik ben
weer normaal om mee te kunnen doen. Daarbij krijg je
overhoofd ook nog een zware operatie op je stek ge-
stuurd, waarvan je ook nog steeds niet hebt kunnen
bekomen, en het ook wel nooit zal kunnen. Er is
geen tijd om te verliezen. Dat kan er eenvoudig niet meer
bij! Love is too long and life is too short!
In iedere dag ben ik bezig een methode te vinden om me
zelf in vierde te delen: Teel, Marion, Famke en Teel's!
Impossible, but there it is!!!.....

Nou nou bij voorbeeld de enkele here, dat ik Tedd
door de week thuis heb. ~ Met heel veel moeite kom ik
's morgens mijn bed uit om dan meteen met Teddly te
moeten beginnen, terwijl ik ernaar smak om bij Tedd op
het platje koffie te drinken. Ik haast me dood
om Teddly zo snel mogelijk klaar te hebben. Dan moet
Marion klaar gemaakt worden voor school. En tegen de
tijd dat ik voor zit bij Tedd, is het tijd voor hem om op
te stappen! ~ Komt hij van kantoor thuis, dan wil
ik dolgraag alles van zijn werk en kantoor weten.

Maar Marion en Pamke zijn dan op z'n Best in hun
uitbundigheid, of ze willen niet eten, of ze jengelen! En
ieder gewalt komt er niets van rustig praten. Na het
eten stap je de kinderen in bed, Tedd slaapt ook even, en
dan is het alweer tijd, dat hij naar kantoor gaat. ~
Komt hij 's middags thuis, dan ligt ik meestal nog te
slapen. Teddly krijgt pas om half 3 z'n tin. En enkele here,
dat ik zo nide ben, dat ik het Wietje laat geven. Maar
dan slaap ik toch niet goed. Ben ik eindelijk gebaad en
gekleed, dan heeft Tedd de krant te pakken en is daar een
uur zoet mee. Tegen de tijd dat Teddly z'n fles heeft
gehad, Marion en Pamke eindelijk in bed liggen, is het
meestal tijd voor ons om ergens naar toe te gaan
of te ontvengen. Van rustig praten is nog niets gekomen.

~ En als ik na Teddly's nachtflesje eindelijk in bed stap,
dan slaapt Tedd! ~ Kan je je voorstellen, dat ik soms
helemaal word!? Dat het onmogelijk is ook nog een deel van je
zelf aan Tedd te geven. Dat ik daarom alleen al zo dikwijls
mijn kleinje naar de maan wens! En dit alles maakt me zo
verwachten, omdat ik weet, dat het niet anders kan!

Dat ik geen tijd voor hem heb. Geen tijd voor mezelf.
alleen tijd voor de kinderen, die je nu eenmaal hebt, en waar
je dol op bent, maar die je ook dol maken!
Ik ben geen type voor kinderen. Geen kleinje te minste.
Ik kan niet als andere vrouwen uren lang zitten meemen
over wat mijn kinderen allemaal presteren en hoe lief ze
zijn. Ik weet dat mijn kinderen schattig zijn. Teddleen
kijk ik naar. Daarom praat ik er verder niet over.
Ik word heles van Ineke over al haar verhalen over
Rosa-Maria en Janientje en Marietje! Ze wordt er dol van.
Mijn kind dit en mijn kind dat!

Soms ben ik bang, dat ik veel te weinig voor ze ben.
Ze veel te weinig geeft. Maar als je dan weer ziet, hoe
lief en aanklembare ze altijd voor me zijn, dan weet ik
toch ook weer dat ik hun Mamme ben. Ik wil er
ook geen lieveling op na houden. Ik ben altijd gek ge-
weest op Marion, maar ze zal het nooit merken. ~

Ik zal dolblij zijn als ze wat anders zijn, zodat je met ze
kunt praten. Want nu vind ik het altijd nog maar hope-
loze raadseltjes en kleine "tijdsuikers", die het beste deel
van je in beslag nemen. En dikwijls vraag ik me af, hoe
Tedd hierover denkt. Kan hij ook voelen, hoe weinig we
eigenlijk aan elkaar hebben? Wishful thinking, want
Tedd houdt niet zo van mij, als ik van hem. Daar ben
ik zeker van. It's just too bad for me! En als de kinderen
ouder zijn, dan ben ik 40! Waarschijnlijk "still in love with life",
maar dan life niet meer in love with Me!! ~

Dinsdag, 24 Febr. '53.

Als grote verrassing kwamen Ted en Marion niet zaterdag, maar vrijdagmiddag boven. Mijn Marionke heel blijjes naast reeds sweet geworden Frank! Goed wat was ik blij, dat ik mijn knulkebol weer bij me had! Al die dagen is Ted op stap geweest voor zaken, maar kwam 's avonds altijd terug, wat een heerlijke afwisseling van eenzame avonden was. Ik had nu er wel iets snees van voorgesteld. Maar Ted was natuurlijk doodmoe van het rijden zo'n hele dag. Daarbij dronken we weer een borrel, die Ted helemaal afvoerde op zaterdagavond. Toch heb ik hem zondagmiddag nog op een paarde gekregen naar de waterstal! Weliswaar zijn eigen voorstel, maar na al die borreltjes had hij eigenlijk niet veel zin meer. Gevolg was een grote blaas op mijn bibs van het twee uur in het zadel zitten. Het was toch leuk. Vooral Ted met z'n dronken hoofd op een vurige Arabische hengst, die de meest rare bokkesprongen maakte. Of ik toe hield ik mijn hart vast! En dan zat hij mijn paard stiekem van achteren op te jatten, zodat het steeds in galop ging. Ik kon niet meer, maar lachte me dood om Ted, die er een ongeloflijke lol in had en maar door bleef grinniken, terwijl ik hem eigenlijk kon schrik! Het was toch leuk. Maar daarna was het helemaal niet meer leuk! Hoestte zijn longen bijna uit z'n lijf en verspreide een diermate lucht, dat hij gewoon niet te genieten was. Dat was zondag. En maandag,

gisteren dus, heeft hij zo'n verre trip gemaakt, van bijna 12 uur achter elkaar, dat hij gisteravond compleet afgevoerd boven kwam. ~

Vandaag ging de trip naar Banjewangi en komt hij pas morgenavond weer hier. Het begon vandoel anders niet bepaald succesvol, daar Sastro precies achter de heuvel een slipper maakte en nog niet niet in het ravijn terecht kwam. Ons wagentje kreeg een fatraenlijke dopstoffer, maar we mogen blij zijn dat het nog goed is afgelopen. Arme Sastro had het niet meer. En daarin is Ted wel mie ter, want hij moet behoorlijk geschrokken zijn, maar ging toch niet tegen Sastro de heer! Ik had van pure reukmen hem te kniel vol gescholden hebben! Vooral toen hij de tweede keer met open deus tegen diezelfde grote steen botste!

Als gewoonlijk had ik vandoel de auto gevolgd met de motor, die je heel lang door de bergen volgen kunt. Toen hij wegrees, hoorde ik hem beneen stappen en terugkomen. Ted had z'n bril vergeten. Toen ze voor de tweede keer wegreden, hoorde ik hem een minnuit later een schijnver maken en hoot daarop twee rare bousen, die door de echo natuurlijk twee maal zo hard blonken! Ik schrok me een beroerte en zag Ted als in het ravijn liggen. Ik gilde om Pak Gari den rinde dwars door knipfelhout over de heuvel heen, vanwaar ik het geluid had gehoord. En daar stond ons wagentje goetrijdank nog op de weg, maar had een gemede slipper gemaakt. Het had een daar gescheeld, of ze waren naar beneen gestomd!

Ted kon vandaag opbellen, of hij morgen nog hier terug komt, of meteen naar Soerabaja terug. Maar er was geen telefoontje geweest. Ik sta doorkijkend uit, want het stuur van de wagen was nog niet helemaal goed. Als Ted niet komt, loop ik vast met mijn centel.

De kinderen vinden dat zwemmen hier iets geweldigs! Iedere ochtend weer, lopen ze als hondjes achter me aan. Ik vind het zelf ook mieters. Maar nu ik eigenlijk voor het eerst zonder buikje met hun kan zwemmen. Ze vinden het mieters, als ik met een aanloop en een grote boog het water inschrik en m'n armen kunstmatig vertoon. Ze zijn het water niet uit te halen, al zie ze gewoon blauw van de kou! Maar het zwemmen en de paardjes iedere dag, lopen behoorlijk op!

Iedere dag is dat R. Z. S. en je kan het volie schatten niet weigeren. Zo heerlijk vinden ze hier alles.

Ted zegt wel, dat ik niet iedere dag moet gaan zwemmen, maar hij moest hier eens zo'n hele dag met ze zitten, terwijl de water dat er een zwembad vlakbij is!

Toen ik ze Monday niet op een paard wilde laten zitten, was het Ted, die zei: "Ach laat ze toch!"

Eufin, we zullen wel zien hoe ver we komen.

In ik hier alweer aan m'n tweede week zit, begin je pas goed alles te appreciëren hier. Iedere dag is weer een genot, vooral nu we steeds mooi weer hebben. In dit zwembad hier, is ideaal! Eigenlijk het eerste na Tjikini, dat werkelijk mieters is. Tegalsari is ook wel groot, maar 's avonds zwemmen is nooit een hobby van me geweest. Tjikini, dat is twaalf lange jaren geleden!!

Swimscholen kan ik de heren tellen, dat ik fatsoenlijk heb gewoond. Ten minste 's morgens, met veel zon, en behoorlijk water. Een van die heren was Soengi Gering! Dat was vlak na de oorlog, en ik herinner me wel, dat ik er intens van genoten heb, want het was voor het eerst weer sinds de oorlog. Toen de enkele heren met Ted in Tjikinplas, 't Centrum en boven op Tangkubanprahu. Het waren allemaal druppels op een gladde plaat! Ik knikte naar zwemmen, en in Batavia deden we alleen Mangarai met het vrese warme water, en alweer 's avonds. Bij zwemmen loopt nu eenmaal van! In Makassar deden we helemaal niets, en Holland telt, wat zwemmen betreft, helemaal niet mee. In 1947 woon ik nog wel eens in het openluchtbad "Kreanbo" bij Hilversum. Maar het was altijd een dicht open-gepakte massa die er rondobloede, en ik was vies, van al die vette Hollandse lichamen! Bar!

Neen, geef me dan maar dit hier: Tritie, het zwembad van de oude Jan sloten!! Ik ben geen laar minder dan mijn meiske, want ik ben niet zo druk om weg te komen als zij! Dat mieters koude water in die heilige grote bak! Oh dan die zon in de bergen! Voor het eerst sinds twaalf jaar, geniet ik dagen achter elkaar van zon en lucht en water! En heerlijk weinig mensen! Marion en Tamke genieten met zo hard als ik. Ze durven al te springen in de kleine bak, en ik maak niet zulke waterrijke van ze, als ik altijd geweest ben. Het is de mooiste sport die er bestaat! Maar als je ziet, hoe stuntelig alles door het water gaat. Ik heb nooit gedacht, dat er eigenlijk zo weinig mensen konden zijn, die goed zwemmen!

Ik voel me iedere keer weer opgelaten, als er kerels
zijn, die me "charming" en "lovely" en god mag weten
wat nog meer noemen en me dan stadig vasthouden
onder het dansen.... Werkelijk opgelaten, omdat ik
bang ben voor een scène met Teel en plein public,
waartoe hij in staat is, en omdat ik aan de andere
kant voel, dat dat complex van mij door al dat
gemier aan het verschijnen is! Misschien, dat ik
het vroeger nooit zo gemerkt heb, misschien was
het nog altijd een soort "blenheid" die met de
jaren verdwijnen is, maar een feit is, dat ik vroeger
nooit zo leuk gevonden werd als tegenwoordig!

Ik voelde bijvoorbeeld verleden zaterdag heel erg
mijn minderwaardigheid doordat Agent Internatio
ons niet erbij wilde hebben, al was Dody een volle
nicht van mij... Gewoon ik hoort natuurlijk, want
alles was weer volmaakt in orde toen we later in de
keukenzaal tich bij elkaar kwamen. Maar met zo'n
voorval blijf ik me de rareste dingen in m'n hoofd
halen, waar ik mezelf om laat. Dan geef ik ook
Teel de schuld, omdat hij het is, die in gezelschap de
meest rare dingen kan zeggen. Dan is het, alsof mijn
minderwaardigheidscomplexje komt door Teel,
die zich in gezelschap "niet weet te gedragen".
Alleen maar rubbish! En ik ben hier eigenlijk pas
heel kort achtergekomen, na een week van waar
gefilosofeer!! Het is immers belachelijk als ik me

meteen inferior voel, omdat Chris en Ina nooit meer
een afspraak met ons maken. Als ik me ook opgelaten
voel, omdat Ton en Tinake ook nooit iets voor bridge
met ons schijnen te voelen! Zo zijn er hopen van die
dingen, die me allemaal een inferior complex geven,
waar je gewoon verstoeld van staat. En als er dan
eens in de Soos aardige mensen zijn, dan voel ik me
een andere vrouw, als ik me niet met ons bemoeien.
Het is immers een feit, dat we geen kennissen hebben!
Leuke, slotte menschen, zoals Christen Ten de van den Brink
hebben en de van Etten! Nooit vinden we een gezellig
stel om naar de Soos te gaan.

Ik wil niet altijd de schuld aan Teel blijven geven.
Het Teel ben ik getrouwd en van Teel heb ik drie kinderen.
En van Teel zal ik blijven, m'n hele leven, wat er
mocht happen. We moeten samen proberen iets van
ons leven te maken, al zijn er honderden dingen, die ik
Teel anders zou willen laten doen. En daarom ben ik zo
goedsblij als mannen me aardig vinden. Kon ik het
vroeger werkelijk niet gemerkt hebben, of ben ik
nu more acceptable dan vroeger... I just wonder.
En ik wou dat Teel echt een beetje minder jaloers kon
zijn, want ik heb een machtig plezier als je die kerels
volkomen knuts niet doet. En vroeger zag ik ook
niet, dat me me maken als ik ergens binnen kwam.
Misschien ben ik me er nu van bewust en het ik er
op. Ik weet niet of het steekt is, but I love it! ~

19 Maart '53.

Het is een geluk, dat ik niet altijd direct hier iets kan vertellen, als ik dat graag wil! Ik kon een paar dagen geleden anders een prachtrelas gekomen zijn. Ik heb nu eenmaal geen meedelijken met Teel, waar het Sanders betreft. Ik trek het me niet zo hard aan als hij, misschien zelfs veel minder, maar ik blijf erbij, dat het allemaal zijn eigen schuld is. En nu moet hij zelfs van Brunner horen, dat De Haan hem niet mag, terwijl we altijd gedacht hebben, dat Teel bij De Haan tenminste safe was. Teel praat, volgens mij, veel te veel en uitbundig over Sanders met anderen, terwijl hij bij Sanders zelf veel te weinig uitsprekt. Ach Teel, als je eens wist, hoe anders alles kon kunnen zijn, als je niet zo veel praatte, maar iets deed. Als je het niet altijd over je zelf kon hebben, maar ook kon weten te luisteren naar anderen. Ik kan hem dat niet bijbrengen, dat de meest essentiële karakter vorm, vooral bij een man, te luisteren is naar anderen en je zelf weg te kunnen cijferen. Niets is zo irritant voor andere heren, als te moeten luisteren naar iemand, die voortdurend in de rede valt om het over zichzelf te hebben. Altijd zit hij zichzelf in de lucht te stellen. Anderen worden afgehandeld.

En nu is er De Haan, die hem ook niet mag. En Sanders, de genieperet, lief in zijn gezicht, maar goed weet wat voor kwaad die hem al niet gedaan heeft!

En dan is er nog Brunner, die in Batavia over Teel gaat praten en op Teel's hand kon zijn... Maar ik weet het niet. Waarom zijn we eigenlijk nooit bij hem gevraagd? Waarom kwamen ze nooit eens bij ons, terwijl ze bijna bij iedereen geweest zijn? Alleen maar om dat ene telefontjespraken teken, nadat we Brunner zijn auto hadden gephonden? En waarom groet hij me nooit, en was hij zo kortaf op die Nieuwjaarsreceptie? Terwijl Teel natuurlijk weer vreselijk joviaal deed. Een van Brunner weet ik het ook niet zeker, of hij Teel nou zo'n fijne vent vindt. Het enige, dat ik zeker weet, dat is, dat Teel het nooit verschoffen zal als hij niet de waarde van het wijzen kan zien, en zichzelf iets meer kan weg cijferen. Een minder grote stuk van zichzelf kon voor Teel heel wat kunnen betekenen. Enfin, zoals ik al eens zei, hij zal het zelf moeten uitvechten. Ik ben niet van plan te proberen hem te veranderen. Ik ben met hem getrouwd and I'll have to make the best of it!

7 April '53.

We zijn weer beland bij zelfde chapter: Jalousie! Hebben we allang niet gehad. Nu is het Korfage. And I say "what next"? Voel me rot en schuldig. Heb de pest aan alles. In natuurlijke wereld er weer "ats" gedaan, toen het eigenlijk niet mocht. Als het weer braak is, schiet ik me kapot. Ellendige egoïst! Voort denkt hij aan de gevolgen, nooit zal hij zelf ervoor uitkomen. Als men er maar lol heeft! Heerlijke Paasdagen gehad! ~

10 April '53.

De bom is eindelijk gebarsten. Omdat ik ernstelijk doorzette werk te maken van een echt scheiding en naar Jan Willigen ging, werd ik eerst bijna kapot geslagen en toen het thuis uitgegoid, mocht eerst Istie hem alle centen uit mijn tas waren gehaald.

Enke Pinckhammer erbij. Tentenbergs erbij.

Oosterbaans erbij. En nu wil hij dat ik alles vergeef en vergeet. Zo maar, zonder meer. Ik kan niet mand meer met goed fatsoen onder de ogen komen. Ik schaam me rot. God! die vernedering tegenover iedereen. Te weten, dat iedereen weet, hoe je man je zonder een cent op straat zette, letterlijk de deur uit sloeg! Ik kom hier nooit meer overheen.

En heeft hij spijt. Maar als Tent zich er niet mee bemoeit had, was ik nu nog niet het huis in gekomen. Bang voor zijn job. Kan hem daarin natuurlijk geen ongelijk geven. Maar verwacht dan niet van mij, dat ik maar weer meteen kan bijdraaien. Het is natuurlijk nonsens, dat ik steeds weer ben bijgedraaid vanwege de kinderen.

Ik was gek op hem, en daarom alken draaide ik bij. Maar sinds Teddy's geboorte, ben ik me er steeds meer bewust van geworden, dat andere kerels me

eigenlijk veel en veel aardiger vonden, veel liever vonden, dan mijn eigen man ooit deed. Toch was hij jaloeers. Maar niet jaloeers als beter geplaatste personen me het "hof" maakten. Dat was "representatie"....

Maar waar blijft dan de zin van het jaloeers zijn, als het wel mag met de één, en niet met de ander? Ik lijk immers nooit naar wie of wat men is? Ik ben geen snob. Ted wel. Hij Ted is alles "show". Ik vind een vent aardig om hem zelf, en niet om zijn positie. That's the difference between him & me. Ted kan het niet helpen, dat hij een miserabele, kleinzielige en burgerlijke opvoeding kreeg. Het kleinburgerlijke snobbisme werd hem met de pap lepel ingegoten. Maar dat neemt niet weg, dat hij als man van 40 jaar nu kan inzien, wat er met zijn opvoeding verkeerd was. Een minder grote mond, een minder eigenclunk en een beetje meer appreciatie voor anderen (ook voor zijn vrouw), een beetje meer inzien, dat hij nog lang niet volmaakt is, voilà, het kon de meest ideale man zijn die er bestond. Ted heeft geen rot eigenschappen. Hij heeft van alle eigenschappen of te veel of te weinig, wat met een beetje goodwill te verbeteren is. Maar ik geef het op. En ik weet, hoe ik wel door anderen, maar niet door mijn eigen man kan worden

geapprecieerd, (waar ik na Teddy wel heel sterk van
overtuigd was!) nu heb ik er schoon genoeg van.
Ik houd niet meer van hem. Dat deed ik allang
niet meer. In haat ik hem voor die ellendige
vernedering, dat schaamtegevoel, de mess, waarin
hij me gepooid heeft. In zal hij nogenaamd de
kinderen "missen"! Oh ja, in zeker opzicht zal hij
dat ook wel. Hij heeft een hart van goud, als hij
dat ten minste tegenover de buitenwereld kan
tonen. "Show", weet je wel. Maar zondags met
ze uit, dat is er niet bij, als Pa zaterdag een
gezellige avond heeft gehad. Hij zal bij ook missen.
Als shownummer ten minste. Wie maakte zijn
kennis, wie vertelde hem wat hij doen moest, of
hoe het gedaan moest worden. Wie dreef hem altijd
hoe rich te gedragen, en wie had morges altijd
voor een goed woord, als men hem zat te sneeren,
en hij er als gewoonlijk niets van merkte?
Wie heeft vijf jaar lang allerlei mogelijke en
onmogelijke vernederingen geslikt? Wie
maakte er altijd het beste van na iedere mis-
partij, na iedere scène? Wie gaf nevers de show
away? ~ Het heeft immers geen zin hier nog
verder over te menmen. Ik schei ermee uit.

Het meteen een scheiding. Om de kinderen niet.
De kinderen, grootste bezorg van mijn egoïsme!
De kinderen, die ik droeg, 9 maanden lang, zonder
een grein van appreciatie over het feit, dat hij in
die 9 maanden nooit last van me had, en die ik,
iedere zwangerschap weer, verfoeide!
Van Marion 9 maanden lang scènes. Het was immers
zo gewoon, zo normaal, dat je kinderen kreeg!
Ik moet van ijzer en staal geweest zijn, dat ik het
toen allemaal trotseerde! ~
Van Tamke, idem dito! De scènes waren legio!
En na de geboorte liet hij me rustig in de steek
om zijn dranklust bot te vieren!
Bij Teddy was het iets beter. Maar toch die ver-
nedering, dat ik proberen moest het weg te werken,
want stel je voor, dat het een "blanche aap" kon
worden. No consideration with me at all.
Weliswaar geen drank-orgien meer na de Mahas-
saarse affaire. Doch toen kwam de jalousie-manie!
En zo heb ik altijd alles geslikt. Hopen dagboeken
om me ergens te viten. Never give the show away!
Das wat ik het op. Alleen, niet mijn dagboeken.
Dat is mijn leven geweest: vijf jaar lang. Weggegooid.
In houd ik van een ander. Ik weet dat er nooit
iets van komen kan. Ik weet, dat mijn gevoel niet

eens beantwoord wordt, laat staan dat ik iets aan
mijn verlangen kan doen! Eerst na deze scène
ben ik me der werkelijk bewust van geworden,
dat ik van een ander hou, en daarom alleen dit
keer niet rommelen bij kan draaien. Al waren er
tien hinderen. Oh nee, ik zeg niet wie, want hij
weet het niet eens. Of beter gezegd, hij weet het
natuurlijk wel, maar hij beseft het niet. Er is
niets tussen ons, want daarvoor kreeg ik nooit de
kans. Hij wil het niet beseffen, want het kan niet.
So what! Het doet er immers niet veel meer toe.
Alles en alles heeft Ted zijn hele leven verpest!
En pracht van een job, een huwelijk, dat mooi
had kunnen zijn, omdat ik werkelijk en innig van
hem hield. ~ Alles gooit hij kapot, want hij
weet het immers. Hij is Jan Hensbergen, die alles
beter weet en doet. Iedereen is een sufferd bij hem
vergeleken. Just too bad, dat iedereen hem tolerant
ter wille van z'n vrouw!

Nee, het is allemaal voor goed kapot. En dit
keer wel zo meesterlijk aan grunzels, dat er
niets geen stukje meer te lijmen valt.
Oh Ted, waarom hield je zo veel van jezelf, dat je
niet eens wilde in hem laten merken, dat je ook van mij
hield? ???

Zondag 12 April 1953.

The end of this Book, the end of everything!
Twee dagen geleden schreef ik, dat alles kapot was. Maar
nog gisteren kwam ik tot de slotsom toch maar weer
opnieuw te beginnen. Dit keer dan inderdaad om de
hinderen. Ik kon het me gisteravond dan ook niet
realiseren, dat Ted's mentaliteit werkelijk alle nor-
male begrippen te buiten gaat. Hij wist weliswaar
precies niet drinken op te houden, voordat hij helemaal
dronken werd, maar verkeerde daardoor toch in zo'n
walgelijke toestand, dat er met mijn toch al zo kwaad
gehadte gevoelens tegenover hem, absoluut geen
Orekening werd gehouden. Hielderlijk zat hij tegen
me aan te linnen, zijn handen bleven op mijn lichaam,
en iedere keer als hij zag, dat ik hulpeloos van
onmacht tegenover dit gedoe naar Theo keek,
sleepte hij me mee naar de dansvloer. Niek werd
ik van het gedoe, maar ik moest een scène en -plein-
public vernijden. Kon hij niet weten, niet voelen,
dat na die afrospartij en uit huis gesmeten te zijn,
mijn gevoelens wel een dermate brandwond hebben
gekreken, dat ik daar misschien - heel misschien -
pas over weken of maanden over heen kon komen?
Kon hij dan niet voor één keer beseffen, hoe mijn
gevoelens te respecteren en me de tijd gunnen erover

leen te komen? Leen, heel "normaal" had ik me volgens zijn burgerlijke begrippen, weer tegen hem aan moeten vleschen! Terwijl heel mijn hart naar die ander trok, die ik zo lief heb, zoals ik nog nooit in mijn leven heb liefgehaat. In al drie en een halve maand. Voort heb ik eraan toegegeven. Het was zo useless om er maar ook zelfs over te schrijven. Heel vaak dacht ik er wel eens aan.

Door Ted zelf ben ik gaan beseffen, hoe veel ik van die ander hield! - Gisteren nog besloot ik definitief me over die scheiding heen te zetten; na gisteravond is het Gods onmogelijk geworden om hier ook nog maar één moment over te denken. -

Ik had niet naar de Club willen gaan. Maar het was een goeie proef om te zien, hoe Ted zich zou gedragen, nadat hij toch al heel wat borrels op had. Bovendien was het zo'n zeldzame rot party geweest, ik had me zo stierlijk verveeld die hele avond tot half één, dat ik blij was. na al die rot dagen nog even gerellige afleiding te hebben.

Ik kon Ted niet begrijpen, hoe bitter en vernederd ik nog tegenover alles en iedereen stond! Hoe vooral Theo's medelijden werkte als een rode lap op een stier! En hoe walgelijk ik zijn hele gedrag moest

vinden, vooral en te meer, omdat hij tot aan de rand toe vol zat met borrels! Oh God, ik heb hem zijn kans gegeven. Een dag was genoeg om het nu voor goed te verpesten. Ik kon er niets meer aan doen. Ik haat hem; ik walg van hem; ik krijg er wat van, als hij me aan kijkt, laat staan me aan raakt! Voort van m'n leven heb ik zo naar die ander verlangd, als deze dagen. En alleen dat verlangen, mijn liefste, hebben me al die dagen er boven op gehouden! Ondanks alles is het heerlijk weer lief te hebben, al is er niets aan die liefste te doen!

Deze hele vervloekte, eenzame zondag ochtend, moet ik al mijn gezond verstand bij elkaar houden om niet weg te rennen naar zijn armen; de enige waar ik bescherming zou kunnen vinden en begrip voor al mijn problemen, is eenvoudig onbereikbaar. En God weet hoe hij nu naar mij verlangt. Dat alleen al te weten, is voor mij voldoende.

Maar als ik ooit in die armen verzeild raak, zou ik voort er weer uit los komen? Swonder. Toch zal het wel moeten. Een liefste als deze, is niet voor mij weggelegd. Ze zijn altijd door mijn vingers geslipt. Steve, Archie, en deze.

Als Teel's vrouw, kan Teel me alles beletten en verbieden. Maar mijn hart is van mij alleen. Hij kan niet beletten, dat ik van een ander hou. Hij kan me hoogstens doodslaan, maar zijn naam komt hij nooit te weten. Die is van mij alleen.

Vrijdag, 22 Mei 1953.

Heb weer een hoop "gefilosofieerd" de laatste weken. In mijn bekende woede heb ik de laatste keer hier natuurlijk weer tamelijk keras zitten schrijven. Allicht! Mijn woede, verbittering, vernedering, ja, alles, moest ik toch ergens kwijt. In papier is zo geschied. Er is sinds die ene beruchte dag nog weer van alles gebeurd. Alles precies het zelfde. Ik schreef het niet eens meer op. Ik had er niet eens meer behoefte aan me hier te uiten. Maar ik zal je nu wel even vertellen, wat me nu eigenlijk "verwoet" wordt! Want volgens Teel, blijft nu al die jalousie te komen, doordat "hij" nooit en te nimmer een blik van liefde of enige attentie van mij krijgt. Hierop word je enigszins stil van binnen, en dan denk je aan al die jaren, dat je niets anders deed

dan smakken en verlangen naar een klein beetje liefde, een roos, een kleine attentie. Twee dagboeken: één voor, één na ons trouwen, vol van verdriet en verlangen. Tot, op het laatst, ik niets meer schreef, want het was altijd het zelfde. Toen lievel ik zo vreselijk veel van hem, dat het nooit bij me op kwam ook maar naar een ander te kijken! Bovendien verwachtte ik achter elkaar de beide broertjes.

Nu zijn de rollen omgedraaid! Teel is van de drank af, ik ben van de buikjes af, maar van mijn liefde voor Teel, die ik zo lang zo zorgvuldig bewaard heb, ben ik ook af! Dat wil zeggen: natuurlijk hou ik nog steeds van hem, maar zo gek als ik die eerste jaren was, dat ben ik niet meer. Nu is het Teel, die smakt naar een beetje liefde van mij! Alleen is het nu dit verschil, dat ik er vroeger geen klap aan kon doen. Ik was maar vrouw en had alles van Teel maar te nemen!

Nu is het Teel, de "gehuusde", en hij is Man, en hoeft het dus niet te nemen. Hij neemt het ook niet, en wel op een dermate manier, dat ik hoe langer hoe meer balen van hem krijg! Want als hij denkt mij "klein" te krijgen, mij in alles maar zijn pijpen te laten dansen, dan heeft hij het bij God toch wel zo volkomen mis!! Daarvoor

heb ik nu eenmaal te veel verdriet en vernedering moeten slikken in ons eerste "Huwelijks geluk"!!

En het is geen "revanche" die ik neem. Het is een stomme spel van het noodlot, die Ted nu te slikken krijgt! Hij wordt nu geslagen met zijn eigen woorden, waar hij zelfs al vier oorspronkelijk, nu zo'n verdriet mee heeft: "Never show the inside to the outside!" Die woorden, die nu werken als een boomerang. Ik zeg ze wel niet, want ik heb altijd mijn binnenste naar buiten gekeerd, maar nu wil hij plotseling wel een show van inside to the outside! Nodig kon ik toen weten, hoe 5 jaren later, dezelfde man bij mij zou komen bedelen om een bewijs of blij van liefde. Had ik toen maar geweten wat ik had moeten doen.

In kwam het plotseling, het antwoord, zonder dat ik het rocht. Tedde herel vindt me leuk en gezellig! Dat was het antwoord op al mijn "waaroms" van vroeger. - Maar net zo min als Ted vroeger zich wou te veranderen, (want "ik had hem getrouwd en moest hem nemen, zoals hij was!"), net zo min ben ik van plan me nu te veranderen, want ik ben zoals ik ben. Er is geen grein aanstellerij bij mij te vinden.

Ik ben altijd zo geweest: vrolijk en spontaan.

Ik ben alleen die eerste jaren nooit meer mezelf geweest. Ik had toen al mijn krachten nodig om babies op de wereld te brengen zonder een hulp en steun van Ted, zonder een blij van liefde, zonder al die kleinigheden, die een vrouw en moeder van haar man verlangen. Neen, nooit heb ik mezelf kunnen zijn met een man, die eeuwig dronk, en die niets om me gaf, tenminste het nooit liet blijken! - Is het wonder, dat ik nu wel mezelf kan zijn, nu ik eindelijk zonder buikje loop, nu ik geen hulp en steun meer nodig heb, nu ik geen dronken man meer heb, waar ik eeuwig op moeten? Is het wonder dat vroeger de herels niet naar me keken, omdat men zag, dat ik het immers veel te dronk had met het in toom houden van mijn eigen man? Maar nu verwijt hij mij, dat hij nu niet meer drinkt en ik nu naar anderen kijk. Maar dat is het hem niet meer! Ik kijk niet meer naar anderen, dan dat ik naar Ted kijk. Ik ben gewoon: vrolijk, gezellig, spontaan.

En als Ted een blij van liefde nu plotseling schijnt nodig te hebben, dan hebben we daarvoor geen andere mensen bij nodig. Je hoeft het niet

aan de grote klok te hangen, dat je van elkaar houdt.
Daarvoor heb je je huis, daarvoor zijn alleen maar
wij alleen nodig! Maar Teed wil dan laten zien
aan iedereen, hoe wij "van elkaar houden". Vroeger
wilde hij dat nooit! En nu wil ik dat alleen
maar thuis en geen gefrumnik en gemier in het
openbaar. Dat haatte ik vroeger al, als hij plakkerig
werd, zodra hij een borrel op had, en dat dan
de enige keer was, dat de inside naar de outside
kwam. Nu wil hij dat weer, zonder borrel dit
keer, maar ik haat openbaar geflufflooi! En als
dit dan reden is om redeloos jaloeers te worden,
en me in het openbaar belachelijk te maken, dan
is die liefde tussen ons nog steeds heel ver te
zoeken. - Ondanks alles heb ik toch weer een stille
hoop, dat alles tussen ons goed zal worden. Het kan
niet anders, want diep in mijn hart heb ik in stilte
gejuiched, dat nu eindelijk hij het is, die wat meer
liefde verlangt. Teed moet alleen niet over-
dreden gaan doen. Het gaat anderen niets aan, of
wij wel of niet van elkaar houden. Wij beiden zijn
daar alleen voor nodig. Er hoeft geen show van gemaakt!
En wat betreft het fluiten, dat betekent voor mij alleen
plezier en een hoop lol om die kerels, die je om je vinger
kunt winden. De één vindt je misschien aardiger dan
de ander, maar ze betekenen immers niets! Je bent
getrouwd, en je houdt maar van één. En als die dat nu

5 jaar nog niet weet, is hij wel wat ten achter en
wordt het hoog tijd, dat hij dat weten te komt!
Maar niet op deze manier. Ik doe niets anders
dan plezier hebben in m'n leven, en dat kan ik alleen
als - ik gelukkig ben. Met Teed kan ik gelukkig zijn.
En als ik de laatste weken zogenaamd "plezier"
heb gehad, dan was het niet omdat ik me zo ge-
lukkig voelde, maar omdat ik er een soort genoeg
in slechte Teed op stang te jagen. Hij holt het immers
niet met zijn overdreven jalousie! Want waar
blijft het vertrouwen, dat als eerste vereiste voor
een gelukkig huwelijk wordt genoemd. Waar blijft
het geluk als je elkaar in ieder opzicht wantrouwt?
En vooral, als je dat wantrouwen dan ook nog
openbaar maakt! Waar blijft je gezellige kennissen
kring, waar blijven de kleine genoegens van een
gezellige vriendschap als er altijd en overal achter-
bloekt en wantrouwen bij komt? Het zijn allemaal
dingen die je nodig hebt in het leven. Van liefde
alleen kan je niet leven. En vooral als je gelukkig
bent, heb je vaak mensen en vooral vrienden
nodig om happy en spontaan te zijn. Van vroeger
af heb ik altijd makkelijk vrienden gemaakt.
Teed denkt, dat hij vrienden maakt en denkt, dat hij
getapt is. Dat is het grote verschil tussen ons. En wanneer
veinzelijk eens openlijk roets gewit wordt, keert zijn
jalousie zich dubbel op mij. Dat werd de laatste keer
toch weer duidelijk bewezen.

Maandag, 29 September 1921

Hallo Tschabeer!

Als je nog langer wegblijft, ga ik doot van
verschiet en ellende. Mens waar! Je moet voor Maandag,
6 Oktober, terug zijn, omdat onze kleine Tschabeer 2 s.
Maandag geopenbaard moet worden aan 'n pientje.
Iemand is er plotseling achter gekomen, dat het elgeet
geleerd moet worden. Die chirurg, Dr. Hochwijls, ziet
er niet bepaald "vertrouwen-welkend" uit en ik vraag, of
ik dan ook op iets mocht wachten. Antwoord: "niet
later dan Maandag 6 Oct."! - We moeten ben dan Maandag
ochtend brengen, en dan kan het pas dinsdag maandag later.
En ik sta doodsangstig uit voor die maschine, die in de
huisraad moeten gaan. Ik voel me wanhoopig. Dinsdag
is alweer een paar dagen niks en nu ben ik helemaal
doodsbiermoet & angstig. Anders loopt de terminatie
nog om gins om me heen te draaien, maar nu ben
ik om half 7 al bang! Blanche en Seloffie zijn
wanhoopig. Die moet ik tegenwoordig de hele avond
achter slot en grendel zetten, want op een avond dat ze
1921

Ik realiseer me plots, dat jij wel eens boos kon zijn, dat ik met Bechman ben gaan bridgeblijven... Maar ik vond het zo geweldig, dat hij het met me aanhing, dat ik meteen ja zei! En nu zijn trouwen niet allen gedaan, maar met de Wiemans. Niet boos zijn ja??

D.S.

Ik heb mijn handen vol 's avonds aan Bionties, Baby en Hondjes! En dan moet ik die ook nog versorgen. Tot overmaat van ramp liet ik vanochtend een knieffles aan schijffeltjes vallen, en konet het deksel van de mooie theepot. Ik was rarendel gewoon! Situatie was lachwekkend, want in Wina en ik stonde van pure ellende te huilen om de gebroken theepot...

We hebben notabene een lang weekend gehad, en jij in Bataria. Ben benieuwd hoe je het gehad hebt schat. Voel je ook een klein beetje eenzaam?? Ik denk haast wel van niet. Mens ik word knuts van dit alleen zijn. De eerste drie, vier dagen gaat het altijd nog wel. Daarbij ben ik de eerste avond met de Tindhammers naar die Bols avond geweest. Was wel gezellig. Tot 11 uur free drinks. Toen wilde Jan naar huis, want die had natuurlijk geen centen bij zich...! De derde avond: welzijn met goocheltrucs en prachtige rel, want we hebben per ongeluk het licht bij de studeertjes ook uitgeklaaid! Die slachten praupt aan pesterij en stormden als een wilde horde het ansembell binnen, maar net op tijd schoven we de grote bier bar voor de ingang en de rest kon de trap niet meer op vanwege stoelen, die we naar beneden mikten. Vrouwen gillend naar de sleesthoeljes! Heb me doodgelachen, hoewel situatie vrij ernstig was, want het was zo'n rarende beelde, dat zelfs de politie er niet door kon, en me metig alle auto's voor het ansembell aan schijffeltjes hebben geslagen omdat we niet bij ons konden komen!! In de krant staat: "schacte van meer dan een ton aan de auto's!"

11
 Wij kwamen met de 510 er nog heilig van af. Alleen
 twee sleeggelopen banden en een ingebogen versnelling.
 Twee scooters waren aan grusels! De rit begon om
 10 uur. In om half één was de politie eindelijk zo ver,
 dat we veilig naar buiten konden. Mooie toestand.
 Je weet dat de politiepost maar dan ook precies recht
 tegenover het kweembad ligt, zodat dus die vernieling
 van al die auto's rustig door hun wereld bangeren, zonder
 een vinger uit te steken. Yes dear, that's life in the far,
 far East! In Dordrecht ben ik vrijdag met Bechman gaan bruidje
 van de kooi. We eindigden nr. 4 met 5910 punten. Ik was dood-
 niervast, want Bechman is inderdaad fenomenaal! Ik maakte
 twee karakters fouten (anders waren we een gewest!), maar dat was
 door de klaverconventie, die hij heel anders speelt, en wat ik ver-
 geten was! Over het algemeen sloopten we vrij goed. Niemand
 heeft ook mee met kietje en kladden in de auto als maar over
 het feit, dat wij 5890 hadden gekraakt. Maar 20 punten minder
 dan wij. Ik weet er niks van. Ineke is gisteren naar het
 ziekenhuis gegaan. Echter was alarm. De Broetjes zijn
 wanhopig stout. Ze willen ook helemaal niet eten. En zonder
 Dina zijn ze helemaal verschrikkelijk. Als ik ga briden, houdt
 Pambe haar hoofdje schiel + t +

✓ All around necessities to say.
 I wish for

Steel.

25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100
 101
 102
 103
 104
 105
 106
 107
 108
 109
 110
 111
 112
 113
 114
 115
 116
 117
 118
 119
 120
 121
 122
 123
 124
 125
 126
 127
 128
 129
 130
 131
 132
 133
 134
 135
 136
 137
 138
 139
 140
 141
 142
 143
 144
 145
 146
 147
 148
 149
 150
 151
 152
 153
 154
 155
 156
 157
 158
 159
 160
 161
 162
 163
 164
 165
 166
 167
 168
 169
 170
 171
 172
 173
 174
 175
 176
 177
 178
 179
 180
 181
 182
 183
 184
 185
 186
 187
 188
 189
 190
 191
 192
 193
 194
 195
 196
 197
 198
 199
 200
 201
 202
 203
 204
 205
 206
 207
 208
 209
 210
 211
 212
 213
 214
 215
 216
 217
 218
 219
 220
 221
 222
 223
 224
 225
 226
 227
 228
 229
 230
 231
 232
 233
 234
 235
 236
 237
 238
 239
 240
 241
 242
 243
 244
 245
 246
 247
 248
 249
 250
 251
 252
 253
 254
 255
 256
 257
 258
 259
 260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545

Kaentjes

van 1/2

~~100~~